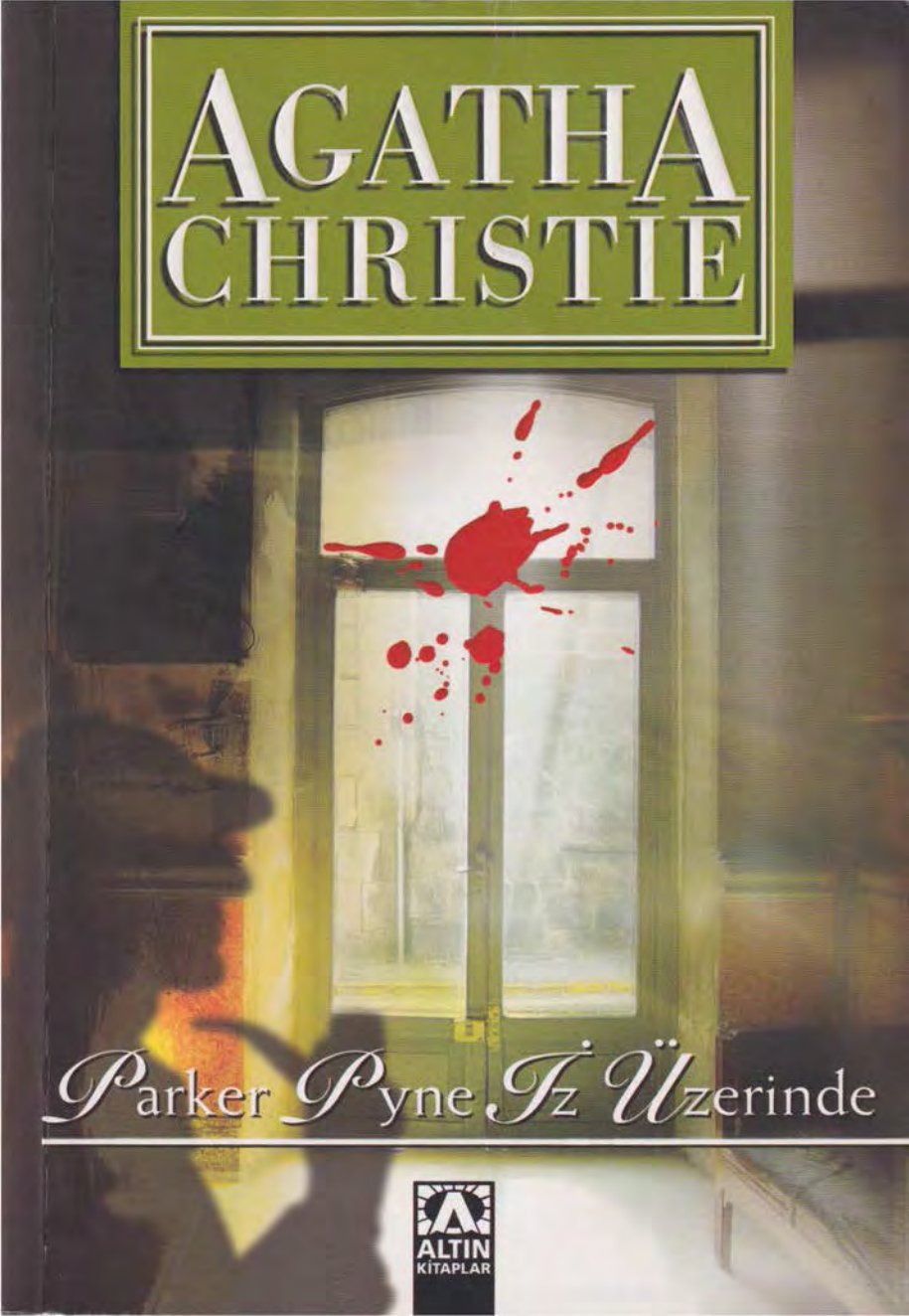
AGATHA CHRISTIE

Parker Pyne İz Üzerinde

ALTIN KİTAPLAR

MUTSUZ MUSUNUZ?
EĞER ÖYLEYSENİZ BAY
PARKER PYNE'A BAŞVURUN.
Richmond Caddesi – 17 Numara.

Bu spot "kalp uzmanı" Bay Parker Pyne'a aittir ve sabah gazetelerinin ilan sayfalarında yayımlanır.

Hayatlarının bir noktasında umutlarını yitirip çaresizliğe düşen insanlar, telaş ve şaşkınlık içerisinde Parker Pyne'ın ofisine koşarlar. Güçlü içgüdüleri, insan doğasını iyi bilmesi ve yetenekli yardımcılarıyla Bay Pyne, gerçek bir sihirbaz gibi umutsuzların düşlerini gerçekleştirmeye çalışır; tabii ufak bir ücret karşılığında...

"En güzel yanı kalp acısını dile getirmesi."

Observer

14.00T

Agatha Christie

ISBN 978-975-21-1641-2

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

PARKER PYNE INVESTIGATES

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / MART 2013
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1641 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766
Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Parker Pyne İz Üzerinde

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

İçindekiler

Sıkıntı İçindeki Orta Yaşlı Kadın Vakası / 7

Yaşamdan Zevk Alamayan Emekli Subay Vakası / 25

Çaresizlik İçinde Çırpınan Genç Bayan Vakası / 48

Tedirgin Koca Vakası / 62

Heyecan Arayan Memur Vakası / 79

Sıkılan Zengin Kadın Vakası / 98

İstediğiniz Her Şeyi Aldınız mı? / 117

Bağdat Kapısı / 135

Şiraz'daki Ev / 154

Çok Değerli Bir İnci / 171

Nil'de Ölüm / 186

Delphi Kâhini / 205

Sıkıntı İçindeki Orta Yaşlı Kadın Vakası

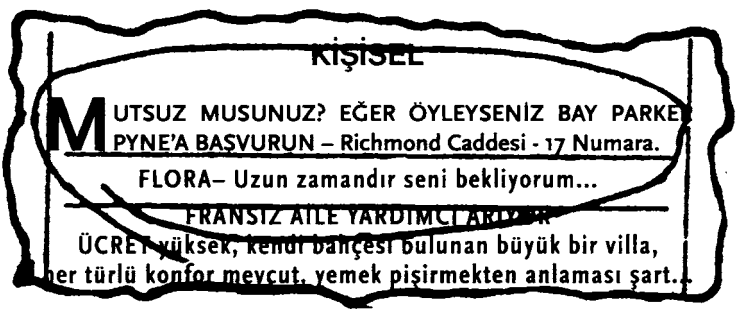
Dört homurdanma, niçin evdeki kimsenin şapkasının bıraktığı yerde durmasına izin vermediğini soran sinirli bir ses, çarpılan bir kapı ve şehre giden sekiz kırk beş trenine yetişmek için evden ayrılan Bay Packington. Bayan Packington yeniden kahvaltı masasına oturdu. Yüzü kızarmış, dudakları büzülmüş hafifçe titriyordu. O anda ağlamamasının tek nedeni ise belki de üzüntüsünün yerini bir anda öfkeye bırakmış olmasıydı.

Bayan Packington, "Artık buna daha fazla dayanamayacağım," diye söylendi. "Dayanamayacağım!" Bir süre öylecesine oturup düşündükten sonra mırıldandı. "Bu fahişe! Bu sinsi, adi, küçük yosma! George nasıl olur da bu kadar aptal olur!"

Öfkesi kayboldu, yerini yeniden derin bir hüzne bıraktı. Orta yaşlarında ve güzelliğini yitirmeye başlayan Bayan Packington'un gözleri yaşlarla doldu ve ağır ağır yanaklarından aşağı süzüldü.

"Böyle durumlarda artık buna daha fazla katlanamayacağını söylemek kolay da, ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Birden kendini son derece çaresiz, bitkin ve yitik hissetti. Sabah gazetesini aldı ve oradaki bir ilanı okudu. Bu, bu ilanı ilk okuyuşu değildi.

"Saçma," diye mırıldandı Bayan Packington. "Kesinlikle saçma."

Yine de düşündü. "Belki her şeye rağmen bir ziyaret etsem iyi olabilir..."

Bayan Packington'un saat on birde heyecan içinde Bay Parker Pyne'ın bürosuna gitmesinin açıklaması buydu işte.

Daha önce de söz edildiği gibi Bayan Packington, Bay Parker Pyne'ın bürosuna girdiğinde oldukça gergin ve heyecanlıydı ama her nedense yalnızca Bay Parker Pyne'ı görmesi bile tuhaf bir şekilde rahatlamasına yetmişti.

Bay Parker Pyne şişman olmasa da iriyarı bir adamdı, güzel biçimli kafasında hiç saç yoktu. Çarpıcı gözlüklerinin gerisindeki küçük gözlerinde zekâ pırıltıları seziliyordu.

"Lütfen oturun," dedi Bay Parker Pyne. "İlanımı görüp de mi geldiniz?"

Bayan Packington kısaca, "Evet," deyip sustu.

"Mutsuzsunuz," dedi Bay Parker Pyne neşeli, bir o kadar da kayıtsız bir ses tonuyla. "Zaten mutlu insan o kadar az ki! Bilseniz şaşarsınız."

"Sahi mi?" diyen Bayan Packington diğer insanların mutlu olup olmadıklarının kendisini hiç ilgilendirmediğini düşünüyordu.

"Bunun sizi ilgilendirmediğinin farkındayım," dedi Bay Parker. "Ama bu *benim* açımdan çok ilginç. Bakın, yaşamımın tam otuz beş yılını devlette, bir büroda istatistik sonuçlarını derleyerek geçirdim. Artık emekliyim, dolayısıyla burada edindiğim deneyimleri bir şekilde –alışılmışın bir hayli dışında– değerlendirmeye karar verdim. Aslında olay çok basit. İnsanların mutsuzluk kaynakları temelde dört başlık altında sınıflandırılabilir: İnanın bana daha fazlası yok. Doğal olarak da hastalığı bilince, çaresini bulmak olanaksız değil.

Bu konuda kendimi bir tür doktor gibi görüyorum. Doktor da önce hastasının hastalığına teşhis koyar ve sonra uygun tedaviye başlar. Tabii ki hiçbir tedaviye karşılık vermeyen hastalıklar da vardır. Eğer böyle bir durum söz konusuysa size açıkça yardımcı olamayacağımı söylerim. Ama eğer bir olayı üstlenirsem Bayan Packington, bunun çözümünü de bulacağımı size garantileyebilirim."

Bu doğru olabilir miydi? Bütün bu sözler bir saçmalıktan, boş vaatten mi ibaretti, yoksa gerçek miydi? Bayan Packington karşısındaki adama umut dolu gözlerle baktı.

"Evet, ne dersiniz, sizin olayınıza bir tanı koymaya çalışalım mı?" Bay Parker Pyne gülümseyerek koltuğunun arkasına yaslandı, parmak uçlarını birbirine dayadı. "Konu eşinizle ilgili olmalı. Şimdiye kadar çok mutlu bir evliliğiniz vardı. Sanırım kocanız mesleki açıdan da başarılı biri. Ve şimdi sanırım genç bir bayan –büyük olasılıkla kocanızın bürosunda çalışan genç bir bayan– bu mutluluğunuzu gölgelemeye başladı."

Bayan Packington, "Bir sekreter," dedi. "Basit, boyalı sürtüğün teki... ruj, ipek çoraplar, saçında bukleler... hepsi bu." Sözcükler birden ağzından dökülüvermişti.

Parker Pyne anlayışla başını salladı.

"Aslında bunda hiçbir kötülük olmayabilir, eminim bu yalnızca kocanızın yaklaşım şekline bağlı."

"Kendisi de aynı şeyi söylüyor."

"Neden eşinizin bu genç bayanla gerçek anlamda temiz bir arkadaşlığı olmasın? Sıkıcı, tekdüze iş yaşamına biraz renk, biraz heyecan getirmesin ki? Zavallıcık, zaten yaşamında zevk alabileceği o kadar az şey var ki! Bence eşinizin şu anda hissettikleri aynen bunlar."

Bayan Packington coşkuyla başını salladı.

"Laf bunlar, tamamı boş laf! Onunla nehirde gezintiye çıkıyor - aslında nehirde gezmekten ben de hoşlanırım ama beş altı yıl önce oraya gitmenin golf oynamasını engellediğini söyledi ve golfü yeğlediği için o zamandan beri beni hiç götürmedi. Gelin görün ki *onun* için golften bile vazgeçti. Tiyatroya gitmekten çok hoşlanırım, George her zaman gece dışarı çıkamayacak kadar yorgun olduğunu söyleyerek bunu da istemez. Ama şimdi onu dansa götürüyor, düşünebiliyor musunuz *dansa*! Eve de ancak sabahın üçünde dönüyor. Ben... ben..."

"Ve sanırım –ki bunun böyle olduğuna içtenlikle inanıyorum– siz bir şey söyleyince de gereksiz bir kıskançlık olduğundan yakınıyor, kadınların çok kıskanç, mantıksız yaratıklar olduğunu söylüyor. Öyle değil mi?"

Bayan Packington yeniden başını sallayarak onayladı.

"Aynen öyle." Sonra birden merakla sordu. "Nasıl oluyor da bütün bunları biliyorsunuz?"

"İstatistikler," dedi Bay Parker Pyne kısaca.

Bayan Packington anlatmayı sürdürdü.

"Çok kötüyüm. Yaşamım George'a iyi bir eş olmaya çalışmakla geçti. Tüm benliğimle, dişimi tırnağıma takıp onu hep el üstünde tutmaya çabaladım. İlerlemesinde büyük katkım oldu. Asla başka birine bakmadım. Her zaman her şeyi düşünüp hallettim, yemeği daima en iyi şekilde hazır ettim, evin tüm düzenini gerek ekonomik gerekse diğer yönlerden en iyi şekilde yürüttüm. Ama şimdi, gerek mali gerekse diğer sosyal açıdan tam isteklerimizi gerçekleştirebi-

lecek bir seviyeye ulaşmışken, birlikte hep umut ettiğim bazı şeyleri yapabilecekken... Biliyor musunuz, hep günün birinde böyle bir noktaya ulaşmayı hayal etmiştim, oysa şu olana bakın..." Zorlukla yutkundu.

Parker Pyne anlayışla ve ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Emin olun, sizi çok iyi anlıyorum."

Bayan Packington soluk almakta zorlanarak, kısık bir sesle sordu.

"Peki, bir şey yapabilecek misiniz?"

"Elbette, sayın bayan. Bunun ilacı var. Kesinlikle çaresi var."

"Nasıl yani?" Bayan Packington gözlerini koskocaman açmış, merak ve umutla bakıyordu.

Bay Parker Pyne'ın sesi sakin ve inandırıcı bir tondaydı.

"Evet bayan, bana güvenin ve bunun çözümünü bana bırakın. Yalnız bunun karşılığında sizden iki yüz sterlin gibi bir ücret isteyeceğim."

"İki yüz sterlin mi?"

"Kesinlikle. Bu sizin rahatlıkla karşılayabileceğiniz bir ücret, değil mi Bayan Packington? Bu işlem için bunu ödemeniz gerekiyor. Mutluluk da bedensel sağlık kadar önemlidir."

"Sanırım bunu size iş bitince ödemem gerekiyor, değil mi?"

"Tam aksine. Avans olarak başlangıçta isteyeceğim."

Bayan Packington ayağa kalktı.

"Korkarım böyle bir olanağım..."

"Sanırım dereyi görmeden paçaları sıvamanın anlamsız olduğunu düşünüyorsunuz. Kim bilir belki de haklısınız? Bu riske atmak için çok büyük bir meblağ. Ama bakın, önemli olan bana güvenmeniz. Bu parayı ödemeli ve şansınızı denemelisiniz. Koşullarım böyle."

"İki yüz sterlin."

"Kesinlikle. Çok doğru. İki yüz sterlin. Bu çok para. İyi günler Bayan Packington. Fikrinizi değiştirirseniz beni her zaman arayabilirsiniz."

Parker Pyne gülümseyerek Bayan Packington'un elini sıktı, yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu.

Kadın odadan çıktıktan sonra Parker Pyne masasının üzerindeki zili çaldı. Gözlüklü, ürkütücü ciddiyette genç bir bayan içeri girdi.

"Bir dosya lütfen Miss Lemon. Bu arada Claude'a da kısa bir süre içinde kendisine ihtiyacım olabileceğini bildirin."

"Yeni bir müşteri mi?"

"Yeni bir müşteri. Şu an için gitti ama gelecek. Hem de sanırım bugün öğleden sonra dört sularında. Geldiğinde onu hemen içeri alın."

"A planı mı?"

"Tabii ki A planı. Herkesin, kendi başına gelenin, çok ender bir durum olduğunu düşünmesi ne ilginç değil mi? Bu arada Claude'u uyarın. Fazla egzotik görünmemeli. Kokuya gerek yok, saçlarını kısa kestirirse de iyi olur."

Bayan Packington yeniden Bay Parker Pyne'ın bürosuna girdiğinde saat dördü *çeyrek geçi*yordu. Hemen çek defterini çıkardı ve meblağı yazıp ciddiyetle uzattı. Makbuzu da aynı hızla kesildi.

"Evet, şimdi?" diye sordu Bayan Packington, Bay Parker Pyne'a umutla bakarak.

Parker Pyne gülümseyerek yanıt verdi.

"Şimdi evinize gideceksiniz. Yarın sabah postasıyla gerekli açıklamaların bulunduğu bir mektup alacaksınız. Talimatlarıma harfi harfine uyarsanız sevinirim."

Bayan Packington umutlu bir bekleyiş içinde evine döndü. O akşam Bay Packington eve döndüğünde savunmaya kararlı bir ruh hali içindeydi, sabah kahvaltıda yaşanan sahne yinelendiği takdirde kendini savunacaktı. Ancak karısının hırçın, kavgaya hazır bir durumda olmadığını görünce rahatladı. Çok tuhaftı ama karısı her zamankinden daha sakin ve düşünceliydi.

George radyo dinledi ve sevgili bebeği, Nancy'nin ona küçük bir armağan vermesini nasıl karşılayacağını düşündü. Onun onuruna çok düşkün olduğunun bilincindeydi. Asla ama asla onu incitmek, rencide etmek gibi bir isteği yoktu. Ama diğer yandan da çok üşüdüğünü söylemişti. Tüvit mantosu ucuz, sıradan bir şeydi, ısıtmadığı belliydi. Bunu bir şekilde halletmeli, onu gücendirmeden...

Nasıl olsa çok yakında yine bir gece dışarı çıkacaklardı. Nancy gibi bir kızla şık bir restoranda yemeğe gitmek büyük bir zevkti. Her defasında etraftaki genç adamların kendisini imrenerek, kıskanç bakışlarla süzdüklerini fark ediyordu. Nancy gerçekten çarpıcı güzellikte bir kızdı. Ve onu seviyordu. Kendi deyişiyle, George'u hiç de ihtiyar bulmuyordu.

Bay Packington başını kaldırınca karısının onu süzmekte olduğunu gördü. Birden tuhaf bir suçluluk duygusu hissederek sinirlendi. Maria ne kadar da dar görüşlü, kuşkucu bir kadındı! Ona birazcık mutluluğu bile çok görüyordu. Radyoyu kapattı ve yatmaya gitti.

Bayan Packington ertesi sabah hiç beklemediği iki mektup aldı.

Bunlardan biri ünlü bir güzellik uzmanından alınmış, ikincisi ise bir terzi randevusuydu. Üçüncü, zaten beklediği mektupta ise Bay Parker Pyne onu aynı gün öğlen Ritz Otel'e yemeğe davet ediyordu.

Bay Packington o gün işe giderken akşam bir meslektaşı ile iş yemeğinde buluşması gerektiği için akşam yemeğine gelemeyeceğini belirtmişti. Bayan Packington dalgın dalgın başıyla onaylamış, Bay Packington da önemli bir fırtınayı atlatmış olmanın mutluluğuyla evden ayrılmıştı.

Güzellik uzmanı şaşılacak derecede işinin ehli ve etkileyiciydi.

"Böylesine bir ihmal! Olacak şey değil! İyi ama madam, *neden*? Yıllar önce bir uzmanın desteğine başvurmuş olmalıydınız. Neyse ki yine de çok geç değil."

Yüz bakımı bir hayli ayrıntılıydı; masaj yapıldı, maske ve kompresler konuldu, buhara tutuldu. Hatta çamur banyosu bile uygulandı. Sonra da kremler. Pudra. Ve son hamlede birçok ufak tamamlayıcı dokunuş!

Her şey tamamlanınca eline ayna verildi. Bayan Packington, sanırım şimdi çok daha genç *görünüyorum,* diye düşündü.

Terzi randevusu da bir o kadar heyecan verici ve etkileyiciydi.

Bayan Packington terziden ayrıldığında kendini güzel, modern ve şık hissediyordu.

Bayan Packington Ritz Otel'deki randevusuna tam bir buçukta ulaştı. Bay Parker Pyne kusursuz giyimi ve etrafa güven aşılayan kendinden emin, huzurlu haliyle onu bekliyordu.

Bayan Packington'u tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Büyüleyici!" dedi. "Sizin için de bir White Lady[1] sipariş ettim."

Kokteyller konusunda hiçbir bilgisi olmayan Bayan Packington hiç yorum yapmadı. Bir süre sonra çekinerek içkisini yudumlarken iyiliksever eğitmenini dinliyordu.

"Kocanız," dedi Bay Parker Pyne. "Diken üstünde oturtmalı. Anlıyorsunuz, değil mi, diken üstünde! Bunu sağlamak için size genç bir erkek arkadaşımı tanıştıracağım. Bu akşam onunla yemeğe çıkacaksınız."

Aynı anda genç bir adam dikkatle etrafına bakınarak yemek salonuna girdi. Parker Pyne'ı görünce nazikçe onlara yaklaştı.

"Bay Claude Luttrell, Bayan Packington."

Bay Claude Luttrell en fazla otuz yaşında görünüyordu. Nazik, kibar, şık ve oldukça yakışıklıydı.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," diye mırıldandı.

Üç dakika sonra ise Bayan Packington kendileri için ayrılmış iki kişilik masada yeni akıl hocasıyla baş başaydı.

(1) Klasik İngiliz kokteyllerinden.

Bayan Packington önceleri bir hayli ürkekti. Ancak Bay Luttrell çok kısa sürede onun bu çekingenliğini gidermeyi ve onu rahatlatmayı başardı. Bay Luttrell, Paris'i çok iyi biliyordu ve oldukça uzun bir süre de Riviera'da bulunmuştu. Bayan Packington'a dans etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sordu. Bayan Packington aslında çok hoşlandığını ancak Bay Packington gece dışarı çıkmak istemediği için son yıllarda pek dans etme fırsatı olmadığını söyledi.

"Ama *sizi* eve kapaması haksızlık, bu kadar da zalim olmamalı!" diyen Bay Luttrell'in gülümsemesiyle birlikte bir dizi beyaz, parlak düzgün dişi göründü. "Günümüzde kadınlar erkeklerin kıskançlıklarına hoşgörüyle yaklaşmak istemiyorlar."

Bayan Packington neredeyse kocası açısından kıskançlık gibi bir durumun söz konusu bile olmadığını söyleyecekti, ama söylemedi. Ne de olsa kadınların bir çoğu için bu geçerli bir durumdu.

Claude Luttrell coşkuyla gece kulüplerinden söz etmeyi sürdürdü. Sonunda ertesi akşam o sıralar çok popüler olan *Lesser Archangel* adlı kulübe gitmeyi kararlaştırdılar.

Bayan Packington bu konuyu eşine söyleme konusunda biraz tedirgindi. George'un bunu alışılmışın çok dışında bir durum olarak nitelendireceğini ve hatta onunla alay edeceğini düşünüyordu. Ancak bunun için boşuna heyecanlanmıştı. Kahvaltıda kocasına bundan söz edemeyecek kadar gergindi. Öğleden sonra ikide ise kocasının o akşam şehirde yemeğe kalacağına ilişkin bir not aldı.

O akşam gerçek anlamda çok başarılı geçti. Bayan Packington gençliğinde çok iyi dans ediyordu, dolayısıyla Claude Luttrell'in ustaca yönetimiyle en modern dans adımlarına kolayca uyum sağladı. Claude Luttrell onu giysi seçimi ve saçları konusundaki zevkinden ötürü kutladı ve övgüler yağdırdı. (Bayan Packington için o sabah şehrin en ünlü kuaförlerinden birinden bir randevu ayarlanmıştı.) Ayrılırken genç adam oldukça etkileyici ve nazik bir şekilde elini

öptü. Bayan Packington yıllardır böylesine zevkli bir gece geçirmemişti.

Fırtına gibi, şaşırtıcı bir on gün geçti. Bayan Packington öğlen yemeklerine gidiyor, çay saatlerine katılıyor, tango yapıyor, akşam dışarı çıkmanın keyfini yaşıyordu. Uzun uzun Claude Luttrell'in üzücü çocukluk öyküsünü, babasının tüm servetini kaybetmesini dinledi. Onun trajik aşk öyküsünü ve genel anlamda kadınlara karşı duyduğu güvensizlik duygusunu, küskünlüğünü öğrendi.

Birlikteliklerinin on birinci gününde *Red Admiral*'da dans ediyorlardı. Bayan Packington kocasını o, onu görmeden çok önce fark etti. George ofiste birlikte çalıştığı o genç kadınla birlikteydi. Her iki çift de dans ediyorlardı.

Kocasıyla yan yana ve göz göze geldiklerinde Bayan Packington kayıtsızca, "Merhaba George," dedi.

Ve de büyük bir mutlulukla kocasının yüzünün önce kızardığını sonra şaşkınlıkla morardığını gördü. Bu şaşkınlıkta hiç kuşkusuz suçluluk duygusunun da payı vardı.

Bayan Packington duruma hâkim olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Zavallı ihtiyar George! Yeniden masaya döndüklerinde ilgiyle kocasını ve yanındaki genç kadını izledi. Tanrım, kocası ne kadar şişmandı, üstelik keldi de, hele o dans ediyorum diye anlamsız bir şekilde sıçrayıp durması. Hâlâ yirmi yıl öncesinin stilinde dans ediyordu. Zavallı George, genç görünmek için ne de çok çabalıyordu. Ya o dans ettiği zavallı genç kadın, kendini bundan hoşlanıyormuş gibi davranmaya zorunlu hissediyordu. Yüzünden çok sıkıldığı açıkça anlaşılıyordu ama başını George'un omzuna koyduğu için o bunu göremiyordu.

Bayan Packington kendisinin çok daha kıskanılacak durumda olduğunu düşündü. Karşısında suskun bir şekilde oturan yakışıklı Claude'u kaçamak bir bakışla süzdü. Genç adam onu ne kadar iyi anlıyordu. Asla ama asla –insanın kocasıyla birlikteyken geçen yıl-

larla birlikte kaçınılmaz bir hale geldiği şekilde– onunla ters düşmüyor, can sıkıcı şeyler söylemiyordu.

Yeniden Claude'a baktı. Göz göze geldiler. Genç adam o güzel koyu mavi gözleriyle onu o denli romantik, buğulu ve nazik bakışlarla süzüyordu ki.

Claude Luttrell, "Dans edelim mi?" diye sordu.

Yeniden dansa başladılar. Bu muhteşemdi. Bayan Packington kendini cennetteymiş gibi hissediyordu.

George'un kendisini meraklı ve kıskanç bakışlarla süzdüğünün farkındaydı. Bir zamanlar George'u kıskandırmak istediğini anımsıyordu da... Ama şimdi o günlerin üzerinden çok zaman geçmişti. Artık gerçekten de George'u kıskandırmak gibi bir niyeti de isteği de yoktu. Bu onun keyfini kaçırabilir, onu üzebilirdi. Ve de zavallıcığın üzülmesi için gerçekten de hiçbir neden yoktu. Bu şekilde herkes mutlu, hayatından memnundu.

Bayan Packington eve döndüğünde Bay Packington yaklaşık bir saattir evdeydi. Şaşkın ve tedirgin bir görünümü vardı.

"Hımm," diye homurdandı. "Demek döndün."

Bayan Packington daha o sabah kırk sterlin ödeyip satın aldığı pardösüsünü çıkarırken, "Evet," dedi. "Döndüm."

George hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Şey... tuhaf bir rastlantıydı, değil mi?"

"Öyle mi dersin?"

"Şey... ben... o kızcağızı açılması için gece biraz dışarı çıkarmamın iyi olacağını düşünmüştüm de. Evinde çok sorunu var. Yani şey... yalnızca nezaket gereği olarak..."

Bayan Packington başını salladı. Zavallı ihtiyar George, nasıl da dans ediyorum diye tepinmiş, ter içinde kalmıştı. Üstelik iyi olduğu konusunda da kendini kandırıyordu.

"Beraber olduğun genç adam kimdi? Onu tanıyor muyum?"

"Adı Luttrell. Claude Luttrell."

"Nerede tanıştınız?"

Bayan Packington bir an duraksadıktan sonra, "Biri tanıştırdı," dedi.

"Bu yaşında... genç bir adamla dansa gitmen biraz tuhaf değil mi tatlım? Kendini gülünç duruma düşürmemelisin."

Bayan Packington gülümsedi. O an için genel anlamda dünyaya pırıl pırıl gözlerle bakıyordu. O kadar huzurlu ve mutluydu ki normalde kendinden beklenilen yanıtı vermek bile gelmedi içinden. Yumuşak başlı ve sıcakkanlılıkla, "Biraz değişiklik her zaman için iyidir," dedi.

"Çok dikkatli olman gerektiğini sanırım biliyorsundur. Etraf bu bar hovardalarıyla dolu. Orta yaşlı kadınlar bu züppeler karşısında kendilerini çok gülünç durumlara düşürebiliyorlar. Seni yalnızca uyarıyorum tatlım. Uygunsuz durumlara düşmeni, üzülmeni istemem."

"Biraz kendime bakmanın, biraz hareketin bana iyi geldiği kanısındayım."

"Şey... evet."

Bayan Packington nazikçe, "Sanırım sen de aynı şeyi düşünüyorsun," dedi. "Önemli olan yalnızca insanın mutlu olması, öyle değil mi? Yaklaşık on gün kadar önce sabah kahvaltısında senin de aynı şeyi söylediğini anımsıyorum."

Kocası onu sert bakışlarla süzdü ama Bayan Packington'un yüz ifadesinde alaycılığın, iğnelemenin zerresi bile yoktu. O samimi duygularını dile getirmişti.

Bayan Packington esnedi.

"Artık yatmalıyım. Bu arada George, sanırım son zamanlarda son derece savurgan bir kadın olup çıktım. Harcamalarımı biraz abartmış olabilirim. Oldukça yüklü faturalar gelebilir. Sakıncası yok, değil mi?"

"Fatura mı?"

"Evet. Elbise faturaları. Sonra masaj, saç bakımı filan. Bütün bunlar çok pahalı işlemler, ama senin açından sorun olmayacağını biliyorum."

Merdivenlerden yukarı çıktı. Bay Packington ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmış halde onu izliyordu. Maria o akşamki karşılaşmalarında son derece nazik davranmıştı, kendisinin genç bir kadınla olmasına hiç aldırmamış gibiydi. Yine de birden çok para harcamaya başlamış olması çok kötüydü, üstelik de Maria'nın; tutumluluk örneği Maria'nın.

Kadınlar! George Packington başını salladı. Zavallı kızın erkek kardeşinin son zamanlarda düştüğü berbat durum korkunçtu! Evet, ona yardımcı olabilmekten mutluluk duymuştu. Ama yine de –lanet olsun ki– son zamanlarda işler de o kadar da iyi gitmiyordu.

Bay Packington iç çekerek ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladı.

İnsan bazen söylendikleri anda en ufak bir etki yapmayan bazı sözcükleri sonradan anımsadığında etkilenir. Bay Packington'un o akşam söylediği bazı sözcükler de karısı tarafından ancak ertesi sabah anımsanıp, algılanabildi.

"Bar hovardası, züppe, orta yaşlı kadın, kendini gülünç duruma düşürme."

Aslında Bayan Packington yürekli, zorluklardan yılmayan bir kadındı. Oturdu ve gerçeklerle yüzleşmeye çalıştı. Jigolo! Gazetelerde jigololara ilişkin çok yazı okumuştu. Tabii orta yaşlı kadınların aptallıklarını, kendilerini ne denli gülünç durumlara düşürebildiklerini de...

Claude jigolo muydu? Bayan Packington öyle olduğunu düşünüyordu. İyi de jigololara para ödenirdi, Claude ise onun için para harcıyordu. Tabii aslında parayı ödeyen Claude değil, Bay Parker Pyne'dı ya da daha doğru bir deyişle, harcadıkları kendi parasıydı.

Peki, kendisi orta yaşlı bir aptal mıydı? Claude Luttrell arkasından ona gülüp alay ediyor muydu? Bunun düşüncesi bile yüzünün kızarmasına yetti.

Peki ama öyleyse ne yapmalıydı? Claude jigoloysa, kendisi de kendini gülünç duruma düşüren orta yaşlı bir aptal. Bu durumda ona bunun karşılığını ödemesi, pahalı bir armağan vermesi gerektiğini düşündü. Altın bir sigara tabakası. Ya da öyle bir şey.

Birden tuhaf bir güdüyle evden çıkarak doğruca *Asprey*'ye gitti. Sigara tabakasını seçti ve parasını ödedi. Claude ile *Claridge*'te öğlen yemeği için buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Karşılıklı kahvelerini yudumlarlarken Bayan Packington aldığı armağanı çantasından çıkardı.

"Küçük bir armağan," diye mırıldandı.

Claude başını kaldırıp bakınca irkildi.

"Benim için mi?"

"Evet. Ben... ben beğeneceğini umuyorum."

Claude Luttrell paketi hızlı bir şekilde masanın üstünden Bayan Packington'a doğru itti.

"Neden bana bu armağanı veriyorsunuz? Bunu almam, alamam. Alın, lütfen geri alın."

Genç adam kızmıştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bayan Packington, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı ve paketi yeniden çantasına koydu.

Gün boyunca aralarında aynı gergin, soğuk hava sürdü.

Claude Luttrell ertesi sabah telefonla aradı.

"Sizi görmeliyim. Bugün öğleden sonra evinizde ziyaret edebilir miyim?"

Bayan Packington ona saat üçte gelebileceğini söyledi.

Claude Luttrell geldiğinde yüzü bembeyazdı, çok gergin olduğu anlaşılıyordu. Selamlaştılar. Aralarında esen soğuk rüzgâr daha da şiddetlenmiş gibiydi.

Claude Luttrell birden ayağa kalktı ve gözlerini Bayan Packington'un gözlerine dikerek konuşmaya başladı.

"Benim ne olduğumu sanıyorsunuz? Buraya özellikle size bunu sormaya geldim. Arkadaşız, öyle değil mi? Evet, yalnızca arkadaş. Ama siz benim... benim... jigolo olduğumu düşünüyorsunuz. Kadınları kullanarak geçimini sağlayan adi bir yaratık. Bir züppe! Aşağılık bir hovarda. Öyle değil mi?"

"Hayır, hayır."

Claude Luttrell onun bu itirazını duymazdan geldi. Yüzü daha da beyazlaşmıştı.

"Böyle *düşünüyorsunuz*. Bunu biliyorum. Evet, bu doğru, haklısınız. Buraya da bunu söylemeye geldim. Gerçek bu. Sizi dışarı çıkarmak, eğlendirmek, size âşık olmuş gibi davranmak, kocanızı unutmanızı sağlamak göreviyle geldim yanınıza. Benim işim bu. Adi bir iş, öyle değil mi?"

"Bana neden bunları anlatıyorsunuz?"

"Çünkü bundan bıktım artık. Bunu sürdüremem. Özellikle de *sizinle*. Siz farklısınız. Siz inanabileceğim, güvenebileceğim, değer verebileceğim türde bir kadınsınız. Bunun da oyunun parçası olduğunu, size bütün bunları bunun için söylediğimi düşünüyorsunuz, değil mi?" Bayan Packington'a biraz daha yaklaştı. "Size öyle olmadığını kanıtlayacağım. Gidiyorum ve bunun nedeni sizsiniz. Sizin düşündüğünüz gibi iğrenç bir yaratık olmadığımı kendime kanıtlamaya gidiyorum; uzaklara, gerçek bir erkek olmaya gidiyorum."

Birden Bayan Packington'u kollarının arasına aldı. Dudakları birleşti. Sonra kadını bıraktı ve uzaklaştı.

"Hoşça kalın. Ben hep ciğeri beş para etmez serserinin teki oldum. Ama yemin ederim bundan sonra her şey farklı olacak, değişeceğim. Bilmem anımsıyor musunuz, bir defasında bana gazetedeki kişisel ilanları okumaktan çok hoşlandığınızdan bahsetmiştiniz. Her yıl bugün o sütunda hiçbir şeyi unutmadığıma ve ilerleme kaydetti-

ğime ilişkin benim yazdığım bir ilan bulacaksınız. Ve o zaman benim için ne ifade ettiğinizi, ne kadar önemli olduğunuzu anlayacaksınız. Bir şey daha. Sizden hiçbir şey almadım. Ama sizin benden bir şey almanızı istiyorum." Parmağındaki düz altın mühür yüzüğünü çıkardı. "Bu annemindi. Bunu alırsanız çok mutlu olacağım. Elveda."

George Packington o akşam eve erken geldi. Karısını gözleri şöminenin ateşine dalıp gitmiş bir halde otururken buldu. Kocasına karşı hitap şekli nazik ancak mesafeliydi.

Bay Packington bir süre sonra dayanamayıp patladı.

"Buraya baksana Maria, bunun nedeni o kız mı?"

"Evet, canım?"

"Ben... ben... seni üzmeyi asla istemediğimi biliyorsun. Hele de onun için asla. Ciddi bir şey değildi."

"Biliyorum. Aptallık ettim. Eğer seni mutlu ediyorsa onunla istediğin kadar görüşebilirsin."

Aslında bu sözcüklerin Bay Packington'u rahatlatması hatta sevindirmesi gerekirdi. Tuhaftır ama kızdırdı. Karısının bundan rahatsız olmadığını hatta bunu istediğini bile bile genç bir kızla çıkmanın ne anlamı olabilirdi ki? Bundan nasıl keyif alabilirdi? Lanet olsun, bu doğru da değildi. Çapkınlık yapmak, ateşle oynayan bir hovarda olduğunu hissetmek; bu duygular tamamen kaybolup, adeta yüz kızartıcı bir biçimde ölüp gitmişlerdi karısının bu sözcükleriyle. George Packington birden kendini çok yorgun ve yitik hissetti. O kız kurnaz, küçük bir şeytandı.

Çekinerek, "İstersen seninle bir süreliğine bir yerlere gidelim Maria?" dedi.

"Benim için endişelenme. Ben burada, böyle mutluyum."

"Ama ben yanımda olmanı istiyorum. Birlikte Riviera'ya gidebiliriz."

Bayan Packington ona bakıp dalgın dalgın gülümsedi.

Zavallı ihtiyar George. Onu gerçekten seviyordu. Acınacak kadar iyi bir insandı o. Üstelik kendisi gibi gizlisi saklısı, sırrı da yoktu. Kocasına bakarak yeniden sevgiyle gülümsedi.

"Bu çok iyi olur, hayatım."

Bay Parker Pyne, Miss Lemon ile konuşuyordu.

"Ağırlama ve eğlence masrafları ne kadar tuttu?"

"Yüz iki sterlin, on dört şilin ve altı peni."

O sırada kapı açıldı ve içeri Claude Luttrell girdi. Genç adam mutsuz görünüyordu.

Bay Parker Pyne, "Günaydın Claude," dedi. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Sanırım evet."

"Yüzük? Bu arada yüzüğe isim olarak ne yazdırdın?"

Claude karamsar bir havada, "Matilda," diye homurdandı. "1899."

"Mükemmel. Peki ilanda ne yazacağını düşündün mü?"

"İyiyim. Hâlâ anımsıyorum. Claude."

"Bayan Lemon, lütfen bunu not eder misiniz? İlan sütununda her kasım ayının üçünde çıkmalı. Neyse, bir bakalım, masraflar yüz iki sterlin, on dört şilin altı peni. On yıllık ilanı da eklersek... Bu durumda bize doksan iki sterlin, iki şilin ve dört peni gibi bir para kalıyor. Yeterli, kesinlikle yeterli bir kâr bu."

Miss Lemon yanlarından ayrıldı.

Claude birden patladı.

"Bak, sana bir şey söyleyeceğim, ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Bu adi, iğrenç bir oyun."

"Ama sevgili yavrum..."

"Bu iğrenç bir oyun. Bayan Packington saygın bir kadındı; iyi, nazik, dürüst bir insan. Ona bunca yalan söylemek, bütün bu aşırı duygusallık numaraları filan, lanet olsun, bütün bunlar beni deli ediyor."

Bay Parker Pyne gözlüklerini düzeltti ve Claude'a bir tür bilimsel merakla baktı.

"Sevgili yavrum," dedi neden sonra. "Şey... bundan önceki işlerinde yani başarılı kariyerinde vicdanının seni rahatsız ettiğini hiç anımsamıyorum. Riviera'daki aşk maceraların, sonra Kaliforniya Salatalık Kralı'nın karısı Hattie West'le yaşadıkların, onları sonuna kadar istismar etmen, tamamen oynadığı rolün hakkını vermek isteyen ve yalnızca kazancını düşünen birini işaret ediyordu."

Claude Luttrell homurdandı.

"Öyle de, şimdi farklı duygular içindeyim. Bu... bu adi bir oyun."

Bay Parker Pyne en sevdiği öğrencisine öğüt veren bir okul müdürünün sesiyle konuşuyordu.

"Sevgili Claude, ne kadar önemli, övgüye değer bir iş yaptığının farkında değil misin? Mutsuz bir kadına –her kadının gereksinimi olan– romantizm yaşattın. Tutku ve ihtiras kadınlar tarafından kolayca tüketilir, geriye bir şey kalmaz, ama romantizm, lavantalar arasında saklanır ve uzun yıllar boyunca tekrar tekrar yaşanır. Ben insan doğasını çok iyi biliyorum sevgili yavrum, inan bana bir kadın bu türden bir maceradan yıllar boyu beslenebilir." Boğazını temizledi. "Bayan Packington'a verdiğimiz sözü tuttuk ve görevimizi en iyi şekilde tamamladık."

Claude, "Yine de hoşuma gitmeyen, beni rahatsız eden bir şeyler var bu olayda," diye homurdandı. Ardından da odadan çıktı.

Bay Parker Pyne çekmecesinden yeni bir dosya çıkardı. Ve kapağına şöyle yazdı:

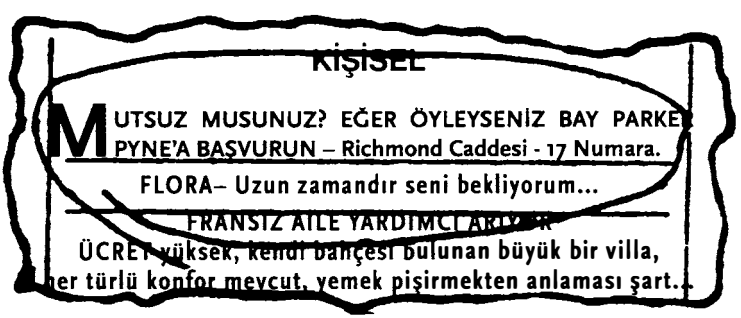
Deneyimli, kaşarlanmış bir jigoloda ilginç vicdan kıpırdanmaları.

Not: Gelişmeler izlenmeli.

Yaşamdan Zevk Alamayan Emekli Subay Vakası

I

Binbaşı Wilbraham, Parker Pyne'ın bürosunun önünde durakladı. Üstelik bu ilk de değildi. Her defasında duruyor, tereddütle onu buraya getiren, sabah gazetesinde gördüğü o ilanı tekrar tekrar okuyordu.

Binbaşı derin bir soluk aldı ve ani bir kararla büroya girilen iki taraflı açılır kapıyı itti. Genç, sade giyimli, ciddi görünümlü bir kadın daktilosundan başını kaldırarak onu soran bakışlarla süzdü.

Binbaşı Wilbraham kızararak, "Bay Parker Pyne'la görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen beni izleyin."

Binbaşı genç kadının peşinden iç kısımdaki bir başka ofise gitti ve kendini kibar, yumuşak görünümlü bir insan olan Parker Pyne'ın karşısında buldu.

"Günaydın. Lütfen oturun, rahatınıza bakın," dedi Parker Pyne gülümseyerek. "Evet, şimdi de bana sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

"Adım Wilbraham..." diye söze başladı adam.

Parker Pyne sordu. "Binbaşı mı? Albay mı?"

"Binbaşı."

"Ah! Sanırım yurtdışından yeni döndünüz? Hindistan mı? Doğu Afrika mı?"

"Doğu Afrika."

"Sanırım orası güzel bir ülke. Her neyse, sonunda eve döndünüz ve mutlu değilsiniz. Evet, sorun neydi?"

"Söylediklerinizde kesinlikle haklısınız. Gerçi bütün bunları nasıl bildiğinizi anlamıyorum ama..."

Parker Pyne gülümsedi.

"Bakın bu benim işim. Bunları bilmek benim görevimin parçası. Yaşamımın tam otuz beş yılını devlet memurluğu yaparak istatistikleri derlemekle geçirdim. Şimdi emekliyim ve bu deneyimlerimi bir şekilde değerlendirmek istiyorum –hem de alışılmamış, yeni bir biçimde. Aslında olay basit. Mutsuzluk beş ana başlık altında incelenebilir, emin olun fazlası yok. Ve eğer bir kez hastalığın nedenini bulduysanız, ilacını bulmak hiç zor değil.

"Beni bir doktor gibi düşünün. Doktor da önce hastasının hastalığını saptamaya çalışır, ancak bundan sonra belirli bir tedavi önerebilir. Tabii ki tedavinin çözüm getirmeyeceği dertler vardır. Eğer

durum böyleyse, hiç kuşkunuz olmasın ki bunu, yani yapacağım bir şey olmadığını dürüstçe söylerim. Ama eğer bir davayı üstlenirsem çözüm garantidir.

Emin olun Bay Wilbraham, bu ülkeye emeği geçenlerden ya da benim tabirimle bu ülkenin kurucularının yüzde doksan altısı emekli olmuş olmaktan dolayı mutsuz. Sorumluluklarla, tehlikelerle dolu aktif bir yaşamı bir anda değiştirmesi bekleniyor bu insanlardan, hem de neyle? Kısıtlı olanaklarla, berbat bir iklimde yaşamaya çalışarak. Açıkçası bu koşullarda kendini sudan çıkmış balık gibi hissetmek çok doğal."

Binbaşı heyecanla atıldı.

"Söylediklerinizin tamamı doğru. Benim de sorunum bu: can sıkıntısı, ne yapacağını bilememek. Tıkılıp kaldığım sakin, heyecansız köy ortamı ve köydekilerin köyün sorunlarına ilişkin bitip tükenmeyen boş konuşmaları, gevezelikleri. Ama ne yapabilirim ki? Gerçi emekliliğimden önce bir köşeye biraz para koymuştum. Cobham yakınında güzel bir evim var. Avlanmak ya da balığa çıkmak ise bana göre değil, bunlardan zevk almıyorum. Evli değilim. Komşularım iyi insanlar ama tüm dünyaları bu adayla, yaşadıkları köyle sınırlı."

"Sözün kısası bu tekdüze yaşamdan bıktınız, değil mi?"

"Hem de nasıl!"

"Heyecan, hatta belki biraz tehlike arıyorsunuz, değil mi?"

Asker omuz silkti.

"Öyle de burada bunu nereden bulacağım ki?"

Parker Pyne ciddi bir ifadeyle, "Pardon ama..." dedi. "İşte bunda çok yanılıyorsunuz. Burada Londra'da da yeterinden fazla heyecan, yeterinden fazla tehlike var, yeter ki nerede arayacağınızı bilin. Sizin İngiliz yaşamına ilişkin gördüğünüz yalnızca buzdağının üstte kalan kısmı, sakin ve huzurlu bir yaşam. Ama bunun bir de ötesi var. Eğer isterseniz size bu öteki dünyayı da gösterebilirim."

Binbaşı Wilbraham onu dikkatle süzdü. Bay Pyne'ın güven veren bir havası vardı. İriyarıydı ama kesinlikle şişman denemezdi, kafasının büyükçe bir kısmı saçsızdı ama güzel biçimli bir kafası vardı. Dikkat çeken gözlüklerinin gerisindeki zekâ fışkıran gözleri pırıl pırıldı. Tuhaf bir havası vardı; insana güven aşılayan bir hava.

"Yine de sizi uyarmalıyım," diye ekledi Bay Pyne. "Bu bir hayli riskli olabilir."

Askerin gözleri parladı.

"Olsun, hiç sorun değil." Sonra birden sordu. "Peki, ya sizin ücretiniz?"

"Ücretim, elli sterlin, peşin. Eğer bir ay sonra hâlâ aynı derecede sıkıntıda olursanız paranızı iade ederim."

Wilbraham düşündü.

"Uygun," dedi neden sonra. "Anlaştık. Size bir çek vereceğim."

İşlemler tamamlandı. Bay Parker Pyne masasının üzerindeki zile bastı.

Ardından, "Saat tam bir," dedi. "İlk olarak sizden genç bir bayanla öğlen yemeğine çıkmanızı isteyeceğim."

Kapı açıldı. "Ah Madeleine, tatlım, içeri gel. Sana Binbaşı Wilbraham'ı tanıştırayım. Kendisi seni öğlen yemeğine götürecek."

Wilbraham'ın gözleri parlıyordu ki içinde bulunulan koşullarda bu hiç de şaşılacak bir şey değildi. İçeri giren genç kız, uzun boylu, siyah saçlıydı. Gözleri ve de uzun kıvrık kirpikleri olağanüstü güzellikteydi. Muhteşem bir vücudu ve kıpkırmızı dolgun dudakları vardı. Şık giysileri vücudunun güzelliğini daha da çok ortaya çıkarıyordu. Sözün kısası kız tepeden tırnağa kusursuzdu.

"Şey... bu benim için bir zevk," dedi Binbaşı Wilbraham.

Parker Pyne, "Miss Sara," diye tanıştırdı.

Madeleine de Sara, "Sizinle tanıştığıma sevindim," diye mırıldandı.

Bay Parker Pyne ekledi. "Adresinizi not ettim Binbaşı Wilbraham. Yarın diğer talimatları da size bir şekilde ileteceğim."

Ardından Binbaşı Wilbraham ve güzel Madeleine oradan ayrıldılar.

Madeleine döndüğünde saat üçü gösteriyordu.

Parker Pyne başını kaldırarak merakla sordu. "Evet?"

Madeleine başını salladı. "Benden korktu. Benim vamp bir kadın olduğumu ve kendisini baştan çıkarmaya çalışabileceğimi düşündü."

"Tahmin etmiştim. Dediklerimi yaptın mı?"

"Evet. Diğer masalarda oturanlar hakkında rasgele sohbet ettik. Sarışın, mavi gözlü, çok uzun boylu olmayan, zayıf değilse de oldukça ince kadınlardan hoşlanıyor."

"Bu pek zor olmayacağa benziyor," diyen Parker Pyne başını salladı. "Bana iş planı B'yi getir. Bakalım bekleyen kimler var?" Parker Pyne listeyi dikkatle inceledi ve sonunda parmağı bir ismin üzerinde takılıp kaldı. "Freda Clegg. Evet, sanırım Freda Clegg bu iş için çok uygun. Ama önce bu konuyu Bayan Oliver'la konuşmalıyım."

II

Ertesi gün Binbaşı Wilbraham bir mektup aldı. Mektupta aynen şunlar yazıyordu.

"Pazartesi sabahı on birde Hampstead –Friars Sokağı– Eaglemont Köşkü'ne gidin ve Bay Jones'u sorun.
Ona Guava Gemicilik Şirketi'nden geldiğinizi söyleyin."

O pazartesi sabahı (O gün resmi tatildi.) Binbaşı Wilbraham söylenildiği gibi Friars Sokağı'ndaki Eaglemont Köşkü'ne doğru yola çıktı. Çıktı çıkmasına da asla varamadı. Çünkü daha oraya varamadan bir engel çıktı.

O gün sanki tüm dünya yanlarına eşlerini almış Hampstead'a doğru yola koyulmuştu. Binbaşı kalabalığın arasında bunaldı, metroda ise havasızlıktan neredeyse boğuluyordu. Kısacası Friars Sokağı'na ulaşmakta bir hayli zorlandı.

Friars Sokağı çıkmaz bir sokaktı, delik deşik olmuş, bakımsız bir sokak. Sokağın iki yanı yoldan bir hayli geride büyük evlerle kaplıydı. Bunlar bir zamanlar görkemli günlerin yaşandığı anlaşılan büyük, gösterişli yapılardı ama şimdi hemen hepsi harabeye dönmüştü, ha yıkıldı ha yıkılacaktı.

Wilbraham posta kutularının üzerindeki büyük çoğunluğu silinmiş yazıları okumaya çalışarak ilerledi. Sonra birden dikkatini çeken, durmasına neden olan bir ses duydu. Bu sanki boğulmakta olan birinin sessiz çığlığıydı.

Dikkatle dinledi ve bu kez "imdat" sözcüğünü açık bir şekilde seçebildi. Çığlık tam olarak önünden geçmekte olduğu evin bahçe duvarının arkasından geliyordu.

Binbaşı Wilbraham bir an bile tereddüt etmeden kırıldı kırılacak durumdaki bahçe kapısını itti ve ot bürümüş bahçeye girdi. Orada, çalılıkların arasında genç bir kız kendini sıkı sıkıya kavramış olan iki devasa zencinin ellerinin arasından kurtarmaya çalışıyordu. Kız büyük bir cesaretle dövüşüyor, kıvranıyor, tekmeler savuruyordu. Kızın başını kurtarmak için tüm çabalamasına, öfkeyle kıvranmasına rağmen zencilerden biri eliyle kızın ağzını kapamayı başarmıştı.

Kendilerini tamamen kızla mücadeleye vermiş olan zenciler Wilbraham'ın yanlarına yaklaştığını fark bile edemediler. Ancak

kızın ağzını kapatan zenci çenesine yediği kuvvetli yumrukla gerisin geriye yere yığıldığı anda onun varlığını algılayabildiler. Hiç beklemedikleri bu durumun şaşkınlığı içindeki diğer zenci de bir an kalakaldı, kızı kavradığı elleri gevşedi ve arkasını döndü. Ancak Wilbraham'ın yumruğu hazırdı, zenci sendeleyerek geriye doğru yığıldı. Wilbraham bu kez de arkasından sinsice yaklaşmakta olan diğer zenciye döndü.

Ancak adamların gözü korkmuştu, bunu uzatmak niyetinde değillerdi. İkinci zenci de yerden doğruldu, ayağa kalktığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı. Arkadaşı da onu izledi. Wilbraham bir an için peşlerinden gitmeye niyetlendiyse de fikrini değiştirerek geriye, soluk soluğa kalmış olan kızın ağaca yaslanmış bir halde durduğu yere döndü.

"Çok teşekkür ederim," dedi kız hızlı hızlı solurken. "Çok korkunçtu."

Binbaşı Wilbraham tam zamanında yetişip kurtardığı kızı ancak şimdi görüyordu. Bu yirmi, yirmi bir yaşlarında, sarı saçlı, mavi gözlü, çok narin, soluk tenli ama çok güzel bir kızdı.

"Eğer gelmeseydiniz..." dedi genç kız soluk almakta bile zorlanırken.

Wilbraham onu yatıştıracak şekilde yumuşak bir sesle, "Sakin olun," dedi. "Geçti artık, her şey yolunda. Bence bir an önce buradan gitsek iyi olacak. O iki serseri her an geri dönebilirler."

Genç kızın dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi.

"Hiç sanmam, yedikleri o dayaktan sonra olanaksız. Ah, muhteşemdiniz!"

Binbaşı Wilbraham takdir edilmiş olmanın mutluluğuyla hafifçe kızardı.

"Önemli değil," dedi alçakgönüllülükle. "Bu çok doğal bir şey. Kadınlar rahatsız edilmemeli. Neyse, koluma girerseniz yürüyebilir misiniz? Bunuń sizin için büyük bir şok olduğunun farkındayım."

"Şimdi çok daha iyiyim," diyen genç kız buna rağmen Wilbraham'ın koluna girdi. Henüz olayın şokundan kurtulamamış, hafifften hafife titriyordu. Tam bahçe kapısından çıktıkları sırada durdu ve başını çevirdi.

"Hiç anlamıyorum," diye mırıldandı. "Ev sanki boş gibi."

Kapalı panjurlara ve evin genel havasına bakan Binbaşı Wilbraham da bunu onayladı.

"Boş olduğu kesin."

"Ama Whitefriars kesinlikle burası," diyen kız kapının üzerindeki ismi işaret etti. "Ve benim de gelmem gereken yer Whitefriars'tı."

Binbaşı Wilbraham anlayışla başını salladı.

"Artık bunu düşünmeyin. Sanırım bir iki dakika içinde bir taksi bulabiliriz. Sonra da birlikte bir yere gidip bir fincan sıcak kahve içeriz, rahatlarsınız."

Yolun sonunda çok daha işlek bir sokağa ulaştılar. Şanslarına tam o sırada bir taksi oradaki evlerden birine getirdiği müşterisini bırakıyordu. Wilbraham taksiye işaret etti, sürücüye adresi verdi ve arabaya bindiler.

Binbaşı Wilbraham, "Hiç konuşmaya çalışmayın," diye uyardı genç kızı. "Çok kötü şeyler yaşadınız. Yalnızca arkanıza yaslanın ve dinlenin."

Kız ona minnettarlıkla gülümsedi.

"Bu arada... adım Wilbraham."

"Benimki de Clegg... Freda Clegg."

On dakika sonraysa Freda kahvesini yudumluyor, masanın üzerinden minnettar bakışlarla kurtarıcısını süzüyordu.

"Her şey bir düş gibi," dedi. "Kötü bir düş. Üstelik de daha kısa bir süre önce heyecan verici bir şeyler olmasını dilemiştim, herhangi bir şey! Ah, maceradan hiç hoşlanmıyorum."

"Bana ne olduğunu anlatın."

"Şey, korkarım olanları anlatabilmem için size önce kendimden bahsetmem gerekecek."

Binbaşı başını hafifçe eğerek, "Güzel, zevkle dinleyeceğim," dedi.

"Ben yetimim, babam –kaptandı, uzak yol kaptanı– öldüğünde sekiz yaşındaydım. Üç yıl önce de annemi kaybettim. Şehirde çalışıyorum. Havagazı firmasında sekreterim. Geçen hafta içinde bir gün eve döndüğümde adamın birinin beni beklediğini gördüm. Adam kendini Melbourne'den Avukat Reid olarak tanıttı.

Çok nazikti, bana ve aileme ilişkin birçok soru yöneltti. Sonra babamla çok uzun yıllar önce tanışmış olduğunu anlattı. Daha doğrusu onun birkaç hukuki işini halletmiş. Sonra da bana ziyaretinin asıl amacından söz etti.

'Miss Clegg,' dedi. 'Babanızın ölmeden önce yaptığı bazı finansal yatırımların kazancını sizin almanız gerektiği kanısındayım.'

Tabii ki çok şaşırdım.

'Bu konu hakkında bilginiz olmaması çok doğal,' dedi. 'Sanırım John Clegg de bu yatırımlarını asla ciddiye almadı. Ne var ki hiç beklenmedik bir şekilde bu yatırımlar çok kâr getirdi. Ancak korkarım ki hakkınızı alabilmeniz için sizde olduğunu düşündüğüm bazı belgeleri sunmamız gerekiyor. Bunlar babanızın sahip olduğu servetin belgeleri ama doğal olarak aradan bunca yıl geçince değersiz olduklarını düşünüp atmış da olabilirsiniz. Acaba elinizde hâlâ babanızdan kalmış bazı belgeler var mı?'

Ona annemin babama ait bazı şeyleri eski bir denizci sandığında sakladığını anlattım. Aslında o sandığı dikkatle incelemiş ama ilginç olabilecek bir şey görememiştim.

Bunun üzerine adam gülümseyerek, 'Bu belgelerin önemini anlayamamış olabilirsiniz,' dedi.

Her neyse, sandığı açtım ve bulabildiğim birkaç belgeyi getirip adama verdim. Dikkatle inceledi ve bunların söz konusu yatırımla ilgili olup olmadıklarını bir bakışta söylemenin olanaksız olduğunu belirtti. Belgeleri alacak ve bir şey çıktığı takdirde benimle bağlantı kuracaktı.

Geçen cumartesi günü avukattan bir mektup aldım, bu konuyu görüşmek için benden bu adrese gelmemi istiyordu. Adres aynen şöyleydi: Whitefriars Konağı, Friars Sokağı, Hampstead. Bu sabah tam on bire çeyrek kala oradaydım.

Orayı bulmakta biraz zorlandım. Tam kapıyı açmış hızla eve doğru yürüyordum ki birden çalılıkların arasından o iki korkunç adam çıkıp üzerime atıldılar. Bağıracak zamanım bile olmadı. Adamlardan biri eliyle ağzımı kapadı. Neyse ki bir an başımı kurtarıp yardım çığlığı atabildim. Sizin bunu duymanız çok büyük şans. Eğer siz olmasaydınız..." Sustu. Bakışları en anlamlı sözcükten çok daha fazlasını söylüyordu.

"O anda orada olduğum için çok mutluyum. İyi ki oradaydım. Tanrı biliyor ya o iki serseriyi elimden kaçırmamış olmayı isterdim. İyi kurtuldular. Sanırım onları daha önce hiç görmemiştiniz, değil mi?"

Genç kız başını salladı. "Sizce bunun bir anlamı olabilir mi?"

"Söylemesi zor. Ancak bir şey kesin. Bunun babanızın belgeleriyle bir şekilde ilişkisi var. Biri bir şeyler arıyor. O Reid denen adam onları inceleyebilmek için size tamamen saçma bir öykü anlatmış. Herhalde onlarda aradığını bulamadı."

Freda, "Oh!" dedi. "Şimdi aklıma geldi. Acaba? Cumartesi günü eve döndüğümde bana biri eşyalarımı karıştırmış gibi gelmişti. Doğruyu söylemek gerekirse ev sahibemin meraktan ben yokken eşyalarımı karıştırmış olabileceğini düşündüm. Ama şimdi..."

"Onun ev sahibeniz olmadığından emin olabilirsiniz. Biri bir şekilde odanıza girmiş ve karıştırmış ama aradığı her neyse bulama-

dığı ortada. Aradığı belge her neyse, değerini bildiğinizi, dolayısıyla üzerinizde taşıdığınızı düşünmüş olmalı. O yüzden de bu tuzağı kurdu. Eğer üzerinizde olsaydı sizden alacaktı. Erişemediği durumda ise büyük olasılıkla sizi kaçırıp bir yere kapatacak ve konuşturmaya, nereye sakladığınızı öğrenmeye çalışacaktı."

Freda haykırdı. "İyi de bu ne *olabilir ki*?"

"Bilmiyorum. Bu denli ileri gidebildiğine göre onun için önemli olmalı."

"Ama öyle bir şey yok ki!"

"Bunu tam olarak söylemek zor. Babanız denizciymiş. Kuş uçmaz kervan geçmez birçok yere gitmiş olmalı. Kim bilir belki de oralardan birinde kendinin de değerini asla bilemediği bir şeye rastladı."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Genç kızın solgun yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

"Evet, öyle. Neyse, şimdi önemli olan bir sonraki adımımızın ne olacağı. Anladığıma göre polise gitmek istemiyorsunuz?"

"Oh hayır, lütfen!"

"Bunu söylemenize sevindim. Zaten polisin bu konuda bir şeyler yapabileceğini de sanmıyorum, bu yalnızca sizin için ifade vermek zorunda kalmak gibi bir sürü tatsızlığa yol açar. Şimdi izninizle sizi bir yere öğlen yemeğine davet etmek isterim. Sonra da sizi evinize bırakır ve güvende olduğunuzdan emin olurum. Belki bu arada –uygun görürseniz– söz konusu belgeleri arama fırsatı da bulabiliriz. Oralarda bir yerlerde olmalılar, anlıyorsunuz değil mi?"

"Kim bilir belki de babam o belgeleri yok etmiştir."

"Bu olabilir elbette. Ama karşı taraf öyle olmadığına inanıyor ki bu durumda bize de aramaktan başka yapacak başka bir şey kalmıyor."

"Sizce bu ne olabilir? Gizli bir hazine mi?"

Binbaşı Wilbraham genç bir delikanlı heyecanıyla, "Gerçekten de olabilir," diye haykırdı. "Ama şimdi Miss Clegg, yemeğe gidiyoruz."

Birlikte güzel bir yemek yediler. Wilbraham, Freda'ya Doğu Afrika'daki günlerinden bahsetti. Ona fil avını anlattı ve genç kadın çok heyecanlandı. Yemek bittiğindeyse Wilbraham genç kızı evine taksiyle bırakmak için ısrar etti.

Kızın evi Notting Hill Gate yakınındaydı. Oraya vardıklarında Freda ev sahibiyle kısa bir görüşme yaptı. Sonra Wilbraham'ın yanına döndü ve onunla ikinci kata çıktı. Genç kızın burada küçük bir yatak odası ve salondan oluşan sevimli bir dairesi vardı.

"Aynen düşündüğümüz gibi," dedi kız, Wilbraham da içeri girince. "Cumartesi günü elektrik kablolarını değiştireceğini söyleyen bir adam gelmiş, odamda bir yerde kısa devre olduğunu söylemiş. Ve odamda epeyce kalmış."

Wilbraham, "Bana babanıza ait şu sandığı gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Freda pirinç kakmalı sandığı gösterdi.

"Bakın işte," dedi kapağı kaldırırken. "Gördüğünüz gibi boş."

Binbaşı düşünceli düşünceli başını salladı.

"Başka bir yerde herhangi bir belge olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Eminim. Annem her şeyi burada saklıyordu."

Wilbraham sandığın içini yokladı. Sonra birden haykırdı.

"İşte bakın burada, astarda bir yırtık var." Elini dikkatle dar aralıktan içeri soktu, astarın altını yokladı. Ufak bir hışırtı ona yanılmadığını gösterdi. "İçeride bir şey var. Aşağı kaydı."

Çok kısa bir süre sonra Wilbraham elinde ganimeti ile doğruldu. Bu birçok kez katlanmış pis, eski bir kâğıttı. Kâğıdı masanın üstüne yaydı. Freda da onu izliyordu.

Genç kız birden şaşkınlıkla haykırdı.

"Bunda yalnızca tuhaf birtakım işaretlerden başka bir şey yok."

Binbaşı Wilbraham, "Svahili bu! Olacak şey değil ama gerçekten de *Svahili* dilinde yazılmış bu belge," diye bağırdı. "Bu Afrika'nın doğusunda yerlilerin konuştuğu bir dil."

"Çok ilginç!" dedi Freda şaşkınlıkla. "Peki, siz bunu okuyabiliyor musunuz?"

"Biraz. Ancak bu gerçekten şaşırtıcı." Wilbraham elinde kâğıtla pencerenin yanına gitti ve kâğıdı cama tuttu.

Freda heyecandan titreyen bir sesle, "Ciddi bir şey var mı?" diye sordu.

Wilbraham kâğıdı tekrar tekrar okudu. Sonra kızın yanına geldi.

"Evet, haklıydım," dedi sessizce kendi kendine gülerek. "Bu gerçekten de gizli bir hazine belgesi."

"Gizli hazine mi? Bu *olamaz*. Yani İspanyol altınları –batık bir kalyon– öyle bir şey mi?"

"Sanırım o kadar romantik bir şey değil. Ama sonuçta hemen hemen aynı şey. Kâğıtta fildişlerinin saklandığı bir yerin bilgisi var."

Genç kız şaşkınlıkla, "Fildişi mi?" diye sordu.

"Evet. Biliyorsunuz, filler. Yasaya göre bir avcının vurabileceği fil sayısı bellidir. Ancak bazı avcılar bu yasağı önemli boyutlarda delme eğilimindedirler ve bu kâğıttan anlaşıldığı kadarıyla biri bunu çok büyük ölçüde başarmış. Birileri peşine takıldığı için de fildişlerini gizlemiş. Oldukça büyük bir miktar olmalı; kâğıtta bunları gizlediği yerin ayrıntılı olarak bilgisi veriliyor. Bakın biz –yani siz ve ben– mutlaka bu işin peşinden gitmeliyiz."

"Yani bunun sonucunda yüklü miktarda para olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Küçük de olsa bir servet sayılabileceğini söyleyebilirim."

"Peki ama bu kâğıt nasıl olup da babamın belgeleri arasına girdi?"

Wilbraham omuz silkti. "Kim bilir, belki de adam tehlikedeydi, ölmek üzereydi ya da öyle bir şey. Bunu anlaşılmasın diye Svahili dilinde yazdı ve saklaması için babanıza verdi. İkisi bir şekilde arkadaş olmalılar. Babanız bunu okuyamadığı için gerektiği şekilde önemsemedi. Tabii bu yalnızca bir tahmin ama pek yanlış olduğunu da sanmıyorum."

Freda derin derin iç çekti. "Ah ne heyecan verici bir durum bu!"

"Şimdi asıl önemli olan..." dedi Wilbraham ciddiyetle. "Bu değerli belgeyi ne yapacağımız? Burada bırakmak istemem. O herifler her an için yeniden aramaya gelebilirler. Sanırım bende kalmasına da izin verecek kadar bana güvenemezsiniz de?"

"Niçin güvenmeyeyim? Ama... bu sizin için de çok tehlikeli olmaz mı?"

Wilbraham ciddiyetle, "Benim için hiç endişelenmeyin, ben çetin cevizim." Kâğıdı katlayıp, dosyasına yerleştirdi. "Sizinle yarın akşam tekrar görüşebilir miyiz? O zamana kadar bir plan yapmış, haritada bahsedilen yerleri incelemiş olurum. Eve ne zaman dönüyorsunuz?"

"Altı buçuğa doğru evde oluyorum."

"Çok güzel. O zaman önce kısa bir görüşme yapar sonra da sizin için de uygunsa birlikte yemeğe gideriz. Bunu kutlamalıyız. Neyse, yarın görüşmek üzere. Altı buçukta burada."

Binbaşı Wilbraham ertesi akşam randevuya tam zamanında geldi. Evin kapısını çaldı ve Miss Clegg'le görüşmek istediğini söyledi.

Kapıyı genç bir hizmetçi kız açtı.

"Miss Clegg mi? Kendisi dışarıya çıktı."

"Ah, öyle mi?" Wilbraham içeri girip beklemeyi önermek bile istemedi. "Ben tekrar gelirim," diyerek oradan ayrıldı.

Sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Her an Freda'nın çevik adımlarla kendine doğru geldiğini görmeyi umuyordu. Dakikalar geçiyordu. Altı kırk beş. Yedi. Yedi on beş. Freda hâlâ ortalarda yoktu. Endişelenmeye başladı. Yeniden eve döndü ve zili çaldı.

"Bakın," dedi kapıyı açan hizmetçi kıza. "Miss Clegg ile altı buçukta randevum vardı. Onun evde olmadığından ya da bana bir mesaj bırakmadığından emin misiniz?"

"Siz Binbaşı Wilbraham mısınız?" diye sordu hizmetçi kız.

"Evet."

"O zaman sizin için bir not var. Elden bırakıldı."

Sevgili Binbaşı Wilbraham. Çok tuhaf bir şey oldu. Şu an daha fazlasını yazamam, lütfen benimle Whitefriars'ta buluşur musunuz? Bu notu alır almaz oraya gelin.

Saygılarımla
Freda Clegg

Wilbraham'ın kaşları çatıldı. Düşünüyordu. Dalgın dalgın cebinden bir mektup çıkardı. Mektubu terzisine yazmıştı.

"Acaba," dedi hizmetçi kıza. "Acaba benim için bir pul bulabilir miydiniz?"

"Sanırım Bayan Parkins'te vardır."

Kız bir dakika kadar sonra elinde bir pulla döndü. Wilbraham pul için bir şilin ödedi. Ardından doğruca metro istasyonuna gitti ve mektubu oradaki posta kutusuna attı.

Freda'nın bıraktığı not onu bir şekilde tedirgin etmişti. Genç kızın, üstelik de·tek başına, daha bir akşam önce o uğursuz olayla karşı karşıya geldiği yere gitmesinin nedeni ne olabilirdi ki?

Başını salladı. Freda bundan daha aptalca bir şey yapamazdı! Yoksa Reid denilen o adam yeniden ortaya mı çıkmıştı? Bir şekil-

de kızın yeniden güvenini kazanmayı, onu kendisine inandırmayı başarmış olabilir miydi? Peki ama Hampstead'a gitmesinin nedeni neydi?

Saatine baktı. Neredeyse yedi buçuktu. Freda onun altı buçukta geleceğini hesaplamış olmalıydı. Şimdiden bir saat gecikmişti. Çok uzun bir süreydi bu. Ah keşke Freda ona ufak bir ipucu bırakmayı akıl edebilmiş olsaydı.

Bu not kafasını karıştırmıştı. Mektuptaki kayıtsız ifade şekli bir şekilde Freda Clegg'in kişiliğine uymuyordu.

Friars Sokağı'na ulaştığında saat sekizi on geçiyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Dikkatle çevresine bakındı. Görünürlerde hiç kimse yoktu. Çürük bahçe kapısını yavaşça ve dikkatle itti. Kapının menteşeleri gıcırdamadan açıldı. Bahçe ıssızdı. Ev karanlıktı. Etrafına dikkatle bakınarak bahçe yolunda ilerledi. Bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu.

Birden durdu. Panjurlardan birinin arkasında anlık bir ışık belirip kayboldu. Ev boş değildi. İçeride biri vardı.

Wilbraham yavaşça çalılıkların arasına doğru kaydı ve görünmeden evin arkasına geçti. Sonunda aradığını buldu da. Giriş katındaki pencerelerden biri açıktı. Burası bir tür bulaşıkhaneye açılan bir pencereydi. Yavaşça pencerenin kanadını açtı. Yolda gelirken rastladığı bir dükkândan aldığı el fenerini boş odada gezdirdi ve içeri girdi.

Sonra yavaşça bulaşıkhanenin eve açılan kapısından geçti. Evde en ufak bir ses bile yoktu. El fenerini yeniden yaktı. Mutfaktaydı; boş bir mutfakta. Mutfağın hemen ilerisinde altı basamak ve büyük olasılıkla eve açılan bir kapı vardı.

Kapıyı aralayıp kulak kesildi. Sessizlik. Hiçbir şey duyulmuyordu. Yavaşça kapıdan dışarı süzüldü. Şimdi artık evin giriş holündeydi. Hâlâ en ufak bir ses bile yoktu. Holden sağa ve sola açılan

iki kapı vardı. Wilbraham sağdaki kapıyı seçti. Kısa bir süre kapının arkasını dinledi, sonra kapı kolunu bastırdı. Kapı kilitli değildi. Ağır ağır kapıyı aralayarak içeri girdi.

Yeniden el fenerini yaktı. Oda bomboştu, mobilya bile yoktu.

Tam o anda arkasında bir ses duydu, hemen döndü, ama geç kalmıştı. Başına inen ağır bir cisimle bilincini kaybetti ve yere yığıldı...

Wilbraham yeniden kendine gelene dek ne kadar zaman geçtiğini hiç bilemiyordu. Uyandığında acı çekiyor, başı zonkluyordu. Hareket etmek istediyse de bunu başaramadı. Sımsıkı bağlanmıştı.

Birden bilinci yerine geldi. Şimdi anımsıyordu. Kafasına arkasından şiddetli bir darbe almıştı.

Duvarın üst kısmında asılı gaz lambasının zayıf ışığı sayesinde küçük bir bodrumda olduğunu anladı. Etrafına bakındı ve birden kalbi duracak gibi oldu. Biraz ötesinde Freda yatıyordu onu da aynen kendisi gibi sımsıkı bağlamışlardı. Kızın gözleri kapalıydı. Wilbraham ona baktığı sırada genç kız hafifçe kımıldandı, iç çekti ve gözleri aralandı. Freda şaşkınlık içinde etrafını süzerken birden Wilbraham'ı gördü ve gözleri sevinçle parladı.

"Ah siz de mi?" diye haykırdı. "Ne oldu?"

"Korkarım sizi hayal kırıklığına uğrattım. Aptalca bir tuzağa düştüm. Bana sizinle burada buluşmam için not gönderen sizdiniz, değil mi?"

Genç kızın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Ben mi? Asıl *bana* not gönderen sizsiniz."

"Yani benim size bir not mu gönderdiğimi söylüyorsunuz?"

"Evet. Ofisteyken getirdiler. Sizinle evde değil burada buluşmamı istediğiniz yazıyordu."

"İkimizi de aynı şekilde tuzağa düşürdüler," diye homurdanan Wilbraham genç kıza durumu açıkladı.

Freda, "Anlıyorum," dedi. "Demek oluyor ki..."

"Kâğıdın peşindeler. Dün bizi izlemişler. Beni de bu şekilde öğrenmiş olmalılar."

"Peki ya kâğıt. Aldılar mı?"

"Maalesef ne bakabiliyorum ne de hissedebiliyorum. O kadar sıkı bağlamışlar ki," diyen eski asker çaresizlik içinde bağlı ellerini kıpırdatmaya çalıştı.

Sonra ikisi birden afallayıp kaldılar. Derinlerden, adeta boşluktan gelen tok bir ses duydular.

"Evet, aldım. Teşekkürler," dedi o ses. "Aldım. Hiç sorun yok."

Kimin olduğunu bilmedikleri ses ikisini de ürkütmüş, ürpertmişti.

Freda, "Bay Reid," diye mırıldandı.

"Bay Reid benim isimlerimden yalnızca biri, sevgili genç bayan," dedi o ses. "Yalnızca biri. O kadar çok ismim var ki. Neyse, siz ikiniz, planlarımı engellemeye çalışıp yoluma çıkarak bana zarar verdiniz, bu asla hoş göremeyeceğim bir şey. Bu evi öğrenmiş olmanız da çok ciddi bir durum. Henüz polise bundan bahsetmediğinizi biliyorum, ama bunun gelecekte de böyle olacağından emin olamam.

"Korkarım bundan sonrası için size güvenmem olanaksız. Söz verebilirsiniz, ancak verilen sözler çok ender tutulur. Bakın bu ev benim için çok önemli ve işlerim açısından bana çok yarar sağlıyor. Nasıl diyeyim, burası benim için bir sığınak, karanlık işlerimi aklama yerim. Ve bu ev geri dönüşü olmayan bir yer. Bir kez buraya gelenin dünyasını değiştirir. Bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama siz ikiniz de başka bir dünyaya göçeceksiniz. Üzücü ama gerekli bir işlem bu."

Ses bir an için kesildi ama sonra yeniden duyuldu.

"Kan yok. Kan dökmekten nefret ederim. Benim yöntemim çok daha basit. Anladığım kadarıyla pek o kadar acı da vermiyor. Neyse, artık gitmeliyim. İkinize de iyi geceler."

"Buraya bak," diye seslendi Wilbraham. "Bana istediğinizi yapın, ama bu genç bayanın hiçbir suçu yok, o hiçbir şey yapmadı. Onu serbest bırak, sana zarar vermez, veremez."

Ancak yanıt gelmedi.

Aynı anda Freda'nın çığlığı duyuldu.

"Su... su!"

Wilbraham tüm acılarına rağmen zorlukla döndü ve bakışlarını genç kızın baktığı yöne yöneltti. Tavanın hemen yakınındaki bir noktadan sürekli su sızıyordu.

Freda dehşet içinde haykırdı. "Bizi boğacak."

Wilbraham'ın da alnı ter içinde kalmıştı.

"Henüz hiçbir şey bitmedi," dedi. "Bağırıp yardım istemeliyiz. Hiç kuşkusuz bizi bir duyan olur. Haydi, birlikte, tüm gücümüzle."

Avazları çıktığınca bağırdılar, yardım istediler. Sesleri tamamen kısılana dek de susmadılar.

"Korkarım, yararı yok," dedi Wilbraham sonunda üzüntüyle. "Yerin dibindeyiz ve sanırım kapılar da ses geçirmiyor. Zaten eğer dışarıdan birinin bizi duyma olasılığı olsaydı, eminim bu herif çoktan ağzımızı tıkamış olurdu."

"Ah!" diye bağırdı Freda. "Hepsi benim suçum. Sizi bu işe ben bulaştırdım."

"Bunun için hiç üzülme küçük kız. Benim asıl düşündüğüm sensin. Daha önce de birçok kez bundan çok daha zor durumlarda kaldım ve hepsinden kurtulmayı bildim. Cesaretini kaybetme. Seni kurtaracağım. Çok zamanımız var. Suyun bu akış hızıyla buranın tehlikeli bir hal alması saatler sürer."

"Ne kadar cesursunuz. Sizin gibi birine hiç rastlamadım, kitaplar dışında tabii."

"Saçma, bendeki yalnızca sağduyu. Neyse, şimdi önemli olan bu ipleri bir an önce gevşetmem."

Çeyrek saat kadar süren kıvranma, kıpırdanma, çekiştirme ve çabalama sonucunda Wilbraham iplerin biraz olsun gevşediğini hissetmenin mutluluğunu duydu. Başını eğmeyi ve ellerini bileklerini, bağlayan ipin düğümünü dişleriyle kavrayacak kadar yukarı kaldırmayı başardı.

Bir kez elleri serbest kalınca gerisi sorun olmadı. Kasılmış, tutulmuş, ağrılı ama özgür olarak genç kıza doğru eğildi. Bir dakika sonrasında kız da özgürdü artık.

Ancak su sızmaya devam ediyordu.

"Şimdi de," dedi eski asker. "Buradan çıkmanın yolunu bulmalıyız."

Bodrumun kapısı birkaç basamak yukarıdaydı. Binbaşı Wilbraham kapıyı yokladı.

"Kapı sorun değil," dedi. "Uyduruk bir kapı. Bir darbede kolayca menteşelerinden dağılır."

Tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi.

Bir tahta çıtırtısı, ardından gelen bir çatırtı ve kapı menteşelerinden kurtuldu.

Kapının dışında da merdivenler vardı. Merdivenlerin başında olan bir diğer kapıysa –ancak bu defa durum farklıydı– kalın masif tahtadan yapılmış olduğu gibi demirle de güçlendirilmişti.

"Bu biraz daha güç olacak," diyen Wilbraham kapıyı yokladı ve sevinçle haykırdı. "Şansımız varmış. Kilitli değil."

Kapıyı açtı, dışarı bakındı ve başıyla Freda'ya kendisini izlemesini işaret etti. Mutfağın arkasındaki koridordaydılar artık. Bir dakika sonra da Friars Sokağı'nın yıldızlı gökyüzünün altına çıkmayı başarmışlardı.

"Oh!" dedi Freda derin, rahat bir soluk alarak. "Her şey ne kadar korkunçtu."

"Zavallı sevgilim." Wilbraham genç kızı kollarının arasına aldı. "O kadar cesurdun ki. Freda... sevgili meleğim... acaba... yani demek istediğim... acaba, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Aradan her ikisi için de durumun şokunu atlatacak kadar bir süre geçtikten sonra Binbaşı Wilbraham kıkır kıkır kıkırdayarak, "Sana açıklamak istediğim bir sır var Freda," dedi. "Fildişlerinin saklandığı yerin bilgisi hâlâ bizde."

"Ama kâğıdı senden almıştı."

Binbaşı yeniden kıkırdadı. "Öyle sandı ama yapamadı bunu. Bak sevgilim, her olasılığa karşı sahte bir belge hazırlamıştım. Bu akşam buraya yanına gelmeden önce, gerçek belgeyi terzime göndereceğim mektubun içine koydum ve postaladım. Onlara da benden sahte kâğıdı almak kaldı. Ne diyeyim, onlara ellerindeki kâğıtla iyi şanslar dilerim. Şimdi ne yapacağız biliyor musun sevgilim? Balayı için Doğu Afrika'ya gideceğiz ve fildişi avına çıkacağız."

III

Bay Parker Pyne ofisinden ayrılıp iki kat yukarı çıktı. Orada çatı katında ünlü polisiye roman yazarı Bayan Oliver vardı. Bayan Oliver da artık Parker Pyne'ın ekibine katılmıştı.

Parker Pyne kapıyı tıklattıktan sonra içeri girdi. Bayan Oliver masasında daktilosunun başında oturuyordu. Masanın üstü not defterleri ve üzerleri karalamalarla dolu sayfalarla kaplıydı. Tabii masada bir çanta dolusu da elma vardı.

"Gerçekten çok iyi bir kurguydu," dedi Parker Pyne neşeli, içten bir ses tonuyla.

"Demek her şey yolunda gitti. Buna çok memnun oldum."

"Şu bodrumu –suyla– doldurmak," dedi Parker Pyne, "Ne dersiniz, gelecekte daha orijinal bir şey bulamaz mıyız? Belki..." Bu öneriyi çekinerek yaptığı açıkça anlaşılıyordu.

Bayan Oliver çantasından bir elma alarak, "Hiç sanmam Bay Pyne," dedi. "Bakın, insanlar bu gibi şeyleri okumaya alışık. Su basan bodrumlar, zehirli gazlar filan... İnsanın kolayca başına gelebilecek bir şey olması bunu okuyunca duyulan dehşeti, heyecanı artırıyor. Toplum tutucudur Bay Pyne, eski alışıldık araçları bekler."

"Tabii bunu siz çok daha iyi bilirsiniz," diyen Parker Pyne hepsi İngiltere ve Amerika'da bestseller listelerine girmiş, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Macarca, Fince, Japonca ve Arapça gibi birçok dile çevrilmiş, tam kırk altı macera romanının yazarının düşüncelerine önem vermek gerektiği kanısındaydı. "Peki ya masraflar?"

Bayan Oliver önüne bir kâğıt çekti.

"Aslında hiçbir şey tutmadı diyebiliriz. O iki zenci; Percy ve Jerry, hizmetleri karşılığında çok düşük bir ücret istediler. Bay Reid rolünü oynayan aktöre, yani genç Lorrimer'e bir beşlik ödedim. Bodrumdaki ses ise zaten teypten, önceden yapılmış bir kayıttı."

Parker Pyne, "Whitefriars gerçekten de çok işime yaradı," diye ekledi. "Orayı yok denebilecek bir fiyata aldım ve daha şimdiden tam on bir heyecan verici dramaya sahne oldu."

Bayan Oliver ekledi. "Az kalsın unutuyordum, Johnny'nin ücreti de beş şilin."

"Johnny mi?"

"Evet. Duvardaki çatlaktan elindeki sulama kovasından yavaş yavaş su döken delikanlı."

"Ah evet. Bu arada Bayan Oliver, Svahili yazısını nereden biliyordunuz?"

"Bilmiyorum ki."

"Anlıyorum. British Museum'dan mı aldınız o bilgileri?"

"Hayır, Delfridge'in turizm enformasyon bürosundan."

Parker Pyne, "Modern ticaretin sunduğu olanaklar ne muhteşem," diye mırıldandı.

Bayan Oliver ekledi. "Beni tek endişelendiren bu gençlerin oraya vardıklarında fildişi hazinesi filan bulamayacak olmaları."

Parker Pyne gülümsedi. "İnsan yeryüzünde her şeye sahip olamaz ki. Onlar da fildişi yerine birbirlerini buldular, muhteşem bir balayı yaşıyorlar."

Bayan Wilbraham şezlongunda uzanmış güneşleniyordu. Kocası ise mektup yazıyordu.

"Bugün ayın kaçı Freda?"

"On altısı."

"On altısı mı? Yüce Tanrım!"

"Ne oldu, hayatım?"

"Hiç. Aklıma birden Jones adında biri geldi de."

Çok mutlu bir evlilikleri olmasına rağmen ikisinin de birbirlerine asla anlatmadıkları, anlatmayacakları bazı şeyler vardı.

Boş ver, diye düşünüyordu Binbaşı Wilbraham. Aslında Parker Pyne'a başvurup paramı geri istemem gerekirdi ama... Yine de öngörülü bir insan olarak konuya farklı bir açıdan bakmayı da başarıyordu. Aslına bakılırsa anlaşmayı bozan bir anlamda ben oldum. Eğer o Jones denen adamla görüşmeye gitseydim hiç kuşkusuz bir şeyler olacaktı. Ama Jones'la görüşmeye gitseydim de Freda'nın yardım çağrısını duyamayacak, onunla asla tanışamayacaktım. Sonuçta, dolaylı da olsa, o elli sterlini hak etmiş sayılabilirler.

Bayan Wilbraham da hemen hemen aynı şeyleri düşünüyordu.

O ilana inanıp o adamlara üç sterlin ödemekle ne kadar aptallık ettim. Aslında hiçbir şey yapmadılar hiçbir şey de olmadı. Eğer bu olacakları bilebilseydim; önce Bay Reid, sonra da Charlie'nin böylesine tuhaf ama bir o kadar da romantik bir şekilde yaşamıma gireceğini... Hiç gitmezdim o büroya. Düşünüyorum da, hayat tamamen bir şans: *Onunla asla karşılaşmamış da olabilirdik!*

Döndü ve sevgi dolu bakışlarla kocasına gülümsedi.

Çaresizlik İçinde Çırpınan Genç Bayan Vakası

I

Bay Parker Pyne'ın yazı masasının üzerindeki diyafon ısrarlı bir şekilde çalıyordu.

"Evet?" dedi Parker Pyne.

Sekreteri, "Genç bir bayan sizinle görüşmek istiyor," diye belirtti. "Randevusu yok."

"Onu içeri gönderebilirsiniz, Miss Lemon."

Çok kısa bir süre sonra Bay Parker Pyne konuğunun elini sıkıyordu. "Günaydın. Lütfen oturun."

Genç bayan oturdu ve Parker Pyne'ı süzmeye başladı. Güzel ve bir hayli de genç bir bayandı. Saçları oldukça koyuydu ve ensesine bukle bukle dökülüyordu. Genç bayan başındaki beyaz örgü bereden, file çoraplarına, zarif ayakkabılarına kadar her şeyiyle şık ve güzel görünüyordu. Ancak sinirli olduğu da apaçık ortadaydı.

"Parker Pyne siz misiniz?" diye sordu.

"Benim."

"Hani şu... reklam veren?"

"Reklam veren mi?"

"Yani ilan... insanların... şey... mutsuzlarsa size danışabileceklerini söyleyen siz değil misiniz?"

"Evet, öyle."

Genç kadın sonunda daha açık konuşmaya karar vermiş gibiydi.

"Şey, ben çok mutsuzum. Dolayısıyla buraya gelip bir denemek istedim."

Parker Pyne bekliyordu. Bunun arkasının geleceğini hissediyordu.

"Ben... ben... çok ama çok mutsuzum."

Genç kadın sinir içinde parmaklarını çıtırdatmaya başladı.

"Evet, anlıyorum," dedi Parker Pyne. "Peki, bana bunun nedenini anlatabilecek misiniz?"

Genç kadının bundan emin olmadığı açıkça görülüyordu. Parker Pyne'ı çaresiz ama kararlı bakışlarla süzdü. Sonra birden hızla konuşmaya başladı.

"Evet, size anlatacağım. Buna şimdi birden karar verdim. Üzüntüden neredeyse deli olacaktım. Ne yapacağımı, kime gideceğimi bilemedim. Sonra ilanınızı gördüm. Önce bunun öylesine, sıradan bir ilan olduğunu düşündüm ama her nedense aklıma takılıp kaldı işte. Aslında öylesine rahatlatıcı, umut verici görünüyordu ki. Sonra düşündüm de bir kez gelip *görmenin* kime ne zararı olabilirdi ki! Ne de olsa her an bir bahane bulup gidebilirdim –tabii eğer şey– şey..."

Parker Pyne anlayışla başını salladı. "Evet, anlıyorum, elbette."

"Bakın, bu, şey... *güven* meselesi."

Parker Pyne gülümsedi. "Yani bana güvenebileceğinizi hissediyorsunuz, öyle mi?"

Genç kadın bilinçsiz bir hırçınlıkla, "Bu aslında saçma," dedi. "Ama öyle hissediyorum. Hem de hakkınızda hiçbir şey bilmememe rağmen! Yine de size güvenebileceğimden eminim."

"Emin olun bu güveniniz boşa çıkmayacak."

"Öyleyse, size anlatayım. Adım Daphne St. John."

"Evet, Miss St. John?"

"Ben evliyim."

"Tüh," diye mırıldanan Parker Pyne genç kadının sol elinin orta parmağındaki platin yüzüğü fark etmediği için kendi kendine kızıyordu. "Aptallık ettim."

"Eğer evli olmasaydım," diye sürdürdü konuşmasını genç kız. "Bu durum beni bu denli üzmezdi. Yani bu kadar önemli olmayabilirdi demek istiyorum. Gerald'ı düşünüyorum da –şey, bakın– bu denli üzülmemin asıl nedeni o."

Elini çantasına soktu, bir şey çıkardı ve Parker Pyne'ın masasının üstüne bıraktı. Bıraktığı bu şey parıldayarak, ışıklar saçarak Parker Pyne'a doğru yuvarlandı.

Bu dikkat çekecek büyüklükte bir platin tektaş yüzüktü.

Parker Pyne yüzüğü aldı, pencerenin önüne gitti, camın önünde dikkatle baktı. Sonra da gözüne kuyumcu gözlüğü takıp taşı incelemeye başladı.

"Bu son derece temiz ve iyi kesimli bir pırlanta," dedi tekrar masaya döndüğünde. "Bir hayli değerli, bence en az iki bin sterlin eder."

"Evet ve de o çalınmış bir yüzük. Ben çaldım. Şimdi ise ne yapacağımı bilemiyorum."

Parker Pyne, "Sevgili yavrum," dedi. "İşte bu çok ilginç!"

Genç kadın birden kendini kontrol edemeyerek gözyaşlarına boğuldu.

"Haydi yavrum, haydi," dedi Parker Pyne. "Toplayın kendinizi. Her şey yoluna girecek."

Kız gözlerini kurularken burnunu çekti. "Öyle mi? Gerçekten *öyle mi*?"

"Tabii ki öyle. Şimdi bana öykünün tamamını anlatın."

"Şey, her şey benim parasız kalmamla başladı. Bakın, ben olağanüstü müsrif biriyim. Bu da Gerald'ı çok kızdırıyor tabii. Gerald yani kocam –benden biraz yaşlı– çok katı görüşleri var. Son derece prensip sahibi bir insan. Parasız kalmanın, borçlanmanın korkunç bir şey hatta dünyanın sonu olduğunu düşünür. Dolayısıyla ona bu durumumdan yani parasız kaldığımdan bahsedemedim. Sonunda birkaç arkadaşımla Le Touquet'e gittim. Chemmy[1] oynarsam belki şans yüzüme güler, yeniden düzlüğe çıkabilirim diye düşünüyordum. Başlangıçta gerçekten de şans benden yanaydı. Kazandım. Ama sonra kaybettim ve devam edersem durumu düzeltebileceğimi düşündüm. Ve devam ettim. Ve... ve..."

Parke Pyne, "Evet, evet," dedi. "Ayrıntılara girmenize hiç gerek yok. Durumunuzun çok daha kötüye gittiğini, iyice battığınızı anlıyorum. Bu doğru, değil mi?"

Daphne St. John başını sallayarak onayladı. "Evet öyle, sizin de kolayca anlayacağınız gibi bu durumu Gerald'a açıklamam olanaksızdı. Kumardan nefret eder. Korkunç bir çıkmazın, bir batağın içindeydim. Neyse, tam o sırada Cobham yakınlarına, Dortheimer'lara kalmaya gittik. O bildiğiniz gibi çok zengin bir insan. Karısı Naomi de okuldan arkadaşım. Sevimli ve iyi bir insandır. Orada olduğumuz sırada yüzüğünün taşının gevşediğini fark etti. Sonra tam oradan ayrılacağımız sabah benden yüzüğü alıp Londra'da Bond Caddesi'ndeki kuyumcusuna bırakmamı istedi."

Daphne St. John sözlerine kısa bir ara verdi.

Evet, şimdi asıl zor kısım başlıyor, diye düşünen Parker Pyne, genç kadına cesaret verircesine gülümsedi. "Evet, anlatın Bayan St. John."

Genç kadın yalvarırcasına, "Bundan kimseye bahsetmezsiniz değil mi?" diye sordu.

---

(1) Blackjack ya da yirmibir benzeri bir şans oyunu.

"Müşterilerimizin sırları bizim için kutsaldır. Ayrıca Bayan St. John, bana şimdiden o kadar çok şey anlattınız ki istesem bu öyküyü siz olmadan bile tamamlayabilirim."

"Bu doğru. Haklısınız. Ama bunu dile getirmekten bile nefret ediyorum; öyle korkunç ki! Söylediği gibi Bond Caddesi'ne gittim. Orada başka bir kuyumcu daha var: Viro! Orada mücevherleri kopyalıyorlar. Birden kendimi kaybettim. Yüzüğü alıp doğruca içeri girdim, kusursuz bir kopyasını istediğimi söyledim ve açıklama olarak da yurtdışına gideceğimi bu kadar kıymetli bir takıyı yanıma almak istemediğimi belirttim. Sanırım bunun çok doğal olduğunu düşündüler."

"Neyse, imitasyon yüzüğü aldım, o kadar iyi yapılmıştı ki orijinalinden ayırt etmek neredeyse olanaksızdı. Ve bu yüzüğü postayla Lady Dortheimer'a yolladım. Yüzüğü kuyumcusunun adının yazılı olduğu bir kutuya koymuş, profesyonel bir elden çıkmış kadar iyi paketlemiştim. Dolayısıyla görünürde bir sorun yoktu. Sonra... sonra da gerçeğini rehin verdim. Nasıl yaptım bunu? Nasıl *yapabildim*? Hiç anlayamıyorum. Ben adi, aşağılık bir hırsızdan başka bir şey değilim."

Parker Pyne boğazını temizlercesine öksürdü.

"Bence henüz öykünüzün tamamını anlatmadınız, öyle değil mi?"

"Evet, doğru, anlatmadım. Bakın bütün bunlar altı hafta önce oldu. Bütün borçlarımı kapadım, yeniden düzlüğe çıktım. Ama tabii çok kötüydüm, kendimden nefret ediyordum. Sonra yaşlı bir kuzinimin öldüğünü ve bana bir miktar para bıraktığını öğrendim. Bunu duyduğumda ilk düşüncem kuyumcuya rehin bıraktığım yüzüğü kurtarmak oldu. Ve gördüğünüz gibi bunu yaptım da. Ama bu arada çok daha korkunç bir şey oldu."

"Evet?"

"Dortheimer'larla aramız açıldı, küstük. Sorun Sir Reuben'in Gerald'a almasını önerdiği bazı hisseler. Gerald bu konuda çok kötü

faka bastığını düşünüyor, çok zarar etti ve de Sir Reuben'e ağzına geleni söyledi. Ah, bütün bunlar çok korkunç! Neyse, anlayacağınız bu durumda yüzüğü geri vermem olanaksız."

"İsimsiz olarak Lady Dortheimer'a gönderemez misiniz?"

"Bu her şeyin ortaya çıkmasına neden olabilir, kendi yüzüğünü inceletir, sahte olduğunu öğrenir ve hemen yaptığımı anlar."

"Onun arkadaşınız olduğunu söylemiştiniz. Gerçeği anlatıp bağışlamasını isteseniz?"

Bayan St. John başını salladı. "O kadar da yakın arkadaş değiliz. Ayrıca konu para ve mücevher olduğunda ne yapacağı hiç belli olmaz. Belki yüzüğü geri verdiğim için beni mahkemeye veremez ama herkese ne yaptığımı anlatır ve yaşamım altüst olur. Gerald bunu öğrenir ve beni asla bağışlamaz. Ah, çok korkunç bir durum bu!" Yeniden ağlamaya başladı. "Düşündüm, düşündüm, yine düşündüm, bir çıkmazdayım ve *ne yapacağımı* bilemiyorum. Ah Bay Pyne, siz bir şey yapamaz mısınız?"

Parker Pyne, "Elbette, yapılabilecek çok şey var," dedi.

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Uzun yıllar boyunca edindiğim deneyimler bana en iyi yöntemin en basit yöntem olduğunu öğretti. Böylece çıkabilecek sorunları en başından engellemiş olursunuz. Yine de sizin de görüşünüzü almak isterim. Şu an için sizin dışınızda hiç kimsenin bu talihsiz olaydan haberi yok, değil mi?"

"Ve de sizin."

"Beni saymayın. Bu da demek oluyor ki sırrınız şu an için güvende. Bu durumda tek gereken kuşku uyandırmadan yüzükleri değiştirmek."

Genç kadın heyecanla, "Aynen öyle," dedi.

"Bunun zor olacağını sanmam. En uygun yöntemi saptamak için kendimize biraz zaman tanımalı..."

Bayan St. John, Parker Pyne'ın sözünü kesti.

"Ama hiç zamanımız yok. Beni deli eden de bu zaten. Yüzüğü değiştirecek."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bir rastlantı sonucunda öğrendim. Geçen gün bir bayanla yemekteydim, yüzüğüne hayran olduğumu belirttim –koskoca bir zümrüt! Yeni almış, son moda buymuş–, Naomi Dortheimer'ın da pırlantasını aynı yüzükle değiştirmek için sipariş verdiğini söyledi."

"Bu da elimizi çok çabuk tutmamız gerektiği anlamına geliyor." Parker Pyne düşünceliydi. "Bir şekilde o eve girmeyi başarmalıyız, hem de hizmetçi sınıfının arasına katılarak değil. Hizmetlilerin değerli eşyalara ulaşma şansları pek olmaz. Bu konuda bir fikriniz var mı Bayan St. John?"

"Şey, Naomi çarşamba günü bir parti veriyor. Arkadaşlarımdan birinden bu parti için bir dans grubu aradığını duydum. Bilmem bunun bir yararı olabilir mi ama..."

Parker Pyne, "Bence bu ayarlanabilir," dedi. "Ancak biraz daha pahalıya mal olur, hepsi bu. Bir şey daha, acaba tesadüfen evin ana elektrik kontrol panelinin yerini biliyor olabilir misiniz?"

"İlginç ama *biliyorum*, oradayken bir akşam hizmetliler yattıktan sonra sigortalar atmıştı. Giriş holünün arka tarafında, küçük bir dolapta."

Bay Parker Pyne, Bayan St. John'dan bunu bir krokiyle göstermesini istedi.

"Hiç endişelenmeyin, her şey yoluna girecek Bayan St. John. Yüzük konusuna gelelim, onu bana bırakacak mısınız, yoksa çarşambaya kadar sizde kalmasını mı yeğlersiniz?"

"Şey... bence bende kalması daha iyi olur."

Parker Pyne onu uyarırcasına, "Evet, artık üzülmek yok," dedi.

St. John çekinerek sordu. "Peki, sizin ücretiniz?"

"Şu an için kesin bir şey söylemek zor. Çarşamba günü size yapılması gereken masrafları bildiririm. Ücretin sembolik bir rakam olacağından emin olabilirsiniz."

Parker Pyne kadını kapıya kadar geçirdikten sonra masasındaki diyafonu açtı.

"Claude ve Madeleine'i buraya gönder misiniz, Miss Lemon?"

Claude Luttrell İngiltere'de bulunabilecek en yakışıklı ve belki de en en çekici hovardalardan biriydi. Madeleine de Sara ise en baştan çıkarıcı vamp kadınlardandı.

Bay Parker Pyne onları beğeniyle süzdü.

"Yavrularım, dedi. "Tam size göre bir iş var. Uluslararası üne sahip gösteri dansçıları olmanızı istiyorum. Evet Claude, şimdi bunun için gerekli ayarlamaları yap, doğrusu ya pek sorun olmayacağını umuyorum..."

II

Lady Dortheimer vereceği balo için yapılan ayarlamalardan çok mutluydu. Dekorasyonda kullanılan çiçekleri inceledi ve onayladı, kâhyaya son birkaç isteğini bildirdi ve kocasına şimdilik her şeyin yolunda gittiğini belirtti.

Gerçi Red Admiral'ın dansçıları olan Michael ve Juanita'nın son anda Juanita'nın bileğini incitmesiyle yaptıkları sözleşmeden vazgeçmeleri onda küçük bir hayal kırıklığı yaratmıştı ama onların yerine gönderilen iki yeni dansçı da söylendiğine göre çok iyiydiler, Paris'te büyük sükse yapmışlardı. (En azından telefonda anlatılan buydu.)

Dansçılar beklendiği gibi tam zamanında geldiler ve Lady Dortheimer da onları beğendi. Akşam muhteşem geçti. Jules ve Sanchia

gösterilerini yaptılar ve çok büyük alkış aldılar. Çılgın, tutkulu bir İspanyol dansını, Soysuzun Rüyası adını verdikleri çarpıcı bir dans ve çok özgün bir modern dans gösterisi izledi.

Sonunda "gösteri" bitti ve normal dans başladı. Yakışıklı Jules, Lady Dortheimer'ı dansa kaldırdı. Çift pistte adeta uçuyordu. Lady Dortheimer'ın şimdiye dek hiç bu kadar iyi bir partneri olmamıştı.

Sir Reuben ise – umutsuzca– iç gıcıklayıcı, şuh Sanchia'yı arıyordu. Ne var ki Sanchia balo salonunda değildi.

Sanchia dışarıda, boş holde küçük bir dolabın hemen yanında duruyordu. Gözlerini kolundaki taşlarla süslü saate dikmişti.

"Siz İngiliz değilsiniz –İngiliz olamazsınız– sizin gibi dans eden birinin İngiliz olması olanaksız," diye fısıldıyordu Jules aynı anda Lady Dortheimer'ın kulağına. "Siz bir perisiniz, adeta rüzgârın ruhu. *Droushcka petrovka navarouchi*."

"Hangi dil bu?"

Jules, "Rusça," dedi ama bu doğru değildi elbette. "Size İngilizce söyleyemediklerimi Rusça söylemeye çalıştım."

Lady Dortheimer gözlerini kapadı. Jules onu biraz daha kendine çekti.

Birden ışıklar söndü. Jules karanlıktan yararlanarak başını eğdi ve Lady Dortheimer'ın omzundaki elini öptü. Kadın elini çekmek isteyince de bu eli tuttu ve yeniden dudaklarına götürdü. Bu arada kadının yüzüğü de bir şekilde parmağından onun eline doğru kaydı.

Lady Dortheimer'a ışıkların yeniden yanması yalnızca bir saniye sürmüş gibi geldi. Jules karşısındaydı, ona bakıyor, gülümsüyordu.

"Yüzüğünüz," dedi genç adam. "Elinizden kayıp çıktı. İzninizle takabilir miyim?"

Jules yüzüğü yeniden kadının parmağına taktı. Bunu yaptığı sırada gözleriyle neler anlatıyordu neler.

O sırada Sir Reuben de ışıkların sönmesiyle ilgili yorum yapıyordu.

"Bu sersemin tekinin yaptığı anlamsız bir şaka olmalı. Aptalca bir şaka, hepsi bu!"

Lady Dortheimer bununla ilgilenmedi bile. Karanlıktaki o birkaç dakikada unutamayacağı anlar yaşamıştı. Her şey olağanüstüydü.

III

Bay Parker Pyne perşembe sabahı bürosuna geldiğinde Bayan St. John'un kendisini beklediğini öğrendi.

"Onu içeri gönderebilirsiniz," dedi.

St. John heyecanlıydı. "Evet, anlatın ne oldu?"

Parker Pyne onu suçlarcasına, "Solgun görünüyorsunuz?" dedi.

Genç kadın başını salladı. "Dün gece hiç uyuyamadım da. Meraktan..."

"Pek büyük bir masraf çıktığını söyleyemem, faturanız burada. Tren biletleri, giysiler, Michael ve Juanita'ya ödenen 50 sterlin. Toplam altmış beş sterlin, on yedi şilin."

"Evet, evet, hiç sorun değil. Söyleyin, dün gece her şey yolunda gitti mi? Başarabildiniz mi?"

Parker Pyne genç kadını şaşkınlıkla süzdü.

"Sevgili genç bayan, tabii ki her şey yolunda gitti. Ben bunu zaten tahmin ettiğinizi düşünüyordum."

"Oh, nasıl rahatladım. Çok korkuyordum..."

Parker Pyne başını sitemle salladı.

"Başarısızlık bu kuruluşta kabul edilebilen bir sonuç değildir. Eğer başarılı olacağıma inanmazsam bir davayı en başından geri çeviririm. Eğer bir davayı kabul ettiysem başarı kaçınılmaz doğal sonuçtur."

"Gerçekten de yüzüğü geri verdiniz ve o hiçbir şeyden kuşkulanmadı mı?"

"Hiç. Operasyon büyük bir incelikle yürütüldü."

Daphne St. John derin derin iç çekti.

"Üzerimden nasıl bir yük kalktı, bilemezsiniz. Masraflara ilişkin ne demiştiniz?"

"Altmış beş sterlin, on yedi şilin."

Bayan St. John çantasını açtı ve parayı sayıp masanın üzerine bıraktı. Bay Parker Pyne teşekkür ederek hemen bir makbuz yazdı.

"Peki, ama ya sizin ücretiniz?" diye sordu Daphne St. John ağzının içinde mırıldanarak. "Bu yalnızca masraflar."

"Bu davada ücrete gerek yok."

"Oh Bay Pyne. Bu olmaz, *gerçekten* olmaz!"

"Sevgili genç bayan, bu konuda kararlı ve ısrarcıyım. Bir tek kuruşunuzu bile kabul etmeyeceğim. Bu benim prensiplerime aykırı. Faturanız burada. Evet, şimdi de..."

Ve gösterisini başarıyla tamamlamış bir sihirbaz havasında cebinden küçük bir kutu çıkararak masanın üzerine bıraktı ve ileri doğru itti.

Daphne kutuyu açtı. Kutunun içinde görünüşte kusursuz bir imitasyon olan pırlanta yüzük vardı.

"Lanet şey!" dedi Bayan St. John yüzünü buruşturarak. "Senden nasıl da nefret ediyorum. İçimden pencereyi açıp seni dışarı fırlatmak geliyor."

Parker Pyne, "Yerinizde olsam bunu yapmazdım Bayan St. John," dedi. "İnsanlar çok şaşırabilir."

Daphne, "Bunun gerçek olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Yani! Geçen gün bana gösterdiğiniz yüzük şu anda Lady Dortheimer'ın parmağında, bundan eminim."

"Öyleyse sorun yok." Daphne mutluluk içinde bir kahkaha attı.

"Aslında bana bunu sormanız ilginç," diye ekledi Parker Pyne. "Tabii ki Claude, zavallı dostum, şeytana uymuş olabilirdi ama neyse ki o kadar zeki değil. Yine de bu sabah bir uzmana yüzüğü gösterdim."

Bayan St. John yeniden oturdu.

"Evet? O ne dedi?"

"Bunun olağanüstü iyi bir imitasyon olduğunu söyleyebilirim," dedi Parker Pyne sevinçle parlayan bir yüzle. "Birinci sınıf işçilik. Bu içinizi rahatlattı, değil mi?"

Bayan St. John tam bir şey söyleyecekken birden sustu. Gözlerini Parker Pyne'a dikmişti.

Parker Pyne koltuğunda iyice arkasına yaslandı, genç kadını hoşgörü ve anlayışla süzdü.

"Ateşle oynamak bu olsa gerek," diye mırıldandı dalgın dalgın. "Hiç hoş değil. En azından benim adamlarımdan birinin üstlenmesini kabul edebileceğim bir şey değil. Pardon, bir şey mi demiştiniz?"

"Ben mi? Hayır, bir şey demedim."

"Güzel. Size küçük bir öykü anlatmak istiyorum Bayan St. John. Genç bir bayanla ilgili. Sanırım sarı saçlı genç bir bayanla... Evli değil. Adı da St. John değil. Küçük adı da Daphne değil. Adı Ernestine Richards ve kendisi çok yakın zamana kadar Lady Dortheimer'ın sekreterliğini yapıyordu.

"Her neyse, günlerden bir gün Lady Dortheimer pırlanta tektaş yüzüğünün taşının gevşediğini fark eder ve Miss Richards'a tamir edilmesi için yüzüğü şehre götürmesi talimatını verir. Aynen sizin öykünüzde olduğu gibi... Sizin aklınıza gelen Miss Richards'ın da aklına gelir. Yüzüğün sahtesini yaptırır. Ancak kendisi çok ileri görüşlü bir genç bayandır. Lady Dortheimer'ın er geç yüzüğün değiştirilmiş olduğunu anlayacağını bilmektedir. O gün geldiğinde hiç kuşkusuz yüzüğü tamir edilmek üzere şehre gönderdiğini anımsayacak ve Bayan Richards da tek kuşkulu olacaktır.

"Bu durumda ne mi yapar? Tahminimce Miss Richards ilk olarak ciddi anlamda bir kılık değişimine gider; La Merveilleuse." Parker Pyne gözlerini müşterisinin bukleli saçlarına dikmişti. "Sarı saçlar röfleli kahverengi saçlara dönüşür. Sonra beni ziyarete gelir. Bana yüzüğü gösterir, gerçek olduğundan emin oluncaya kadar incelememe izin verir, böylece ondan kuşkulanma olasılığımı ortadan kaldırır. Daha sonra da değiştirme planı devreye sokulur, genç bayan gerçek yüzüğü söz konusu kuyumcuya götürür ve kuyumcu da doğal olarak Lady Dortheimer'a teslim eder.

"Sonra dün akşam diğer yüzük, yani sahte yüzük, son anda Waterloo İstasyonu'na getirilir ve bize teslim edilir. Elbette ki Miss Richards, Bay Luttrell'in elmas konusunda otorite olduğundan haberdar değildir. Ancak ben yine de her şeyin doğru dürüst yürüdüğünden emin olmak istediğim için her olasılığa karşın elmas tüccarı olan bir dostumun da trende olmasını sağlamıştım. Kendisi yüzüğü inceledi ve anında, 'Bu gerçek değil, çok ustaca hazırlanmış, kusursuz bir kopya,' diye belirtti."

"İşte, bakın, durumu anlıyorsunuz değil mi Bayan St. John? Plan mükemmeldi. Bu durumda Lady Dortheimer yüzüğünün değiştirildiğini anladığında tek düşüncesi ne olacaktı? Elbette ki ışıklar söndüğünde parmağındaki yüzüğü ustaca çıkaran genç, çekici dansçıdan başka biri değil. Biraz araştırdığında ise aslında oraya gitmesi gereken dansçılara gitmemeleri için para verildiğini öğrenecekti. Tabii ki araştırmayı derinleştirecek ve olay sonuçta gelip bana dayanacaktı. Bu durumda Bayan St. John diye birinden söz etmemin tamamen dayanaksız, boş bir iddiadan öteye gitmeyeceği de açıktı. Lady Dortheimer kesinlikle Bayan St. John diye birini tanımıyordu. Dolayısıyla öykümün uydurma olduğunun düşünüleceği kesindi.

"Evet, böyle bir duruma asla izin veremeyeceğimi siz de anlıyorsunuz, değil mi Bayan St. John? Dolayısıyla sevgili dos-

tum Claude'un yaptığı ve sizin de tanık olduğunuz yalnızca Lady Dortheimer'ın parmağına *çıkardığı yüzüğü yeniden takmak* oldu."

Parker Pyne'ın gülümsemesi daha da neşeli bir hal almıştı.

"Neden sizden ücret alamayacağımı şimdi anlıyorsunuz, değil mi? Ben insanlara mutluluk vaat ediyorum. *Sizi* ise mutlu edemediğim ortada. Size söylemek istediğim tek bir şey var. Henüz çok gençsiniz, sanırım bu, bu yoldaki ilk girişiminiz. Bense tam aksine, her geçen yılla birlikte göreceli olarak kendimi çok geliştirdim ve büyük deneyim edindim. Deneyimlerimin istatistik sonuçlarına bakarak tek söyleyebileceğim, bu türden sahtekârlık girişimlerinin yüzde doksanının başarısızlıkla sonuçlandığı. Yüzde doksan. Bunu bir düşünün."

Sözde Bayan St. John hışımla ayağa kalktı.

"Seni aşağılık, ikiyüzlü ihtiyar," diye haykırdı. "Beni kandırdın. Üstelik masrafları da ödettin. Hem de benimle alay..."

Birden döndü, öfkeyle kapıya yöneldi.

"Yüzüğünüz," dedi Parker Pyne kutuyu ona doğru uzatırken.

Genç kadın yüzüğü ondan alıp baktı ve açık pencereden dışarı fırlattı.

Sonra kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Parker Pyne merakla pencereden dışarıya bakıyordu.

"Aynen düşündüğüm gibi," dedi kendi kendine. "Beklediğim bir sürpriz oldu. Dismal Desmonds[1] satan adam onunla ne yapacağını bilemiyor."

(1) Hüzünlü Desmond: 1926 yılında çok popüler olan bir çizgi roman karakteri, hüzünlü bakışlı bir köpek. O dönemde bu köpeğin sembolize edildiği oyuncaklar vb. çok rağbetteydi. (Ç.N)

Tedirgin Koca Vakası

I

Bay Parker Pyne'ın en önemli özelliği hiç kuşkusuz sempatik tavırlarıydı. Bu karşısındakine güven aşılayan bir davranış biçimiydi. Bürosuna giren müşterilerinin nasıl tutulup kaldıklarını, içten içe yaşadıklarını çok iyi biliyordu. Onlara gerekli açıklamaları yaptıracak yolu açmak Bay Pyne'a düşüyordu.

O sabah Parker Pyne karşısında yeni müşterisi Bay Reginald Wade'le oturuyordu. Bay Wade'in derdini anlatmakta zorlanan biri olduğunu anlamıştı. Duygularına ilişkin konuları sözlere dökmeyi başaramayan tiplerdendi Bay Wade.

Uzun boylu, iriyapılıydı. Yumuşak, canlı mavi gözleri, yanık bir teni vardı. Bay Parker Pyne'ı konuşamayan bir hayvan dokunaklılığıyla süzerken dalgın dalgın ince bıyıklarını buruyordu.

"Bakın, ilanınızı gördüm," dedi sonunda. "Buraya bir uğramanın doğru olacağını düşündüm. Tuhaf bir durum, ama bilinmez ki?"

Parker Pyne bu şifreli sözcüklerinin anlamını çözmekte zorlanmadı.

"İşler kötüye giderken insan her olasılığı değerlendirmek istiyor, değil mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Evet, bu doğru. Şansımı denemek istiyorum, önüme çıkan her şansı. Hayatımda her şey kötüye gidiyor Bay Pyne. Ne yapacağımı bilemiyorum. Zor, biliyor musunuz, çok zor."

Parker Pyne, "İşte tam olarak benim olaya müdahale etmem gereken nokta bu!" dedi. "Ben ne yapılması gerektiğini *bilirim*. İnsanların karşılaştıkları sorunlar konusunda uzmanım."

"Ama... bu biraz sıra dışı bir durum."

"Sanmam. İnsanların sorunları kolayca birkaç başlık altında toparlanabilir. Tabii ki en başta gelen sağlık sorunları. Sonra sıkıntı. Kocalarıyla sorunları olan kadınlar. Ve erkekler... "Sözlerine kısa bir ara verdi. "Karılarıyla sorunları olan kocalar."

"İsabetli bir tahmin. Tam da üzerine parmak bastınız."

"Bana sorununuzu anlatın," dedi Parker Pyne.

"Anlatacak pek fazla bir şey yok. Karım başka biriyle evlenebilmek için benden boşanmak istiyor."

"Şu son günlerde bir hayli sık karşılaşılan bir durum. Ama sanırım siz bu konuya onunla aynı gözle bakmıyorsunuz?"

"Onu seviyorum," dedi Bay Wade kısaca. "Bakın, şey... onu çok seviyorum."

Basit ve yalın bir itiraftı bu. Eğer Bay Wade, "Ona âşığım. Ona tapıyorum. Onun bastığı yer bile kutsal benim için. Onun için her şeyi yaparım, kendimi bile öldürebilirim..." demiş olsaydı bile, Bay Parker Pyne için durumu daha açık ifade etmiş olmayacaktı.

"Bununla beraber, biliyorsunuz işte..." diye ekledi Bay Wade. "Yapabileceğim bir şey yok. Ne yapabilirim ki? Demek istediğim, bir insan ancak benim kadar çaresiz olabilir. Eğer diğer adamı istiyorsa... aslında oyunu doğru oynamak, dürüst ve onurlu davranıp kenara çekilerek onun yolunu açmak gerekir ama..."

"Size boşanmayı önerdi ve onun evlenebilmesi için sizin ondan ayrılmanız gerekiyor, öyle değil mi?"

"Evet öyle. Ama ben asla boşanma davasını uzatıp onu mahkeme salonlarında süründüremem."

Parker Pyne adamı düşünceli düşünceli süzdü.

"İyi ama bana geldiniz. Neden?"

Adam utanmış bir halde acı acı gülümsedi.

"Bilmiyorum. Bakın, ben akıllı bir adam değilim. Bazı şeyleri düşünemiyorum. Belki... belki... sizin bir öneriniz olabileceğini düşündüm. Ondan altı ay süre istedim. O da bunu kabul etti. Eğer bu altı ayın sonunda o hâlâ fikrini değiştirmemiş olursa... şey, çekip gideceğime söz verdim. Düşündüm de belki siz bana yol gösterip bir iki ipucu verebilirsiniz. Şu an için yaptığım her şey onu kızdırıyor.

"Bakın Bay Pyne, bu duruma nasıl geldiğimizi açıklayayım: Ben pek akıllı bir insan değilim! En iyi bildiğim ve hoşlandığım şey topa vurmak. Bir raunt golf ya da bir set tenis oynamak; yaşamımdaki tek eğlencem. Müzik, sanat ya da öyle şeylerden pek anlamam. Karım çok akıllı bir kadın. Kültürlü. Resimden, operadan, konserlerden hoşlanıyor ve tabii ki benimle olmaktan sıkılıyor. Diğer adam –o iğrenç, uzun saçlı bir genç adam– bütün bunlardan anlıyor. Onunla bunları konuşabiliyor. Bense yapamıyorum bunu. Aslına bakarsanız akıllı güzel bir kadının benim gibi dangalağın tekiyle yaşamaktan bıkmasını anlıyorum."

Bay Parker Pyne homurdandı. "Kaç yıldır evlisiniz? Dokuz yıl mıydı?... Sanırım başından beri benimsediğiniz tavır bu. Yanlış dostum, kesinlikle çok yanlış! Kadınlar karşısında asla zavallı bir tavır takınmamalısınız. O da size ancak sizin kendinize biçtiğiniz değer kadar değer verir ve siz de bunu hak etmiş olursunuz. Atletik yapınızla, sportmenliğinizle övünmeliydiniz. Sanat, müzik gibi şeylere 'karımın saçma, boş merakları' gibi yanaşabilirdiniz. Onu oyunlarda daha iyi olamadığı için teselli etmeye çalışabilirdiniz. Alçakgönüllülük, sıradanlık sevgili beyefendi, evliliklerde heyecanı öldürür.

Hiçbir kadından bundan yılmamasını bekleyemezsiniz. Karınızın da buna dayanamayıp farklı bir yol çizmeye çalışması aslında pek de şaşılacak bir durum değil."

Bay Wade, Parker Pyne'ı şaşkınlık içinde süzüyordu.

"Şey," dedi. "Sizce ne yapmam gerekiyor?"

"Sorun da bu zaten. Ne yapacaksanız dokuz yıl önce yapacaktınız, şimdi artık çok geç. Yeni taktikler geliştirmek gerek. Hiç başka kadınlarla ilişkiniz oldu mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Nasıl diyeyim, basit flörtler?"

"Hiç karım dışında başka bir kadınla ilgilenmedim."

"Çok yanlış. Bunu yapmaya başlamalısınız."

Bay Wade paniklemişti. "Oh hayır, bakın, ben bunu yapamam. Yani..."

"Bu konuda sorun yaşamayacaksınız. Bunun için ekibimden birini görevlendireceğim. Size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek ve tabii bu bağlamda ona göstereceğiniz ilgiyi de yalnızca işinin bir parçası olarak algılayacak."

Bay Wade rahatlamış görünüyordu.

"Bu iyi de –acaba gerçekten de– yani, bana öyle geliyor ki böyle bir durumda Iris benden daha da çabuk kurtulmak isteyecektir."

"İnsan doğasını tanımıyorsunuz Bay Wade. Kadınlardan, özellikle de kadın ruhundan çok daha az anlıyorsunuz. Şu an için siz, kadınca bir bakış açısıyla, yalnızca kullanılıp atılmış bir ürünsünüz. Kimse sizi istemiyor, ilgilenmiyor. Bir kadın kimsenin istemediği bir şeyi neden istesin ki? Bunun için hiçbir nedeni olamaz. Bir de olaya başka açıdan bakın. Şöyle bir düşünün ya karınız özgür kalmayı sizin de en az onun kadar istediğinizi keşfederse?"

"Hiç kuşkusuz çok mutlu olacaktır."

"Belki olmalı ama olmayacaktır. Daha da ötesi, söylediklerimi yaparsanız –o sizin son derece çekici, genç bir kadını etkileyebildi-

ğinizi görecek –hem de dilediğini seçme şansı olan genç bir kadını. Hemen itibarınız artacak. Karınız tüm arkadaşlarının ondan bıktığınızı, daha genç ve çekici bir kadınla evlenmek istediğinizi düşündüklerini görecek. Ve bu onu kızdıracak."

"Öyle mi dersiniz?"

"Bundan eminim. Bundan böyle 'zavallı hımbıl Reggie' olmayacaksınız. 'Kurnaz çapkın Reggie' olacaksınız. Korkunç bir değişim olacak bu! Karınız hemen diğer adamdan vazgeçmese de hiç kuşkusuz sizi elinde tutmaya, kazanmaya çalışacak. Ama kazanılmayacaksınız. Duyarlı davranacak ve ona kendi gerekçeleriyle karşılık vereceksiniz: 'Ayrılmamız çok daha doğru,' 'karakterlerimiz ve zevklerimiz uyumsuz,' gibi. Şimdiye kadar hep onun söylediklerinde haklı olduğunu, onu asla anlamadığınızı kabul etmiştiniz. Bu durumda tabii bunun tersi de doğru olmalı; *onun sizi* asla anlamadığı. Bunu ona göstermelisiniz. Neyse, şimdilik bu kadar derine inmemize hiç gerek yok, zamanı geldiğinde gerekli talimatları alacaksınız."

Bay Wade hâlâ kararsızdı. Kuşkuyla sordu. "Gerçekten de bu planınızın işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Bay Parker Pyne ihtiyatla, "Bundan kesinlikle emin olduğumu söyleyemem elbette," dedi. "Karınız bu diğer adama delicesine âşık olmuş olabilir, ne yapılırsa ne söylenirse söylensin gözü hiçbir şeyi görmüyor olabilir. Ama ben bunu pek olası görmüyorum. Büyük olasılıkla böyle bir ilişkiye girmiş olmasının tek nedeni can sıkıntısı; sizin bilinçsizce onu içine düşürüp, boğduğunuz koşulsuz özveri ve kesin sadakat atmosferinden bunalıp sıkılması. Eğer talimatlarıma uyarsanız, kazanma şansımızın yüzde doksan dokuz olduğunu söyleyebilirim."

Bay Wade, "Bu yeterli," dedi. "Yapacağım dediklerinizi. Bu arada... şey... ücretiniz?"

"Ücretim iki yüz sterlin, peşin."

Bay Wade çek defterini çıkardı.

II

Lorrimer Köşkü'nün tenis kortu öğleden sonra güneşinde çok güzel görünüyordu. Şezlonguna uzanmış olan Iris Wade de bu güzelliğin ortasında rengârenk bir çiçek gibiydi. Morun çeşitli tonlarından oluşan giysileri ve otuz beşten çok daha genç görünmesini sağlayan ustaca yapılmış makyajıyla gerçekten hoştu.

Iris Wade her zaman konuşmaktan çok hoşlandığı dostu Bayan Massington ile sohbet ediyordu. İki kadın da hisse senetleri, borsa ve zaman zaman da golften başka bir şey konuşmayan spora düşkün, atletik yapılı kocalarından dertliydi.

Bayan Wade, "İnsan sonuçta böyle umursamadan yaşamayı da ve yaşatmayı da öğreniyor," diyerek konuşmaya son noktayı koydu.

"Muhteşemsin tatlım," diyen Bayan Massington merakla sordu. "Söylesene tatlım, bu kız da *kim*?"

Iris omuz silkti.

"Bana sorma. Reggie bulmuş onu. Reggie'nin küçük tatlı arkadaşı. Ne ilginç değil mi? Aslında onun asla genç kızlarla ilgilenmediğini sanırdım. Bana geldi, kem küm etti ve sonunda baklayı ağzından çıkardı ve Miss de Sara'yı hafta sonu için buraya davet etmek istediğini söyledi. Tabii ki kendimi tutamadım güldüm. Sonuçta bu Reggie, biliyorsun işte! Neyse, kız karşında işte."

"Nerede tanışmışlar?"

"Bilmiyorum. Bu konuda pek açıklama yapmadı."

"Belki de uzun zamandır tanışıyorlar."

Bayan Wade, "Oh hiç sanmam," dedi ve ekledi. "Tabii aslında ben bu durumdan mutluyum, hem de çok mutluyum. Demek istediğim bu benim için bazı şeyleri kolaylaştırıyor. Reggie için çok *üzülüyordum*, o aslında o kadar iyi bir insan ki. Sinclair'e de hep bu yaptığımızın Reggie'yi çok inciteceğini, çok üzeceğini söylüyor-

dum. O Reggie'nin çok kısa bir sürede kendini toplayacağı kanısındaydı. Sanırım bunda haklıymış. Daha iki gün öncesine kadar Reggie öylesine kalbi kırık ve öylesine perişan bir durumdaydı ki. Şimdiyse bu kızı getirdi. Dediğim gibi ben çok *eğleniyorum, mutluyum.* Reggie'nin de eğleniyor olmasına seviniyorum. Aslına bakarsan sanırım zavallıcık böylelikle beni kıskandırabileceğini sanıyor. Ne kadar saçma bir şey bu. Bana bundan bahsettiğinde hemen, "Tabii ki kız arkadaşını getirebilirsin," dedim. Zavallı Reggie, sanki böyle bir kız ona gerçekten değer verirmiş gibi bir umut içinde. Kız açıkça onunla eğleniyor."

Bayan Massington, "Kız gerçekten de çok çekici," dedi. "Hatta tehlikeli bile denebilecek bir çekicilik bu, bilmem ne dediğimi anlatabildim mi? Yalnızca erkekler için yaşayan kızlardan biri o. Her nedense onun gerçekte iyi yetişmiş, eğitimli bir kız olmadığını hissediyorum."

Bayan Wade onayladı. "Büyük olasılıkla öyle."

Bayan Massington, "Giysileri muhteşem ama..." dedi.

"Biraz fazla egzotik, sence de öyle değil mi?"

"Ama çok pahalı parçalar bunlar."

"Varlıklı, çok varlıklı görünüyor."

Bayan Massington, "İşte geliyorlar," dedi.

III

Madeleine de Sara ve Reggie Wade çimende yürüyorlardı. Gülüyor, konuşuyor, çok mutlu görünüyorlardı. Madeleine kendini sandalyelerden birine attı, başındaki bereyi çıkardı ve elleriyle gür, gösterişli siyah buklelerini havalandırdı.

Yadsınamaz bir güzelliği vardı.

"Çok güzel bir öğleden sonraydı," diye bağırdı. "Çok terledim. Korkunç görünüyor olmalıyım."

Reggie Wade bu işaretin ardından gergin de olsa rolüne girdi.

"Sen... sen..." dedi. Hafifçe güldü. "Neyse, söylemek istemiyorum," diyerek sözlerini tamamladı.

Madeleine ile göz göze geldiler. Genç kadının gözlerinde onu anlamış olduğunu belirten bir parıltı vardı. Bayan Massington da bunu fark etti.

"Siz de golf oynamalısınız," dedi Madeleine konuk olduğu evin sahibesi Bayan Wade'e dönerek. "Oynamamakla çok şey kaçırıyorsunuz. Neden başlamıyorsunuz ki? Bir arkadaşım var, başladı ve kısa sürede bir hayli de ilerledi, üstelik sizden yaşlı da değildi."

Iris soğuk bir havada, "Bu gibi şeylerle ilgilenmiyorum," dedi.

"Oyunlarda kötü müsünüz? Sizin açınızdan ne kötü. Halbuki biraz spor ve oyun insana kendini çok iyi hissettiriyor. İnanın Bayan Wade, günümüzde özel dersler o kadar iyi ki neredeyse herkes çok iyi oynamayı başarabiliyor. Geçen yaz tenisi bu şekilde çok ilerlettim. Tabii golfteki durumum umutsuz."

Reggie, "Saçmalama," dedi. "Tek gereksinimin sana biraz yol gösterilmesi. Bugün öğleden sonra tahta başlı sopayla yaptığın vuruşlar hiç de kötü değildi."

"Çünkü bana neyi nasıl yapmam gerektiğini gösterdin. İnsanın öğretmeni iyi olunca... İnsanların birçoğu bilse bile öğretemez. Ama sende bu yetenek var. Senin gibi olmak olağanüstü bir şey olmalı, sen her şeyi yapabilirsin."

"Saçmalama, iyi filan değilim, hem de hiçbir konuda." Reggie'nin kafası karışmıştı.

"Onunla gurur duyuyor olmalısınız," dedi Madeleine, Bayan Wade'e dönerek. "Onu bunca yıl elinizde tutmayı nasıl başardınız? Çok akıllı olmalısınız. Yoksa onu herkesten gizlediniz mi?"

Bayan Wade yanıt vermedi. Titreyen elleriyle kitabını aldı.

Reggie giysilerini değişmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

"Beni burada misafir etmiş olmanız çok büyük bir nezaket," dedi Madeleine yeniden Bayan Wade'e dönerek. "Bazı kadınlar eşlerinin arkadaşlarını kıskanırlar. Bence kıskançlık çok saçma, öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Reggie'yi kıskanmak aklımın köşesinden bile geçmez."

"Ne kadar muhteşemsiniz. Eşinizin kadınlar için çok çekici bir erkek olduğu apaçık ortada. Onun evli olduğunu duyunca şok geçirdim. Neden sanki bütün çekici erkekler bu kadar genç yaşta kapılıyorlar ki?"

"Reggie'yi çekici bulmanıza sevindim," dedi Bayan Wade.

"Gerçekten de öyle, değil mi? Çok yakışıklı, üstelik oyunlarda da çok iyi. Kadınlara karşı ilgisiz görünmeye çalışıyor. Bu da tabii çekiciliğini artırıyor, ona çok farklı bir hava kazandırıyor."

Bayan Wade, " Sanırım çok erkek arkadaşınız var," dedi.

"Ah evet. Erkeklerle kadınlardan çok daha iyi anlaşıyorum. Kadınlar genelde bana pek iyi davranmıyorlar. Bunun nedenini hiç anlayamıyorum."

"Belki de bunun nedeni kocalarıyla aranızın çok iyi olması," dedi Bayan Massington sinsice sırıtarak.

"Şey, evet, insan bazen bazı erkeklere gerçekten çok acıyabiliyor. Bilemezsiniz çok hoş ve nazik erkekler ölesiye sıkıcı kadınlara bağlanıp kalmışlar ki. Biliyorsunuz işte, şu 'iddialı', 'sanat düşkünü' ya da entel kadınlar. Tabii ki bu durumda erkekler de yanlarında rahatça sohbet edebilecekleri, içlerini açacak genç kadınlar istiyorlar. Günümüzde evlilik ve boşanmaya çok akıllıca yaklaşıldığı kanısındayım. İnsan bir kez evlendi diye neden aynı yanlışta direnip henüz

gençken zevklerini ve fikirlerini paylaştığı biriyle yeni bir başlangıç yapmasın ki? Sonuçta bu her iki taraf için de daha iyi. Bence entel bayanlar onları çok tatmin edecek şu uzun saçlı, bohem tiplerle birlikte olmayı denemeli. Zararın neresinden olsa dönüp yeni akıllıca bir planla yaşama yeniden başlamak daha doğru, öyle değil mi Bayan Wade?"

"Kesinlikle öyle."

Ortamdaki belirgin soğukluk Madeleine'i de rahatsız etmeye başlamıştı. Çay için giysilerini değiştirmek istediğini söyleyerek diğerlerinin yanından ayrıldı.

"Bu modern kızlar iğrenç yaratıklar," dedi Bayan Wade onun hemen ardından. "Kafaları bomboş."

"Onun kafasında yalnızca bir tek şey var, erkekler," dedi Bayan Massington. "Bu kız Reggie'ye âşık."

"Saçma."

"Öyle. Onun kocana nasıl baktığını gördüm. Üstelik Reggie'nin evli olup olmaması da umurunda bile değil. Onu elde etmeyi kafasına takmış. Bence bu iğrenç."

Bayan Wade bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra kararsızlık içinde güldü.

"Öyle olsa bile, ne fark eder ki?"

Ve Bayan Wade de oradan ayrılıp merdivenlerden yukarı çıktı. Kocası odasında giysilerini değiştiriyor, bu yandan da şarkı söylüyordu.

"Çok eğleniyor olmalısın," dedi Bayan Wade.

"Oh, şey... oldukça, evet."

"Çok sevindim. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Evet, çok mutluyum."

Reggie Wade'in rol yapmakta pek iyi olduğu söylenemezdi, yapsa bile, iyi olduğunu fark etmesi bile utanıp sıkılmasına yetiyordu. Karısıyla göz göze gelmemeye çalıştı ve onunla konuşurken baş-

ka şeylerle ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştı. Utanıyor, bütün bu maskaralıktan nefret ediyordu. Ancak bu istediğinden de iyi bir etki yapmasını sağladı. Bu haliyle suçluluk duygusu içinde kıvranan biri gibiydi.

Bayan Wade birden sordu. "Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Şey... kimi?"

"Tabii ki Miss de Sara'yı."

"Şey, tam olarak bilemiyorum. Yani... epeydir."

"Öyle mi? Hiç bahsetmemiştin."

"Etmedim mi? Sanırım unutmuşum."

"Geçekten unuttun mu acaba?" diyen Bayan Wade sert bir hareketle arkasını dönerek mor elbisesinin hışırtıları içinde uzaklaştı.

Bay Wade yemekten sonra Miss de Sara'ya gül bahçesini gezdirmeyi önerdi. Arkalarından iki çift meraklı gözün onları izlediğinin bilincinde çimenlerin üstünden yürüyüp uzaklaştılar.

Bay Wade ancak gül bahçesinde ulaşıp da kimsenin onları göremediğinden emin olduklarında içini döktü.

"Bak, bence buna artık son vermeliyiz. Karım artık bana sanki benden nefret ediyormuş gibi bakıyor."

Madeleine, "Hiç endişelenme," dedi. "Her şey yolunda gidiyor."

"Öyle mi dersin? Yani demek istediğim, onunla kötü olmak, hakkımda kötü düşünmesini istemem, çay sırasında bir sürü çirkin şey söyledi."

"Her şey yolunda," dedi Madeleine yeniden. "Rolünüzü kusursuz yapıyorsunuz."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet," diyen Madeleine kısık bir sesle ekledi. "Karınız terasın köşesinde dolaşıyor. Ne yaptığımızı görmeye çalışıyor. Bence şu an beni öpmelisiniz."

"Oh," dedi Bay Wade sinirle. "Zorunda mıyım? Şey yani..."

Madeleine öfkeyle, "Öpün beni!" dedi.

Bay Wade onu öptü. Performanstaki eksiklik Madeleine'in çabasıyla giderildi. Genç kız kollarını Bay Wade'in boynuna dolayıp ona sarılınca Bay Wade afalladı.

"Ah!" dedi.

Madeleine, "Çok mu rahatsız oldunuz?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Bay Wade kibarca. "Şey... yalnızca benim için sürpriz oldu da. Neyse, sizce de gül bahçesinde yeterince kalmadık mı?"

"Bence de öyle. Burada çok iyi iş çıkardık."

Yeniden yeşillik alana döndüler. Bayan Massington, Bayan Wade' in odasına uzanmaya çıktığını söyledi.

Bir süre sonra odasından çıkıp Madeleine'in yanına gelen Bay Wade' in yüzü allak bullaktı.

"O korkunç bir durumda, isteri krizinde," dedi.

"Güzel."

"Sizi öptüğümü görmüş."

"Biz de zaten bunu istiyorduk."

"Biliyorum ama ne söyleyebilirdim ki, söyleyecek bir şey var mıydı? Ne yapacağımı bilemedim. Şey, şey... yalnızca anlık bir olay olduğunu söyledim."

"Mükemmel."

"Benimle evlenmeyi planladığınızı ve aslında göründüğünüz kadar iyi olmayabileceğinizi söyledi. Bu beni çok rahatsız etti, size çok sinirlenmiş olmalı. Hakkınızda çok kaba bir şekilde ileri geri konuştu. Buna hakkı yoktu, üstelik de siz yalnızca işinizi yaparken! Size saygı göstermesi gerektiğini ve söylediklerinin kesinlikle doğru olmadığını, eğer biraz daha devam ederse tepemin atacağını ve bundan korktuğunu söyledim."

"Harika!"

"Bunun üzerine bana odadan çıkmamı söyledi. Benimle bir daha konuşmak bile istemiyor. Eşyalarını toplayıp gideceğini söyledi." Wade'in yüz ifadesi perişandı, dehşete düşmüş gibiydi.

Madeleine gülümsedi.

"Size ne yapacağınızı söyleyeyim. Ona asıl gidenin siz olacağınızı, hemen eşyalarını toplayıp şehre doğru yola çıkacağınızı söyleyin"

"Ama gitmek istemiyorum ki."

"Sorun değil. Gitmenize gerek de yok. Karınız Londra'da eğlenecek olmanız fikrinden bile nefret edecek."

IV

Ertesi sabah Reggie Wade'in bildirecek yeni bir haberi vardı.

Bayan Wade, Reggie'ye altı ay kalmaya söz vermişken eşyalarını toplayıp gitmenin doğru bir davranış olmadığı kanısına vardığını söylemişti. Ancak kocasının arkadaşı buraya gelebildiğine göre kendisinin arkadaşının da gelmemesi için hiçbir neden olmadığını düşündüğünü belirtmişti. Sinclair Jordan'ı Lorrimer Köşkü'ne çağırmıştı."

"Yani *onu* mu?" dedi Madeleine.

"Evet. Tanrım, onun bu eve adım atacak olduğunu düşünmek bile beni çıldırtıyor."

"Ama buna mecbursunuz. Hiç endişelenmeyin, ben onunla ilgilenirim. Şimdi karınıza konuyu tekrar düşündüğünüzü ve onun gelmesine itiraz etmek için bir nedeniniz olmadığını belirtin. Bu arada da benim misafirliğimi uzatmamı istediğinizi, bunun onun için de bir sakıncası olmadığını düşündüğünüzü söyleyin."

Bay Wade iç çekerek, "Tanrım!" diye mırıldandı.

Madeleine, "Cesaretinizi kaybetmeyin," dedi. "Her şey yolunda, mükemmel gidiyor. On beş güne kalmadan tüm sorunlarınız bitmiş olacak."

"On beş gün mü? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Düşünmek mi? Bundan eminim."

V

Bir hafta sonra Parker Pyne'ın ofisine giren Madeleine de Sara bitkin bir halde oradaki koltuklardan birine çöktü.

Bay Parker Pyne gülerek, "Vamplar Kraliçesi geldi," dedi.

"Vamp!" dedi Madeleine alaycı alaycı gülümseyerek. "Şimdiye kadar vamp rolünde hiç bu kadar zorlanmamıştım. Bu adamda karısı takıntı halini almış. Bu bir hastalık."

Bay Parker Pyne gülümsedi. "Evet, gerçekten öyle. Her neyse, bunun aslında işimizi kolaylaştırdığını söyleyebiliriz. Herhangi bir adama sevgili Madeleine, gönül rahatlığıyla senin karşı konulmaz cazibeni sunamazdım."

Genç kız güldü. "Onu beni öpmeye ikna etmek için ne kadar zorlandığımı bir bilseniz."

"Bu da senin için alışılmadık bir deneyim tatlım. Neyse, görev tamamlandı mı?"

"Evet, her şeyin hallolduğunu düşünüyorum. Dün gece de son bir harika sahne yaşandı. Anlatayım, son raporumu üç gün önce vermiştim, değil mi?"

"Evet."

"Neyse, daha önce de bahsettiğim gibi şu Sinclair Jordan denilen iğrenç solucana yalnızca bir bakmam yetti. Üzerime öyle bir düştü ki, sanırım özellikle giysilerim yüzünden benim zengin oldu-

ğumu filan düşündü. Tabii Bayan Wade buna çok öfkelendi. Sonuçta iki erkek de bana kur yapmak için yarışıyorlardı. Ona kocasını tercih ettiğimi açıkça belirttim. Sinclair Jordan'laysa yüzüne karşı, hem de onun önünde alay ettim. Giysilerini, saçının uzunluğunu filan yerdim. Bacaklarının çarpık olduğunu söyledim."

Parker Pyne beğeniyle, "Olağanüstü bir teknik," dedi.

"Sonra dün akşam işler iyice kızıştı. Bahçede Reggie ile birlikteydim. Bayan Wade yanımıza geldi. Beni yuvasını yıkmakla suçladı. Reggie Wade hemen Sinclair Jordan konusunu açtı. Bayan Wade bunun hissettiği mutsuzluk ve yalnızlığın doğal ama önemsiz bir sonucundan başka bir şey olmadığını söyledi. Yalnızca zaman zaman kocasının kendisini her şeyden soyutladığını fark etmiş, ama buna neyin neden olduğunu anlayamadığını, bu yüzden farklı arayışlara giriştiğini belirtti. Aslında onunla her zaman mutlu olduğunu, kocasını sevdiğini ve onun da bunu bildiğini, kocasını yalnızca kocasını istediğini söyledi.

"Bunun için çok geç olduğunu söyledim. Bay Wade de verdiğimiz talimatlara harfiyen uydu. Karısına artık umurunda bile olmadığını, benimle evleneceğini söyledi. Tabii Bayan Wade'in istediği anda Sinclair'ine gidebileceğini de. Boşanmak için beklemelerine hiç gerek olmadığını, hemen işlemlere başlayabileceklerini, altı ay beklemenin saçma olduğunu da belirtti.

"Sonra da birkaç gün içinde gerekli belgeleri toplayıp avukatını görevlendireceğini söyledi. Artık bensiz yaşayamayacağını iddia etti. Bunun üzerine Bayan Wade göğsünü tuttu, kalbinin sıkıştığını söyledi ve bir yudum konyak istedi. Ama Reggie yumuşamadı. Bu sabah da şehre indi. Bayan Wade'in de onu izlediğinden eminim."

"Desene işler yolunda," dedi Parker Pyne neşeyle. "Çok başarılı bir iş çıkardık."

O anda kapı açıldı. Ve kapının eşiğinde Reggie Wade belirdi.

"O burada mı?" diyerek daldı odaya. "Nerede o?" O anda Madeleine'i gördü. "Sevgilim!" diye haykırdı. Genç kadının iki elini birden yakaladı. "Sevgilim, sevgilim benim. Dün gece söylediklerimin tamamının doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? Iris'e söylediğim her sözcüğün? Bunca zaman nasıl bu kadar kör olabildiğimi hiç anlamıyorum. Ama üç gündür gerçeği biliyorum artık."

Madeleine şaşkınlık içinde, yavaşça, "Hangi gerçeği?" diye mırıldandı.

"Sana âşık olduğumu. Yeryüzünde benim için senin dışında başka kadın olmadığını, olamayacağını. Iris nasıl olsa benden ayrılacak, işlemler tamamlandığında benimle evlenirsin değil mi? Ne olur, evet de Madeleine, seni seviyorum, sana âşığım."

Reggie Wade tam şaşkınlıktan donup kalmış olan Madeleine'i kollarının arasına aldığı anda kapı açıldı ve bu kez de yeşiller giymiş kılıksız, zayıf denecek kadar ince bir kadın içeri girdi.

"Aklıma gelmişti," diye haykırdı Bayan Wade içeri girmesiyle birlikte. "Seni izledim. Ona gideceğini biliyordum."

O sırada yaşadığı şaşkınlıktan kurtulup kendini toparlayan Parker Pyne, "Emin olun..." diye araya girmeye çalıştıysa da davetsiz misafir ona aldırmadı bile.

"Oh Reggie, benim kalbimi kırmayı istiyor olamazsın. Ne olur geri dön. Sana bu konuda tek bir şey bile söylemeyeceğim, bu olanları unutacağım. Golf öğreneceğim. Senin istemediğin hiç kimseyle arkadaşlık etmeyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz bunca mutlu yıldan sonra..."

Bay Wade, Madeleine'in gözlerinin içine bakarak, "Ben şimdiye dek hiç mutlu olmamışım, bunu şimdi anladım," dedi. "Boş versene bunlara Iris, sen o Jordan denen herifle evlenmek istemiyor muydun? Neden hemen gidip onunla evlenmiyorsun?"

Bayan Wade ağlamaya başladı. "Ondan nefret ediyorum. Onun her şeyinden, onu görmekten bile tiksiniyorum." Madeleine'e dön-

dü. "Uğursuz kadın! İğrenç şey, acımasız, zalim vampir! Kocamı benden çaldın."

Madeleine dalgın bir halde, telaşla, "Kocanı istemiyorum," dedi.

"Madeleine!" Bay Wade onu sitemle süzüyordu.

Madeleine, "Lütfen gidin," dedi.

"Bana inan, numara yapmıyorum. Ciddiyim."

"Git, git artık!" diye haykırdı Madeleine iç tırmalayan bir biçimde. "*Git buradan*!"

Reggie Wade istemeyerek kapıya doğru yürüdü.

"Tekrar geleceğim," dedi kapıdan çıkarken. "Henüz son sözümü söylemedim." Ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Bu arada Bayan Wade, "Senin gibi kızlar kırbaçlanıp yakılmalı," diye bağırıyordu. "Sen gelene dek Reggie bir melekti. Ama şimdi artık o kadar değişti ki onu tanıyamıyorum bile."

Ve kapıyı çarpıp o da gitti.

Madeleine ve Parker Pyne bakıştılar.

"Ne yapabilirim ki," dedi Madeleine çaresizlik içinde. "O çok hoş bir erkek, çok da değerli bir insan, ama ben onunla evlenmek istemiyorum. Bunu aklımdan bile geçirmedim. Onu beni öpmeye ikna etmek için ne kadar zorlandığımı bir bilseniz."

Parker Pyne, "Şey..." dedi. "Üzülerek de olsa bu konuda yanlış tahminde bulunduğumu ve dolayısıyla yanlış bir karar verdiğimi itiraf etmeliyim."

Üzgün üzgün başını salladı ve Bay Wade'in dosyasını önüne çekerek üzerine şöyle yazdı:

BAŞARISIZ– Doğal nedenlerle.
NOT– Olacakları öngörmüş olmak gerekirdi.

Heyecan Arayan Memur Vakası

I

Parker Pyne döner koltuğunda arkasına yaslandı ve ziyaretçisini inceledi. Karşısındaki ufak tefek, gürbüz yapılı kırk beş yaşlarında bir adamdı. Hüzünlü, dalgın, düşünceli bir halde çekingen bakışlarla kaygı ve umutsuzluk içinde Parker Pyne'a bakıyordu.

"Gazetedeki ilanınızı gördüm," dedi ufak tefek adam gergin bir şekilde.

"Bir sorununuz mu var Bay Roberts?"

"Hayır, tam olarak sorun sayılmaz."

"Mutsuz musunuz?"

"Tam olarak öyle olduğumu da söyleyemem. Halime şükretmek için çok nedenim var."

Parker Pyne iç çekerek, "Hepimizin öyle," dedi. "Ancak insan kendini böyle düşünmeye zorunlu hissediyorsa bu kötüye işarettir."

"Biliyorum," dedi küçük adam heyecanla. "Sorun da bu zaten. Doğru noktaya parmak bastınız."

Bay Parker Pyne, "Öyleyse bana kendinizden bahsedin," dedi.

"Anlatacak pek bir şey yok, efendim. Daha önce de söylediğim gibi yaşamımda şükredebileceğim çok şey var. İyi bir işim var, biraz para biriktirmeyi başardım, çocuklarım da iyi ve sağlıklı."

"Peki o zaman, ne istiyorsunuz?"

"Ben... ben bilemiyorum." Adam kızardı. "Bunun size çok aptalca göründüğünün farkındayım, efendim."

Parker Pyne, "Tabii ki hayır," dedi.

Ardından da çok ustaca yöneltilmiş sorularla adamda güven uyandırmayı başardı. Bay Roberts'ın tanınmış bir firmada çalıştığını, yavaş ancak istikrarlı bir şekilde ilerlediğini öğrendi. Evliydi, belirli bir hayat standardını tutturmayı, çocuklarının iyi bir eğitim almalarını ve "hoş görünmelerini" sağlamayı, çevresinde "iyi bir izlenim bırakmayı" ve zorlukla da olsa her yıl bir köşeye birkaç sterlin atmayı başarıyordu. Kısacası Parker Pyne'ın dinlediği tam anlamıyla hiç durmadan yaşam mücadelesi veren, ayakta durmaya çalışan orta sınıftan çalışkan bir adamın yaşam öyküsüydü.

"Evet, sanırım bunun nasıl bir şey olduğunu siz de biliyorsunuz," diye ekledi adam. "Karım burada değil. İki çocuğumuzla annesine gitti. Üçü için de iyi bir değişiklik olacak bu, ayrıca karım da biraz dinlenip nefes alabilecek. Orada benim için yer yok, hep birlikte başka bir yere gitmeye ise paramız yetmedi. Şu sıralar yalnızım, evde gazeteyi okurken birden ilanınızı gördüm ve düşündüm. Kırk sekiz yaşındayım. Acaba dedim... Yapacak o kadar çok şey var ki... " Sözlerini gözlerinde şehrin varoşlarında yaşayanlara özgü özlem dolu, hüzünlü bakışlarla bitirdi.

"Anladığım kadarıyla on dakikalığına da olsa aktif bir yaşamınız olmasını istiyorsunuz?"

"Şey, tam olarak öyle olduğunu söyleyemem. Ama belki de haklısınız. Bir an için bu tekdüze yaşamın, bu kısır döngünün dışına çıkmak istiyorum. Sonrasında mutluluk içinde kendi düzenime dönebilirim, yalnızca anabileceğim, düşünebileceğim bir şey olsun yeter." Parker Pyne'a endişeyle baktı. "Bu pek mümkün değil, öyle değil mi efendim? Korkarım... korkarım, bunun için verebilecek pek param da yok."

"Ne kadar para ayırabilirdiniz bunun için?"

"En fazla beş sterlin, efendim." Yanıtı heyecan içinde beklediği anlaşılıyordu.

"Beş sterlin" diye yineledi Parker Pyne. "Sanırım... evet sanırım beş sterlin karşılığında sizin için bir şeyler ayarlayabiliriz. Ama tehlike de olabilir, buna itirazınız var mı?"

Bay Roberts'ın hüzünlü yüzüne renk geldi.

"Tehlike mi dediniz? Oh hayır, hiç yok. Ben... ben şimdiye kadar hiç tehlikeli bir şey yapmadım."

Parker Pyne gülümsedi. Yarın beni tekrar görmeye gelin, size neler yapabileceğimizi anlatacağım."

II

Bon Voyageur çok az tanınan bir lokaldi. Burası az sayıdaki müdavimlerinin sıklıkla ziyaret ettikleri sakin bir restorandı ve bu müdavimler yeni ziyaretçilerden hoşlanmıyorlardı.

Bay Pyne, Bon Voyageur'a geldiğinde büyük bir saygıyla karşılandı.

"Bay Bonnington burada mı?"

"Evet efendim, her zamanki masasında."

"Güzel. Ona katılacağım."

Bay Bonnington bön bön bakan asker görünümlü bir adamdı. Dostunu büyük bir mutlulukla karşıladı.

"Merhaba Parker. Seni uzun zamandır görmemiştim. Buraya gelmiyor musun artık?"

"Arada sırada. Özellikle de eski bir dostu görmek istediğim zaman."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle. Aslına bakarsan Lucas, dün seninle konuştuğumuz konuyu yeniden düşündüm de..."

"Peterfield konusunu mu? Gazetelerdeki haberleri gördün mü? Hayır, hayır görmüş olamazsın. Ancak bu akşam yayımlanacak."

"Yeni bir haber mi var?"

Bay Bonnington bir yandan sakin sakin salatasını yerken, "Peterfield dün akşam öldürüldü," dedi.

Parker Pyne, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

"Ben hiç şaşırmadım," dedi Bay Bonnigton. "Peterfield dik kafalı domuzun tekiydi. Bizi dinlemedi. Planları kendi saklamayı yeğledi."

"Onları alabilmişler mi?"

"Hayır, anlaşılan bir kadın dostu ziyaretine gitmiş ve ona jambonlu bir yemek tarifi vermiş. Bizim ihtiyar da her zamanki gibi dalgınlıkla yemek tarifini kasaya koymuş, planları da mutfağa."

"Ne şans ama."

"Tanrı'nın işi. Öyle de o planları Cenevre'ye kiminle yollayacağımı bilemiyorum. Maitland hâlâ hastanede. Carslake ise Berlin'de. Ben buradan ayrılamam. Bu durumda geriye bir tek genç Hooper kalıyor." Bay Bonnington dostuna anlamlı anlamlı baktı.

"Sen hâlâ aynı fikirde misin?" diye sordu Parker Pyne.

"Kesinlikle. O yoldan çıktı. Bunu biliyorum. Elimde kanıt yok ama inan bana Parker, bunlardan biri bir iş çevirmeye kalktığında bunu hemen anlarım. Bu planların Cenevre'ye ulaşmasını istiyorum. Birliğin buna ihtiyacı var. Belki de ilk kez bir buluş bir devlete satılmayacak. Gönüllü olarak birliğe verilecek."

"Bu şimdiye kadar yapılmış en büyük barış girişimi ve muhakkak gerçekleşmeli. Ama Hooper sahtekâr. Trende onu ne yapar eder kandırırlar. Uçakla göndersem uçağın Cenevre'ye değil onların istediği bilinmeyen bir havaalanına ineceğinde kuşkum var. Bu planları Hooper'a teslim edemeyeceğimden eminim, ona güvenmiyorum.

Disiplin! Önemli olan disiplin! Geçen gün seninle bu konuyu konuşmamın nedeni de bu."

"Bana bu işi yapabilecek birini tanıyıp tanımadığımı sormuştun."

"Doğru. İşin nedeniyle böyle birini tanımış olabilirsin. Kavgaya hazır gözü pek biri. Benim görevlendireceğim herhangi birinin işini bitireceklerinden hiç kuşkum yok, ama senin göndereceğin birinden kuşkulanmayacaklardır bile. Yine de cesur ve güvenilir biri olmalı."

Parker Pyne, "Sanırım bunu yapabilecek birini tanıyorum," dedi.

"Tanrı'ya şükür hâlâ tehlikeyi göze alabilen birileri var. Tamam o zaman, anlaştık değil mi?"

Parker Pyne onayladı. "Anlaştık."

III

Parker Pyne talimatların üzerinden bir kez daha geçti.

"İyice anladınız, değil mi? Birinci sınıf yataklı vagonda, trenle Cenevre'ye gideceksiniz. Londra'dan 10.45'te ayrılacak trene binecek, Folkestone üzerinden Boulogne'ya gideceksiniz. Orada yataklı trene geçip birinci sınıf kompartımanınıza yerleşeceksiniz. Ertesi sabah sekizde de Cenevre'de olacaksınız. Geldiğinizi bildireceğiniz adres burada. Lütfen bunu ezberleyin ve kâğıdı yırtın. Sonra otelinize yerleşip talimat bekleyeceksiniz. Burada yeterince Fransız ve İsviçre frangı ve de bozuk para var. Bunları alın. Anladınız, değil mi?"

"Evet, efendim." Roberts'ın gözleri heyecanla parlıyordu. "Bağışlayın ama efendim... şey... götüreceğim şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Bay Parker Pyne sevecenlikle gülümsedi.

"Rus İmparatorluğu'nun hazinesinin saklı bulunduğu yeri bildiren şifreli bir mesaj taşıyacaksınız," dedi Parker Pyne ciddiyetle. "Bolşevik ajanların sizi engellemek için her şeyi yapabileceklerinin sanırım farkındasınız. Bunun için size önerim, kendinizden bahsetmeniz gerektiği takdirde bir şekilde paraya ulaştığınızı ve bunu yurtdışında tatil yaparak kutlamak istediğinizi anlatmanız."

VI

Bay Roberts kahvesini yudumlarken dışarı, Cenevre Gölü'ne baktı. Mutluydu ama aynı zamanda da hayal kırıklığı yaşıyordu.

Mutluydu çünkü yaşamında ilk kez yurtdışına çıkmıştı. Ayrıca normalde asla kalamayacağı kalitede bir otelde kalıyordu ve o an için en ufak bir para sorunu bile yoktu. Banyolu lüks bir odası vardı, nefis yemekler yiyor, hiç alışmadığı kadar iyi hizmet alıyordu. Elbette bütün bunlar Bay Roberts'ın çok hoşuna gidiyordu.

Hayal kırıklığının nedeniyse macera olarak nitelendirebileceği bir şey yaşamamış olmasıydı. Karşısına ne kılık değiştirmiş Bolşevik ajanları ne de gizemli Ruslar çıkmıştı. Sadece trende kusursuz İngilizce konuşan bir Fransız tüccarla yaptığı hoşsohbet vardı.

Belgeleri kendisine söylendiği gibi sugeçirmez çantasına saklamış ve verilen talimatlara uygun şekilde teslim etmişti. Bu arada ne tehlike yaşamıştı ne de kıl payı kurtulabileceği bir durum. Bay Roberts hayal kırıklığı içindeydi.

Tam o anda uzun boylu, sakallı bir adam yanına yaklaşarak "*Pardon*," diye mırıldandı ve küçük masanın karşı tarafına oturdu. "Beni bağışlayın ama sanırım sizinle ortak bir dostumuz var. İsminin baş harfleri P.P. olan biri."

Bay Roberts fena halde heyecanlanmıştı. Sonunda gizemli bir Rus çıkmıştı karşısına işte.

"Ke-kesinlikle doğru," diye kekeledi.

"O zaman sizinle iyi anlaşacağımızı umuyorum," dedi yabancı adam.

Bay Roberts onu dikkatle inceledi. İşte şimdi gerçekle karşı karşıyaydı. Yabancı elli yaşlarındaydı, kibar görünüşü olmasına rağmen davranış biçiminden yabancı olduğu anlaşılıyordu. Tel çerçeveli gözlükleri ve ceketinin iliğinde küçük renkli bir bant vardı.

"Görevinizi en iyi şekilde tamamladınız," dedi yabancı. "Bir görev daha üstlenmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle. Ah evet."

"İyi. O zaman yarın akşamki Cenevre-Paris treni için yataklıda yer ayırtın. Ve 9 numaralı kompartıman için ısrar edin."

"Peki ya boş değilse?"

"Boş olacak. Bu ayarlandı."

"Dokuz numaralı kompartıman," diye yineledi Roberts. "Evet, bunu yapabilirim."

"Yolculuk sırasında biri yanınıza gelip, 'Pardon mösyö, kısa süre önce Grasse'da bulundunuz mu?' diye soracak. Siz de 'Evet, geçen ay oradaydım,' diye yanıt vereceksiniz. Bunun üzerine gelen yabancı, 'Esanslarla ilgileniyor musunuz?' diye soracak, siz de 'Evet, ben sentetik yasemin yağı üreticisiyim,' diyeceksiniz. Ve bunun ardından kendinizi tamamen sizinle konuşan bu kişinin ellerine bırakacaksınız. Bu arada silahlı mısınız?"

"Hayır," dedi Bay Roberts telaşla. "Şey ben... hiç... hiç düşünmedim bunun..."

"Bunu hemen halletmeliyiz," dedi sakallı adam. Etrafına bakındı. Yakınlarında kimsecikler yoktu. Birden Bay Roberts'ın eline parlak ve sert bir şey sıkıştırdı.

Yabancı sırıtarak, "Küçük ama etkili bir silah," dedi.

O zamana kadar hiç silah kullanmamış olan Bay Roberts silahı dikkatle arka cebine koydu. Her an kendiliğinden ateş alabileceği gibi tuhaf bir huzursuzluk içindeydi.

Parolayı yinelediler. Ardından adam ayağa kalktı.

"Size iyi şanslar," dedi. " Umarım sağ salim varırsınız oraya. Çok cesur bir insansınız Bay Roberts."

Diğer adam ayrıldıktan sonra Roberts, acaba gerçekten öyle miyim, diye düşünüyordu. Ölmek istemediğim kesin. Bu asla olmamalı. Buna değmez.

Korkuyla karışık bir heyecanla hafifçe ürperdi ve bundan zevk aldı. Ancak hemen ardından bu heyecanın korkuya dönüşmesiyle kendini hiç de o kadar iyi hissetmediğini fark etti.

Odasına çıkıp silahı inceledi. Henüz mekanizmasını çözümleyememişti ve kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Trende yer ayırtmak için dışarı çıktı.

Tren Cenevre'den dokuz otuzda kalkıyordu. Robert istasyona tam zamanında gitti. Yataklı vagonun kondüktörü Roberts'ın biletini ve pasaportunu aldı. Bir diğer tren görevlisi Roberts'ın valizini bagaj rafına kaldırırdı. Rafta birinin daha eşyaları vardı: Domuz derisi bir valiz ve kumaş bir seyahat çantası.

Kondüktör, "Dokuz numara aşağıdaki yatak," dedi.

Roberts kompartımandan çıkmak için arkasını döndüğünde içeri girmekte olan bir adamla neredeyse çarpışıyordu. İki adam karşılıklı olarak özürler dileyerek yana çekildiler; Roberts İngilizce, yabancı ise Fransızca. Yabancı iriyarı bir adamdı. Saçlarını neredeyse tamamen kazıtmıştı. Kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından etrafı kuşkuyla süzüyordu.

"İğrenç bir tip," dedi Roberts kendi kendine.

Birlikte yolculuk edeceği bu adamda tekin olmayan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Belki de bu adamı izlemesi için dokuz numaralı yatağı almasında ısrar etmişlerdi. Öyle olduğunu sanıyordu.

Yeniden koridora çıktı. Trenin hareketine daha on dakika vardı. Perona inip biraz aşağı yukarı dolaşabileceğini düşündü. Ancak koridorun yarısına vardığında kompartımanına geçmek isteyen bir

bayana yol vermek için yana çekilmesi gerekti. Kadın henüz gelmişti ve kondüktör elinde bilet ona yol gösteriyordu. Kadın Roberts'ın yanından geçerken çantasını düşürdü. Roberts eğilerek aldı ve kadına uzattı.

"Teşekkürler mösyö." Genç kadın İngilizce konuşuyordu, ama aksanından yabancı olduğu kolayca anlaşılıyordu. Derin ve oldukça boğuk bir tonda konuşmasına rağmen etkileyici ve hoş bir sesi vardı.

Tam gidecekken bir an duraksadı ve mırıldandı. "Pardon mösyö, kısa bir süre önce Grasse'de bulundunuz mu?"

Roberts'ın yüreği heyecandan duracak gibiydi. Demek bu büyüleyici yaratığın hizmetine girecekti. Kadının olağanüstü bir güzelliği olduğu tartışılmayacak kadar açıktı. Şık bir şapka takmış, yolculuğa uygun bir kürk ceket giymişti. Boynunda ise bir sıra inci vardı. Esmerdi, dudakları kıpkırmızıydı.

Roberts kendisine söylenildiği gibi, "Evet, geçen ay," dedi.

"Esanslarla ilgileniyordunuz, değil mi?"

"Evet, ben kendim sentetik yasemin yağı üreticisiyim."

Kadın hafifçe eğildi, ilerlerken fısıltıyla son bir cümle daha söyledi. "Tren hareket eder etmez koridorda."

Bundan sonraki on dakika Roberts'a hiç bitmeyecek kadar uzun geldi.

Sonunda tren hareket etti. Roberts ağır ağır koridorda dolaşmaya başladı. O sırada kürklü kadının trenin pencerelerinden birini açmaya çalıştığını gördü. Ona yardıma gitti.

"Teşekkürler mösyö. Görevliler bütün pencerelerin kapanmasını istemeden biraz hava almak istemiştim de." Sonra kısık, yumuşak bir sesle hızla ekledi. "Sınırı geçtikten sonra, oda arkadaşınızın uyuduğundan emin olunca –sakın daha önce değil– kompartımanın lavabo kısmına girin ve oradaki diğer kapıdan bitişikteki kompartımana geçin. Anladınız, değil mi?"

"Evet." Roberts pencereyi açtı ve yüksek sesle, "Şimdi tamam mı, madam?" diye sordu.

"Ah, çok teşekkür ederim."

Roberts kompartımanına döndü. Yol arkadaşı şimdiden yukarıdaki yatağa uzanmıştı bile. Gece için yaptığı hazırlık oldukça basitti. Yalnızca botlarını ve paltosunu çıkarmıştı.

Roberts da giysileriyle yatmaya karar verdi. Bir bayanın kompartımanına gidecek olduğuna göre kıyafet değiştirmesi uygun olmazdı.

Botlarının yerine giyebileceği bir çift terlik çıkardı, uzandı ve ışığı kapadı. Birkaç dakika sonra üstündeki ranzada yatan adam horlamaya başlamıştı bile.

Saat on sularında sınıra vardılar. Kompartımanın kapısı açıldı ve o hiç değişmeyen soru soruldu. "Deklare edecek bir şeyiniz var mı?" Sonra kapı yeniden kapandı. Ve tren sınırdan hareket etti.

Üstteki adam yeniden horlamaya başladı. Roberts adamın iyice derin uykuya dalması için yirmi dakika bekledi, sonra kalktı, lavaboya geçilen kapıyı açtı. İçeri girince kapıyı arkadan kilitledi ve diğer taraftaki kapıya doğru yöneldi. Kilitli değildi. Bir an tereddüt etti. Acaba kapıyı tıklatması gerekir miydi?

Belki de kapıyı tıklatması saçma olacaktı, ama kapıyı çalmadan öylece içeri dalmak da olmazdı ki! Sonuçta kapıyı hafifçe araladı ve bekledi. Hatta öksürdü bile.

Yanıt çok çabuk geldi, kapı açıldı ve bir el onu diğer kompartımanın içine çekti. Genç kadın bunun hemen ardından da kapıyı kapatıp kilitledi.

Roberts'ın bir an için soluğu kesilmişti. Düşlerinde bile bu denli büyüleyici bir güzelliği hayal edemezdi. Genç kadın krem rengi şifon ve dantelden oluşan uzun, dökümlü bir elbise giymişti. Koridora açılan kapıya yaslanmıştı ve hızlı hızlı soluyordu. Roberts ki-

taplarda tuzağa düşmüş olağanüstü güzellikteki vahşi yaratıkları çok okumuştu, ama şimdi belki de yaşamında ilk kez bu resmi gözünde canlandırabiliyordu; dehşet verici bir manzaraydı bu.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı genç kadın.

Çok gençti. Öylesine farklı bir güzelliğe sahipti ki sanki başka bir dünyadandı. Roberts sonunda romantizmi bulmuştu işte ve kendisi de bu aşk macerasının içindeydi.

Genç kadın kısık, telaşlı bir tonda konuşmaya başladı. İngilizcesi iyiydi ama aksanı tamamıyla yabancıydı.

"Buraya geldiğiniz için çok mutlu oldum. Çok korktum Vassilievitch trende. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Robert onun ne demek istediğini hiç anlamamıştı ama yine de başını sallayarak onayladı.

"Onların elinden kurtulduğumu sanıyordum. Ama sanırım hiç vazgeçmeyecek. Bunu bilmeliydim. Ne yapacağız? Vassilievitch hemen yan kompartımanda. Ne olursa olsun mücevherleri almamalı."

"Ne size bir şey yapabilir ne de mücevherleri alabilir," dedi Roberts kararlılıkla.

"Peki ama ne yapmam gerekiyor ki?"

Robert kapıya doğru baktı. "Kapı kilitli," dedi.

Genç kadın güldü. "Kilitli kapıların Vassilievitch için ne önemi olabilir ki?"

Roberts giderek kendini o çok sevdiği macera romanlarından birinin içindeymiş gibi hissediyordu.

"Yapılabilecek bir tek şey var. Onları bana ver."

Kız onu şaşkınlık ve kuşkuyla süzdü. "Çeyrek milyon sterlin değerinde olduklarını biliyorsun, değil mi?"

Roberts kızardı. "Bana güvenebilirsin."

Kız bir an tereddüt ettikten sonra, "Evet," dedi. "Sana güveniyorum."

Sonra ani bir hareket yaptı. Bir an sonra sımsıkı dürülmüş bir çorabı Roberts'a doğru uzattı. File saf ipekten yapılmış ince çoraplardı bunlar.

"Bunları al sevgili dostum," dedi şaşkınlık içindeki Roberts'a.

Roberts çorapları aldı ve o anda da durumu anladı. Çoraplar tüy gibi hafif olacaklarına kurşun kadar ağırlardı.

"Bunları kendi kompartımanına götür," dedi genç kadın. "Bana yarın sabah verirsin, tabii –eğer– eğer hâlâ burada olabilirsem."

Robert hafifçe boğazını temizlercesine öksürdü.

"Bak. Sen..." Sustu, neden sonra ekledi. "Ben... ben... seni izlemeliyim." Sonra birden bunun uygun olmadığı düşüncesiyle kızardı. "Yani demek istediğim, burada değil. Şurada beklerim." Lavabo bölmesini işaret etti.

Kız üstteki boş yatağı işaret ederek, "Eğer burada kalmak istersen..." dedi ve sustu.

Roberts kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır, hayır," diye itiraz etti hemen. "Ben burada beklerim. İhtiyaç olursa seslenirsiniz."

Kız yumuşak bir tonda, "Teşekkürler dostum," dedi.

Ardından alt yatağa girdi, battaniyeyi çekti ve Roberts'a minnettarlıkla gülümsedi.

Roberts'sa lavabo bölmesine döndü.

Birden –birkaç saat sonra olmalı– bir ses duyduğu gibi bir hisse kapıldı. Kulak kesildi, bir şey yoktu. Belki de yanılmıştı. Yine de bitişik kompartımandan bir ses duyduğu hissinden kurtaramıyordu kendini. Tahmin, yalnızca bir tahmindi bu...

Yavaşça kapıyı araladı. Kompartıman aynen bıraktığı gibiydi, yalnızca tavandaki küçük mavi lamba yanıyordu. Gözleri karanlığa alışana dek orada yarı karanlıkta durup bekledi. Sonra yatağa baktı ve boş olduğunu gördü. Kız yoktu.

Işığı açtı. Kompartıman boştu. Birden kokuyu aldı. Yalnızca bir an yetmişti bunun ne olduğunu anlamasına; kloroformun tatlı, iç bayıltıcı kokusuydu bu.

Kompartımandan dışarı çıktı. Kapı kilitli değildi. Koridorun aşağısına yukarısına baktı. Bomboştu. Gözleri kızın kompartımanının bitişiğindeki kompartımanın kapısına takıldı. Kız Vassilievitch'in yan kompartımanda kaldığını söylemişti. Roberts yavaşça kapının kolunu bastırdı. Kapı içeriden kilitlenmişti.

Ne yapabilirdi? Kapıyı çalıp içeri girmek istese? İyi de adam onu kabul etmezdi ki, ayrıca kız da orada olmayabilirdi. Orada olsa bile bunu herkesin haberdar olacağı bir olay haline getirmesini ister miydi? Oynadıkları bu oyunda gizliliğin en önemli husus olduğunu kararlaştırmamışlar mıydı?

Hemen ardından pejmürde ufak tefek bir adam ağır ağır koridor boyunca yürüdü. En sondaki kompartımanın önünde durdu. Kompartımanın kapısı açıktı. Kondüktör derin uykudaydı. Ve hemen üstünde, askıda *kahverengi üniforma ceketi ve siperlikli şapkası asılıydı.*

V

Roberts bir anda eylem kararını verdi. Bir an sonra ceketi giymiş, kasketi takmış hızla koridorda yürüyordu. Genç kızın kompartımanının bitişiğindeki kompartımanın kapısının önünde durdu, cesaretini topladı ve kararlılıkla kapıyı çaldı.

Çağrısına yanıt almayınca yeniden, ama bu kez daha da güçlü çaldı kapıyı.

"Mösyö," dedi elinden gelen en inandırıcı Fransız aksanıyla.

Kapı aralandı ve bir baş göründü; siyah bıyıklar dışında tamamen kazınmış bir erkek başı... Öfkeli, kötü niyetli, karanlık bir yüzdü bu.

"*Qu'est-ce-qu'il y a*?"[1] diye sordu.

"*Votre passeport, monsieur.*"[2] Robert bir adım geri çekilip bir el işaretiyle adamı dışarı çağırdı.

Adam bir an tereddüt etti, sonra koridora çıktı. Robert zaten onun bunu yapacağını hesaplamıştı. Eğer kız içerideyse tabii ki kondüktörün içeri girmesine izin vermeyecekti. Roberts yıldırım hızıyla harekete geçti. Tüm gücüyle yabancıyı yana itti, adam hazırlıksız yakalandı ve yalpaladı, tabii bunda trenin de sallanmasının yardımı oldu. Roberts hızla kompartımana daldı, kapıyı kapadı ve içeriden kilitledi.

Kompartımanın diğer ucunda genç kadın ağzında tıkaç, el ve ayak bilekleri bağlı bir halde yerde yatıyordu. Roberts hemen onu iplerinden kurtardı. Kız derin derin iç çekerek kendini Roberts'ın kucağına doğru bıraktı.

"Kendimi o kadar zayıf ve bitkin hissediyorum ki," diye mırıldandı. "Ayakta duracak halim yok. Kloroformdan olmalı. Onları... onları alabildiler mi?"

"Hayır." Roberts cebini işaret etti. "Şimdi ne yapacağız?"

Kız oturdu. Bilinci yerine gelmişti. O anda Roberts'ın üstündeki kondüktör üniformasını fark etti.

"Ne kadar akıllılık etmişsiniz. Böyle bir şeyi düşünebilmiş olmanız! Mücevherlerin nerede olduğunu söylemezsem beni öldüreceğini söyledi. O kadar korktum ki, sonra siz geldiniz." Birden gülmeye başladı. "Onu oyuna getirdik. Artık bir şey yapmaya cesaret edemez. Bence kompartımanına dönmeyi bile denemeyecektir.

"Sabaha kadar burada kalmalıyız. Büyük olasılıkla Dijon'da trenden inecektir. Yaklaşık yarım saat sonra orada olacağız. Oradan Paris'e telgraf çekip bizi orada izlemelerini isteyeceğinden eminim.

(1) Ne vardı?

(2) Pasaport kontrolü mösyö.

Bu arada ceketi ve şapkayı pencereden dışarı atsanız iyi olur, yoksa sorun yaşayabilirsiniz."

Roberts denileni yaptı.

Kız, "Uyumamalıyız," dedi. "Sabaha kadar nöbet tutmalıyız."

İlginç heyecanlı bir gece nöbetiydi bu. Sabah altıda Roberts kapıyı dikkatle aralayarak dışarı baktı. Kimseler görünmüyordu. Kız hızla kendi kompartımanına geçti. Roberts da onu izledi. Kompartımanın didik didik arandığı anlaşılıyordu. Roberts lavabo bölmesinden yeniden kendi kompartımanına döndü. Yol arkadaşı hâlâ horul horul uyuyordu.

Paris'e sabah yedide vardılar. Kondüktör ceketinin ve şapkasının kaybolmuş olmasından yakınıyor, buna bir anlam vermeye çalışıyordu. Henüz yolculardan birinin kaybolduğunu fark etmemişti.

Sonra çok eğlenceli bir kovalamaca başladı. Kız ve Roberts durmadan taksi değiştirerek neredeyse tüm Paris'i dolaştılar. Otel ve restoranlara bir kapıdan giriyor, diğerinden çıkıyorlardı. Neden sonra kız durmalarını işaret etti.

"Artık izlenmediğimizden eminim," dedi. "Onları atlatmayı başardık."

Kahvaltı edip Le Bourget Havaalanı'na gittiler. Üç saat sonra Croydon'daydılar. Roberts daha önce hiç uçmamıştı. Bu ilk uçağa binişiydi.

Onları Croydon'da iriyarı yaşlıca bir adam karşıladı. Bu adamla Roberts'la Cenevre'de konuşan adam arasındaki benzerlik inanılmazdı. Adam genç kadını özel bir saygıyla selamladı.

"Arabanız hazır madam," dedi.

"Bu bey de bize eşlik edecek Paul," dedi genç kadın. Ve Roberts'a dönerek yaşlı adamı tanıştırdı. "Kont Paul Stephaniyi."

Bindikleri araba koskoca bir limuzindi. Yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra büyük bir malikânenin arazisine girdiler ve görkemli

bir yapının ön kapısında durdular. Roberts doğruca çalışma odası olarak döşemiş büyük bir odaya alındı. Orada onlara değerli çorapları teslim etti. Sonra bir süreliğine yalnız kaldı. Neden sonra Kont Stephaniyi döndü.

"Bay Roberts," dedi. "Size ne kadar minnettar olduğumuzu sözcüklerle ifade etmem olanaksız. Çok cesur ve becerikli biri olduğunuzu kanıtladınız." Kırmızı deri bir çantayı Roberts'a doğru uzattı. "İzninizle size Aziz Stanislaus'un –onuncu dereceden defne dallı– nişanını takdim etmek isterim."

Roberts aynen bir rüyada gibi çantayı açtı ve değerli taşlarla kaplı nişana baktı. Yaşlı adam hâlâ konuşuyordu.

"Ayrıca Grand Düşes Olga da siz buradan ayrılmadan önce size şahsen teşekkür etmek istiyor."

Roberts büyük bir salona götürüldü. Beraber geldiği yol arkadaşı onu orada görkemli bir giysi içinde bekliyordu.

Genç kadının elinin bir işaretiyle diğer adam onları yalnız bıraktı.

Genç kadın elini uzattı. Roberts kendine uzatılan eli öptü. Kız birden adama daha da yaklaştı.

"Çok cesur bir adamsınız," dedi.

Ve dudakları birleşti. Ağır, Doğu'ya özgü bir parfüm kokusu Roberts'ı sarmaladı. Kısa bir an için bu ince, büyüleyici yaratığı kollarının arasında tuttu...

Biri, "Arabanız sizi istediğiniz yere götürmek için hazır," dediğinde Roberts hâlâ yaşadığı bu düşün etkisindeydi.

Araba bir saat sonra Grand Düşes Olga'nın bulunduğu eve döndü. Düşes beyaz saçlı adamla birlikte arabaya bindi. Adam sıcak bastığı için bıyığını çıkarmıştı. Araba Grand Düşes Olga'yı Streatham'da bir evin önünde bıraktı. O sırada çay içmekte olan yaşlıca bir kadın başını kaldırarak ona baktı.

"Ah Maggie, tatlım, demek döndün."

Cenevre-Paris treninde Grand Düşes Olga olan bu kız Bay Parker Pyne'ın ofisinde Madeleine de Sara, Streatham'daki bu evde ise dürüst, çalışkan orta halli bir ailenin dördüncü kızı Maggie Sayers'tı.

Asiller nerelere düşebiliyorlardı!...

VI

Parker Pyne arkadaşıyla öğlen yemeğindeydi.

"Tebrikler," dedi arkadaşı. "Dostunuz emaneti hiçbir aksilik çıkmadan götürüp teslim etti. Tormali çetesi silahın planlarının birliğin elinde olduğunu öğrenince deliye dönecektir. Adamınıza taşıdığının ne olduğunu söylemiş miydiniz?"

"Hayır, şey... konuyu biraz süslemeyi yeğledim."

"Ne kadar tedbirlisiniz."

"Aslında bunun tedbirli olmakla pek ilgisi yok. Onun biraz eğlenmesini istedim. Sanırım, silah planı ona biraz sıradan görünebilirdi. Onun macera yaşamasını istedim."

"Sıradan mı?" Bay Bonnington arkadaşını şaşkınlıkla süzdü. "Eğer onu keşfetselerdi şu anda yaşamıyor olabilirdi, peşinde bir sürü adam vardı."

"Evet," dedi Parker Pyne yumuşakça. "Ama ben öldürülmesini istemiyordum."

"Bu işten çok para kazanıyor musun Parker?"

"Duruma bağlı. Bazen de kaybediyorum, hatta üstüne veriyorum. Tabii değecek bir vaka ise!"

VII

Paris'te üç öfkeli adam birbirlerini suçluyor, küfrediyorlardı.

"Şu lanet Hooper," dedi adamlardan biri. "Bizi oyuna getirdi."

"Belgeleri ofisten alan o değil," dedi ikincisi. "Ama çarşamba günü oradan yok oldukları da kesin, bunu bana kesin olarak söylediler. Bence her şeyi berbat edip çuvallayan *sensin*."

"Hayır, ben değilim," dedi üçüncü adam asık bir suratla. "Trende zavallı bir ufak memur dışında İngiliz yoktu. Yine de onun ağzını yokladım, Peterfield'dan da silahtan da haberi yoktu, adını bile duymamıştı. Adamı iyice sıkıştırdım, ağzını aradım. Peterfield sözcüğü de silahlar da onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu." Güldü. "Adamda tuhaf bir Bolşevik takıntısı vardı."

VIII

Bay Roberts gazlı şöminenin önünde oturuyordu. Dizinin üstünde Parker Pyne'dan aldığı mektup vardı. Zarftan elli sterlinlik bir çek çıkmıştı.

"Önemli bir görevi ustaca sonuçlandırdığınız için size minnettar olan kişilerin ufak bir teşekkürü," yazıyordu çekin yanındaki notta.

Roberts'ın oturduğu koltuğun kolçağında kütüphaneden aldığı bir kitap duruyordu. Rasgele bir sayfa açtı.

"Genç kadın tuzağa düşmüş muhteşem, vahşi bir yaratık gibi kapıya yaslandı."

Evet, bu bilmediği bir şey değildi.

Başka bir cümle okudu.

"Havayı kokladı. Kloroformun iç bayıltıcı, tatlı kokusu burnuna geldi."

Bunu da biliyordu.

"Onu kollarına aldı ve kırmızı dudaklarındaki hafif titreşimi hissetti."

Bay Roberts derin derin iç çekti. Bütün bunlar bir düş değildi. Hepsini yaşamıştı. Gidiş yolculuğu fazlasıyla tekdüze ve sıkıcıydı ama dönüş yolculuğu... Çok ilginçti. Ancak yine de eve dönmüş olmaktan ötürü mutluydu. Yaşamının böylesi bir tempoda sürdürülemeyeceğini hissediyordu. Hatta Grand Düşes Olga –o son öpücük– bile yavaş yavaş bir düş gibi gelmeye başlamıştı ona.

Mary ve çocuklar ertesi gün eve döneceklerdi. Bay Roberts gülümsedi.

Karısı hiç kuşkusuz aynen şöyle diyecekti:

"Çok güzel bir tatil yaptık. Senin burada yalnız olduğunu düşündükçe çok rahatsız oldum, benim zavallı sevgili kocam."

O da aynen şöyle diyecekti:

"Bunda haklısın, sevgili karıcığım. Firmam adına önemli bir iş için Cenevre'ye gitmem gerekti –bir takım zor pazarlıklar filan– bak bana sonuçta ne gönderdiler?"

Ve onlara elli sterlinlik çeki gösterecekti.

Sonra onuncu dereceden, defne dallı Stanislaus nişanını düşündü. Onu saklayacaktı ama ya Mary bulursa! Açıklaması zor olacaktı.

Ah, evet, şöyle diyebilirdi: Yurtdışındayken hoşlanıp satın aldım. Bir antika!

Yeniden kitabını açtı ve mutluluk içinde okumaya başladı. Artık yüzünde o hüzünlü ifade yoktu.

O da başına bir şeyler gelen, maceralar yaşayan o muhteşem insanlar kulübündendi artık.

Sıkılan Zengin Kadın Vakası

I

Parker Pyne'a getirilen kartta Bayan Abner Rymer'ın adı yazılıydı. Parker Pyne bu ismi biliyordu. Kaşlarını çattı.

Hemen ardından da müşterisi odasına girdi.

Bayan Rymer uzun boylu, iri kemikli bir kadındı. Kaba, hantal bir görüntüsü vardı, giydiği kadife elbise ve pahalı kürk ceket de bunu gizlemeye yetmiyordu. Büyük ellerinin eklemlerindeki kalınlaşma göze çarpıyordu. Yüzü büyük, geniş ve fazlasıyla makyajlıydı. Siyah saçları modaya uygun şekilde taranmıştı ve şapkasında çeşitli türde kıvrılmış otrişler vardı.

Başıyla bile selam vermeden kendini odadaki koltuklardan birine bıraktı.

"Günaydın," dedi neden sonra. Konuşmasında kaba bir tını vardı. "Madem her şeyi o kadar iyi biliyorsunuz, bana paramı nasıl harcayacağımı da söyleyin."

"Çok ilginç," diye mırıldandı Parker Pyne. "Şu günlerde böyle bir şey isteyen sayısı o kadar az ki. Gerçekten de bunda zorlanıyor musunuz Bayan Rymer?"

"Evet, öyle," dedi Bayan Rymer dobra dobra. "Üç tane değerli kürk mantom var, Paris'ten alınmış bir sürü elbisem ve aksesuvarlar.

Lüks bir arabaya ve Park Lane'de büyük bir eve sahibim. Bir yatım var ama denizden hoşlanmıyorum. Burunları havada, hizmete hazır çok sayıda birinci kalite uşağım ve hizmetçim var. Çok seyahat ettim ve dünyanın birçok yerini gördüm. Daha fazla ne alabileceğimi ya da ne yapabileceğimi bilsem dünyalar benim olacak." Umut içinde Parker Pyne'a baktı.

Parker Pyne, "Hastaneler?" dedi.

"Ne? Onlara bağışta bulunmak mı? Hayır, bunu yapmak istemiyorum. Yapmam da! Bakın bu para için çok alın teri döküldü, çok emek verildi. Eğer onu öylesine karşılıksız olarak yoksullara vereceğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Harcamak istiyorum, harcamak ve karşılığında iyi bir şeyler almak. Bu bağlamda iyi bir fikriniz varsa, bunun karşılığının bir hayli yüksek olacağından emin olabilirsiniz."

"Öneriniz ilgimi çekti. Sanırım taşrada, bir kır eviniz olduğundan bahsetmemiştiniz, değil mi?"

"Unutmuş olmalıyım ama onu da aldım. Orada da ölesiye sıkılıyorum."

"Bana biraz daha kendinizden bahsedin. Probleminizin çözümü pek de kolay olacağa benzemiyor."

"Anlatayım, aslında bunu istiyorum da. Geldiğim yerden hiçbir zaman utanmadım. Yaşama genç bir kızken bir çiftlikte çalışarak başladım. İşim çok ağırdı. Sonra Abner ile tanıştım, o da hemen yakındaki değirmende çalışıyordu. Onunla sekiz yıl flört ettik, sonra da evlendik."

"Peki, mutlu muydunuz?"

"Öyleydim. Abner bana karşı her zaman çok iyiydi, çok iyi bir kocaydı. Yine de evliliğimizi yürütmek için çok çaba harcamamız gerekti: Abner iki kez işsiz kaldı, bu arada da çocuklarımız oldu. Dört çocuk, üçü erkek biri kız. Ama hiçbiri büyüyecek kadar yaşa-

yamadı. İtiraf etmeliyim ki eğer yaşasalardı her şey çok farklı olabilirdi." Birden yüz ifadesi yumuşadı, çok daha genç göründü.

"Abner'in ciğerleri zayıftı. Onu askere almadılar, dolayısıyla savaşa katılmadı. Evde çalışması uygun görüldü. Sivil Savunma Heyeti'nin başkanlığına atandı. Abner akıllı bir adamdı. Bu süreçte çok iyi çalıştı. Onlar da ona karşı çok iyi davrandılar, değerini bildiler ve oldukça yüksek ücret ödediler. Abner bu parayı kafasındaki bir yatırım fikrini gerçekleştirmek için kullandı. Bu yatırımında başarılı oldu ve çuvalla para kazandı, yükünü tuttu. Para adeta akmaya başladı ve bu hâlâ da sürüyor.

"Bakın başlangıçta her şey çok zevkliydi. Kendi evine, lüks bir banyoya sahip olmak, uşakların, hizmetçilerin olması filan. Artık ne yemek yapmama, ne çamaşır yıkamama ve ne de temizlik yapmama gerek vardı. Oturma odasındaki ipek minderlere dayanıp oturmak, canın çay istediğinde yalnızca hemen yanındaki çanı çalmak... aynen kontesler gibi... Bu çok zevkliydi ve ikimiz de bundan çok hoşlandık. Sonra Londra'ya geldik. Giysilerim için en ünlü modacılara gittim. Sonra Paris'e ve Riviera'ya. Bütün bunlar çok zevkliydi."

Parker Pyne, "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Sanırım sonra buna alıştık, her şey bize sıradan gelmeye başladı. Artık bütün bunlardan zevk almıyorduk. Hatta yediğimiz yemeklerden bile tat alamadığımız günler oluyordu, üstelik de dilediğimiz yemeği seçme olanağına sahipken. Banyoya gelince; ne kadar güzel olursa olsun sonuçta günde bir kez banyo yapmak herkes için yeterli. Bunun dışında Abner'in sağlığı da onu endişelendirmeye başlamıştı. Doktorlara çok para verdik ama hiçbiri bir şey yapamadı. Onu denediler, bunu denediler. Hiçbiri yarar sağlamadı. Ve o öldü." Sustu ve neden sonra hüzünle ekledi. "Üstelik de çok gençken, henüz kırk üç yaşındayken."

Parker Pyne anlayışla başını salladı.

"Bu beş yıl önceydi. Para hâlâ akıyor. Ve bu parayla bir şey yapamamak da israftan farksız. Size daha önce de söylediğim gibi paramla şimdiye dek almadığım ne alabileceğimi bilemiyorum."

Bay Pyne, "Başka bir deyişle," dedi. "Yaşamınız sıkıcı ve tekdüze. Zevk alamıyorsunuz."

"Bıktım yaşamaktan," dedi Bayan Rymer hüzünle. "Hiç dostum, arkadaşım yok. Yeni tanıştıklarımın hemen hepsi benden bir şeyler bekliyor, üstelik arkamdan da benimle alay ediyorlar. Eski dostlarım ise benimle birlikte olmaktan çekiniyorlar. Dolaştığım araba bile onları ürkütüyor. Bir şey yapabilir ya da bir şey önerebilir misiniz?"

Ağır ağır, "Sanırım yapabilirim," diyen Parker Pyne düşünceliydi. "Bu zor olacak ama sanırım yine de başarı şansı var. Umarım size kaybettiklerinizi yeniden kazandırabiliriz, yani yaşama isteğinizi, yaşam tutkunuzu."

Bayan Rymer kısaca, "Nasıl?" diye sordu.

"Bu da benim meslek sırrım. Yöntemlerimi asla işin başında açıklamam. Şimdi asıl sorun, sizin bu şansı değerlendirmek isteyip istemediğiniz? Bir deneme yapmaya hazır olup olmadığınız? Başarıyı garanti edemem ama başarılı olma olasılığının bir hayli yüksek olduğunu söyleyebilirim. Alışılmadık yöntemler uygulayacağım, dolayısıyla bu size bir hayli pahalıya mal olabilir. Ücretim peşin ödenmek kaydıyla bin sterlin."

"Neyi nasıl ifade edeceğinizi çok iyi biliyorsunuz," dedi Bayan Rymer takdirle. "Evet, size güveniyorum, bu riski göze alacağım. Zaten yüksek bedeller ödemeye alışık bir insanım. Ancak dikkat edin, bir şey için ödeme yaptıysam bunun karşılığını almayı da bilirim."

"Alacaksınız," dedi Parker Pyne. "Hiç merak etmeyin."

Bayan Rymer ayağa kalkarken, "Size bugün öğleden sonra çekinizi göndereceğim," dedi. "Parası çok, aklı az derler ama siz buna

inanmayın. Sanırım hiç de aptal biri değilim. Siz tüm gazetelere ilan verip, insanları mutlu edebileceğinizi iddia edebilecek kadar cesur bir insansınız. Bunu yapmamın nedeni de bu işte!"

"Bu ilanların da bir maliyeti var. Eğer sözümü tutamıyor olsam bu ilanlara verdiğim para boşa gitmiş olur. Mutsuzluğun nedenlerini *biliyorum* ve bunun tam tersi olan koşulların nasıl sağlanabileceğine ilişkin geçerli fikirlerim var."

Bayan Rymer kuşkuyla başını salladı ve arkasında ağır, pahalı bir esans kokusu bırakarak odadan çıktı.

Yakışıklı Claude Luttrell hemen onun ardından Parker Pyne'ın ofisine girdi.

"Bana göre bir iş mi?"

Parker Pyne başını salladı. "O kadar basit değil. Hayır, bu çok zor bir vaka. Korkarım, biraz risk almamız gerekecek. Olağandışı yöntemleri denemeliyiz."

"Bayan Oliver mı?"

Parker Pyne dünyaca ünlü yazarın ismini duyunca gülümsedi.

"Bayan Oliver," dedi. "Aslında aramızda en geleneksel olan o. Benim aklımda olan daha gözü pek ve cüretkâr biri. Bu arada Dr. Antrobus'u telefonla arayabilir misin?"

"Antrobus mu?"

"Evet. Onun hizmetine gereksinimimiz olacak."

II

Bayan Rymer bir hafta sonra yeniden Parker Pyne'ın ofisine geldi. Parker Pyne onu ayakta karşıladı.

"Emin olun bu gecikme gerekliydi," dedi. "Birçok ayarlama yapmam gerekiyordu ve neredeyse Avrupa'nın yarısını aşıp gelmesi gereken olağanüstü bir insanın desteğini sağlamam gerekiyordu."

"Oh!" Bayan Rymer'ın konuya kuşkuyla yaklaştığı anlaşılıyordu. Bin sterlinlik bir çek yazdığının ve çekin bankadan tahsil edilmiş olduğunun aklından hiç çıkmadığı belliydi.

Parker Pyne masasının üstündeki zile bastı. Esmer, Doğulu görünümlü genç güzel bir kız hemşire giysileri içinde odaya girdi.

"Her şey hazır mı, hemşire Sara?"

"Evet. Doktor Constantine bekliyor."

Bayan Rymer endişeyle sordu. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Parker Pyne, "Sizi Doğu'nun büyüsüyle tanıştırmaya sayın bayan," dedi.

Bayan Rymer hemşirenin peşinden aynı binadaki başka bir kata gitti. Burada evin diğer kısımlarıyla uzaktan yakından benzerliği olmayan bir odaya alındı. Duvarlar Doğu'ya özgü süslemelerle kaplıydı. Yumuşak minderli divanlar ve zeminde muhteşem Doğu işi halılar vardı. Odadaki adam kahve cezvesine eğilmişti. Onların odaya girdiklerini fark edince doğruldu.

Hemşire, "Doktor Constantine," dedi.

Üzerinde Avrupalılara özgü kıyafetler olan doktorun yüzü koyu esmerdi ve siyah gözlerinde alışılmışın dışında, insanın içine işleyen güçlü bir pırıltı vardı.

"Demek hastam bu," dedi kısık ama etkileyici bir sesle.

Bayan Rymer hemen itiraz etti. "Ben hasta değilim."

"Bedeniniz hasta olmayabilir," dedi Doktor Constantine. "Ama ruhunuz yorgun. Biz Doğulular bu hastalığı iyileştirmeyi biliriz. Lütfen oturun ve bir fincan kahve için."

Bayan Rymer oturdu ve kendisine sunulan küçük fincandaki güzel kokulu, acı kahveyi aldı. O kahvesini yudumlarken doktor konuşmayı sürdürüyordu.

"Burada Batıda yalnızca bedeni tedavi ediyorlar. Bu yanlış. Beden yalnızca bir araçtır, aynen bir müzik aleti gibi. Ses verir. Bu ses hüzünlü ve yorgun olabilir. Coşkulu ve neşeli olabilir. Bizim de

istediğimiz bu, sizin coşkulu ve neşeli bir ton vermeniz. Paranız var. Bunu harcamalı ve bundan keyif almalısınız. Yaşam sizin için yeniden yaşamaya değer olmalı. Bu basit –basit– çok basit..."

Bayan Rymer'ın üzerine bir ağırlık çöktü. Doktor ve hemşirenin görüntüleri giderek belirsizleşti. Kendini çok mutlu ve uykulu hissediyordu. Doktorun görüntüsü büyüdü büyüdü... sanki tüm dünya büyüyor, büyüyordu...

Doktorun gözlerine bakıyordu.

"Uyu," diyordu doktor. "Uyu. Gözkapakların kapanıyor. Birazdan uyuyacaksın. Uyuyacaksın. Uyuyacaksın..."

Bayan Rymer'ın göz kapakları kapandı. Ve kendini olağanüstü, çok farklı bir dünyada buldu..."

III

Bayan Rymer yeniden gözlerini açtığında ona çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi. Hayal meyal bazı şeyler anımsıyordu; tuhaf, akıl almaz düşler, ardından bir uyanma hissi ve yeniden düşler. Bir araba ve karanlıkta hemşire üniformalı bir kızın üzerine eğildiğini anımsıyordu.

Her neyse, şimdi tamamen uyanıktı ve yatağındaydı.

İyi de bu onun yatağı mıydı? Ona farklıymış gibi geliyordu. Kendi yatağının konforlu, hoş yumuşaklığı yoktu bunda. Neredeyse unuttuğu geçmişteki yatağına benziyordu. Gıcırdıyordu ve hareket ediyordu. Halbuki onun Park Lane'deki yatağı hiç gıcırdamazdı.

Etrafına bakındı. Kesinlikle Park Lane'deki evi değildi burası. Hastanede miydi yoksa? Hayır, hastane de değildi burası. Otel de değildi. Yalnızca duvarları belli belirsiz bir lila tonuna boyanmış, yarı çıplak bir odaydı. Bir köşede üzerinde bir sürahi ve leğenin durduğu lavabo vardı. Bir diğer köşedeyse çekmeceli bir dolap ve te-

neke bir sandık. Askıda tanımadığı giysiler asılıydı. Yatağın üzerine yamalı bir örtü serilmişti ve bu yatağın içinde de kendisi vardı.

"Neredeyim *ben*?" diye sordu Bayan Rymer kendi kendine.

O sırada kapı açıldı ve tıknaz bir kadın içeri girdi. Kırmızı yanaklarıyla uysal ve güler yüzlü bir görünümü vardı. Kollarını sıvamış ve önüne bir önlük bağlamıştı.

"Evet işte," diye haykırdı. "Uyanmış. İçeri gelin doktor!"

Bayan Rymer bir şey söylemek için ağzını açtıysa da söyleyemedi. Tıknaz kadının çağrısı üzerine içeri giren adamla zarif, havalı esmer Doktor Constantine arasında hiçbir benzerlik yoktu. İçeri giren kalın camlı gözlükleriyle ihtiyar, beli bükülmüş, babacan tavırlı bir adamdı.

"İşte bu çok iyi," diyen adam yatağa yaklaşarak Bayan Rymer'ın bileğini tuttu. "Yakında çok daha iyi olacaksınız."

Bayan Rymer, "Neyim var ki benim?" diye sordu.

"Bir anlamda komaya girdiniz," diye açıkladı doktor. "Bir iki gündür bilinçsiz olarak yatıyordunuz. Neyse, artık endişelenecek bir şey yok."

"Bizi çok korkuttun Hannah," dedi tıknaz kadın. "Üstelik sayıkladın da, abuk sabuk, deli saçması şeyler söyledin."

"Tamam, tamam Bayan Gardner," dedi doktor onu susturmaya çalışarak. "Hastamızı bundan dolayı bağışlamalıyız. Çok yakında yeniden ayağa kalkacak ve eski sağlığını kazanmış olacak."

Bayan Gardner, "İşler için hiç endişelenme Hannah," dedi. "Bay Roberts bana çok yardımcı oldu ve birlikte her şeyi hallettik. Sen yalnızca yat ve iyileşmeye bak."

Bayan Rymer, "Neden bana durmadan Hannah diyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Gardner şaşkınlıkla, "İsmin bu olduğu için," dedi.

"Hayır değil. Benim adım Amelia. Amelia Rymer. Bayan Abner Rymer."

Doktor ve Bayan Gardner anlamlı anlamlı bakıştılar.

"Neyse, şimdilik yat sen," dedi Bayan Gardner sevecen bir tavırla.

Doktor da, "Evet, evet, endişe yok," diye ekledi.

İkisi birlikte odadan çıktılar. Bayan Rymer şaşkın bir halde yatıyordu. Neden ona Hannah diye hitap ediyorlardı? Neden sanki gerçek ismini söylediğinde büyük bir inanmazlık içinde öyle anlamlı anlamlı bakışmışlardı?

Yataktan kalktı. Ayakta durmakta zorlanıyordu ama yavaş yavaş küçük çatı penceresinin yanına gitti ve dışarı baktı: bir çiftlikteydi! Daha da şaşırmış bir halde yatağına döndü. Daha önce hiç görmediği bir çiftlik evinde ne işi vardı?

Bayan Gardner üstünde bir kâse çorba olan bir tepsiyle odaya döndü.

Bayan Rymer, onu hemen soru yağmuruna tutmaya başladı.

"Neredeyim? Bu evde işim ne? Beni buraya kim getirdi?"

"Hiç kimse getirmedi tatlım. Burası senin evin. En azından son beş yıldır burada yaşıyor ve çalışıyorsun ve ben bir an bile senin buraya uygun olmadığını düşünmedim."

"Burada mı *yaşadım*? *Beş yıl* mı?"

"Bu doğru. Hannah, neden hâlâ anımsamıyormuşsun gibi davranıyorsun?"

"Ben burada asla yaşamadım. Seni de daha önce hiç görmedim."

"Bak canım, bu hastalığa yakalandın ve unuttun."

"Ben asla burada yaşamadım."

"Ama yaşadın tatlım." Bayan Gardner birden şifoniyere doğru gitti ve çekmeceden aldığı soluk bir fotoğrafı Bayan Rymer'a getirdi.

Fotoğrafta dört kişi vardı: Sakallı bir adam, tıknaz bir kadın (Bayan Gardner), uzun boylu, ince, saf saf gülümseyen genç bir adam ve basma elbiseli önlüklü bir kadın – kendisi!

Bayan Rymer afallamış bir halde fotoğrafa baktı. Bayan Gardner çorbayı hemen yatağın yanındaki komodine bıraktı ve sessizce odadan çıktı.

Bayan Rymer fark bile etmeden çorbayı kaşıklamaya başladı. İyi bir çorbaydı, sıcak ve lezzetliydi. Kafası karmakarışıktı. Kim delirmişti? Bayan Gardner mı kendisi mi? İkisinden biri delirmiş olmalıydı. Ama bir de doktor vardı.

"Ben Amelia Rymer'ım," dedi kendine kararlılıkla. "Amelia Rymer olduğumu biliyorum ve kimse bana aksini söyleyemez."

Bu arada çorbasını bitirmişti. Kâseyi yeniden tepsinin üstüne bıraktı. Tam o anda gözüne katlanmış bir gazete ilişti. Gazeteyi aldı ve üzerindeki tarihe baktı: 19 Ekim. Parker Pyne'ın ofisine hani gün gitmişti? Ayın on beşi ya da on altısı olmalıydı. Bu durumda üç gündür hasta yatıyordu.

Öfkeyle, "O aşağılık doktor," diye mırıldandı.

Yine de biraz rahatlamıştı. İnsanların kim olduklarını yıllar boyu unuttukları olaylar duymuştu. Kendi başına da öyle bir şeyin gelmiş olabileceğinden korkmuştu.

Gazetenin sayfalarını çeviriyor, başlıklara şöyle bir göz atıyordu. Birden gözüne küçük bir haber takıldı:

> *"'Ayaklı düğme' kralı olarak tanınan müteveffa Abner Rymer'ın dul eşi Bayan Abner Rymer, dün özel bir akıl hastalıkları kliniğine kaldırıldı. Kendisi son iki gündür adının Hannah Moorhouse olduğunu ve bir çiftlikte hizmetçi olarak çalıştığını iddia etmekteydi."*

"Hannah Moorhouse! Demek olay bu!" dedi Bayan Rymer kendi kendine. "O benim yerime geçti ben onun. Sanırım bir tür dublörlük hikâyesi. Neyse, *bunu* düzeltmek kolay. Eğer o Parker Pyne denilen ahlaksız, ikiyüzlü bir dalavere peşindeyse ya da..."

O anda gözü bir diğer sayfadaki Constantine adına takıldı. Bu kez isim manşetteydi.

DR. CONSTANTİNE'İN İDDİASI

Dr. Claudius Constantine dün akşam Japonya'ya hareketinden önce verdiği veda konferansında bazı şaşırtıcı teorilerini açıkladı. Kendisi ruhun varlığının kanıtlanmasının ruhun bir bedenden diğerine transferiyle mümkün olduğunu ileri sürmüştür. İddiasına göre Doğu'da yaptığı deneylerde, başarıyla iki ruhun karşılıklı yer değiştirmesini sağlamıştır. Söz konusu deneyde hipnotize edilen A'nın ruhunun yine hipnotize edilen B'nin bedenine ve B'nin ruhunun da A'nın bedenine transferi sağlanmıştır. Hipnotik uykusundan uyanan A, B olduğunu ileri sürerken B de A olduğunu iddia etmiştir. Deneyin başarısı açısından birbirine bedensel olarak çok benzeyen iki kişinin seçilmesi önemlidir. İki insanın birbirinin kopyası denecek kadar birbirine benzeyebileceği kuşku götürmeyen bir gerçektir. İkizlerde bu durumla sıklıkla karşılaşılmakta olduğu bilinmekle birlikte deneyde yapısal uyumun sağlanması açısından sosyal statüleri birbirinden çok farklı ancak görünüşleri dikkat çekecek kadar benzer olan iki yabancı seçilmiştir.

Bayan Rymer gazeteyi yere fırlattı. "Alçak! Hain! Gözü dönmüş dolandırıcı!"

Şimdi her şeyi anlıyordu. Parasına el koymak için alçakça düzenlenmiş bir komploydu. Bu Hannah Moorhouse denilen kadın, Parker Pyne'ın adamı olmalıydı; büyük olasılıkla da her şeyden habersiz bir zavallı. Bay Pyne ve Constantine denilen şeytan bu akıl almaz planı tezgâhlamışlardı.

Gerçeği açığa çıkaracaktı. Onlara günlerini gösterecekti. Onları mahkemeye teslim edecekti. Herkese gerçeği anlatacak...

Bayan Rymer öfkesinin en şiddetli anında birden durakladı. İlk paragrafı anımsadı. Hannah Moorhouse uysal bir işbirlikçi olamazdı. Kabul etmemiş, protesto etmiş, kendi kimliğini açıklamıştı. Peki ya sonrasında?

"Zavallı kızı akıl hastanesine kapatmışlar," dedi Bayan Rymer kendi kendine.

Bayan Rymer sırtından aşağı soğuk su boşaltılmışçasına ürperdi.

Akıl hastanesi. Oraya bir kez girdin mi çıkmayı hayal bile edemezdin. Ne kadar sağlıklı olduğunu iddia edersen o kadar hasta olduğuna inanılırdı. Oradaysan orada kalacaktın. Hayır, Bayan Rymer asla böyle bir riski göze almak istemiyordu.

Kapı açıldı ve Bayan Gardner içeri girdi.

"Ah, demek çorbanı içtin tatlım. Bu çok iyi. Artık daha çabuk iyileşeceğinden emin olabilirsin."

"Hastalanalı ne kadar oldu?"

"Bir düşüneyim. Tam üç gün, günlerden çarşambaydı. Ayın on beşiydi. Saat dört gibi fenalık geçirdin."

"Aha!" Bayan Rymer'ın bu nidası aslında çok anlamlıydı. Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Doktor Constantine'in yanına götürüldüğünde de saat tam dörttü.

"Sandalyeye yığılıp kaldın," dedi Bayan Gardner. "'Oh!' dedin. 'Oh!' Yalnızca bunu. Sonra da sayıklamaya başladın, sanki bir rüyadaydın. 'Uyuyorum... uyuyorum,' deyip duruyordun. Sonra gerçekten de derin bir uykuya daldın. Seni buraya getirip yatağına koyduk ve doktor çağırdık. O zamandan beri de buradasın."

Bayan Rymer cesaretini toplayıp, "Sanırım benim kim olduğumu saptamak için yüzüme bakmak dışında başka bir yöntem yok," dedi.

"Bu ne tuhaf bir soru böyle. Bir insanı teşhis etmenin onun yüzüne bakmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi? Yine de seni tatmin edecekse bir de doğum leken var."

"Doğum lekesi mi?" diye sordu Bayan Rymer heyecanla. Kendisinde öyle bir şey olmadığını biliyordu.

"Sağ dirseğinin altında çileğe benzeyen bir leke. İstersen kendin de bakabilirsin tatlım."

Bayan Rymer kendi kendine, "Bu gerçeği kanıtlar," dedi. Kendisinde öyle bir leke olmadığından emindi. Geceliğinin kolunu sıvadı. Çilek lekesi oradaydı.

Bayan Rymer gözyaşlarına boğuldu.

IV

Bayan Rymer dört gün sonra yataktan kalktı. Eyleme geçmek için birçok plan yapmış ancak vazgeçmişti.

Gazetedeki o haberi Bayan Gardner'a gösterip durumu açıklayabilirdi. Peki ama ona inanırlar mıydı? Kendisine inanmayacaklarından emindi.

Polise gidebilirdi. İnanırlar mıydı? Yine inanmayacaklarından emindi.

Bay Pyne'ın ofisine gidebilirdi. Hiç kuşkusuz en çok aklına yatan bu fikirdi. Böylelikle o ikiyüzlü sahtekârın yüzüne onun hakkında ne düşündüğünü haykırma fırsatı bulacaktı. Ancak bu planını eyleme dönüştürmesinin önünde hayati önemde bir engel vardı. Kendisi o sırada Cornwall'daydı (Sorup öğrenmişti.) ve Londra yolculuğunu karşılayacak parası yoktu. O andaki tüm serveti eskimiş bir cüzdanın içindeki iki sterlin dört peniden oluşmaktaydı.

Sonuçta Bayan Rymer, dört günlük bir düşünme sürecinin ardından çok tutarlı bir karar verdi. Şimdilik her şeyi olduğu gibi

kabul etmiş görünecekti. Hannah Moorhouse olmayı kabul edecekti. O Hannah Moorhouse olacaktı. Bir süreliğine bu rolü oynayacak, yeterince para biriktirdikten sonra da Londra'ya gidecek ve o sahtekârlara hadlerini bildirecekti.

Bir kez buna karar verdikten sonra Bayan Rymer yeni rolünü gönül rahatlığıyla benimsedi. Komik ama bir o kadar da hazin bir durumdu bu. Tarih tekerrürden ibaretti. Bu yaşam ona genç kızlığını anımsatıyordu. Ne kadar geride kalmıştı o günler!

V

Bunca yıl rahat bir yaşam sürdükten sonra oradaki işler ona biraz ağır gelse de birinci haftanın sonunda kendini çiftlik işlerinde ustalaşmış buldu.

Bayan Gardner iyi kalpli, güler yüzlü, nazik bir kadındı. İriyarı suskun bir adam olan kocası da iyi bir insandı. Fotoğraftaki uzun boylu, saf saf gülümseyen genç adam gitmişti ama onun yerine başka bir çiftlik kâhyası gelmişti. Kırk dört yaşlarında neşeli, güleç yüzlü, gerek konuşmakta gerekse düşünmekte biraz ağır ama mavi gözleri ürkek ürkek parıldayan biri...

Böylece haftalar geçti. Sonunda Bayan Rymer Londra'ya dönebilecek parayı biriktirdi ama gitmedi. Bunu ileri bir tarihe bıraktı. Nasıl olsa zamanım bol, diye düşünüyordu. Ayrıca henüz akıl hastanesi sorununa bir çözüm bulamamıştı. O ahlaksız Parker Pyne zeki herifin tekiydi. Hiç kuşkusuz onun deli olduğunu ve hiç kimse bir şey duymadan ortalardan yok edilmesi gerektiğini söyleyecek bir doktor ayarlamıştı.

"Bunun dışında da," diyordu Bayan Rymer kendi kendine. "Biraz değişiklikte yarar var."

Erken kalkıyor, ağır çalışıyordu. Yeni çiftlik kâhyası Joe Welsh o kış hastalandı. O ve Bayan Gardner birlikte ona baktılar. Koca adam acınacak bir şekilde onlara bağımlıydı.

Derken ilkbahar geldi. Kuzulama dönemi; çitler yabani çiçeklerle doldu, hava aldatıcı bir şekilde yumuşadı. Joe Welsh Hannah'ya işlerinde yardımcı oluyordu. Hannah da Joe'nun giysilerinin tamirini yapıyordu.

Bazen pazar günleri birlikte yürüyüşe çıkıyorlardı. Joe duldu. Karısı dört yıl önce ölmüştü. Onun ölümünden sonra biraz daha fazla içmeye başladığını itiraf etmişti.

Ancak son günlerde içmeye gitmez olmuştu. Ayrıca kendine yeni giysiler de almıştı. Bay ve Bayan Gardner bu durumu gülerek izliyorlardı.

Hannah, Joe'dan hoşlanıyordu. Ona beceriksizliğinden dolayı takılıyordu. Joe hiç bozulmuyordu buna. Çekingen ama mutluydu.

İlkbahardan sonra yaz geldi; iyi bir yazdı. Herkes çok çalıştı.

Hasat ve bağ bozumunun ardından ağaçlardaki yapraklar kızarmaya ve altın sarısı bir renk almaya başladı.

Ekimin sekiziydi. Hannah kabak doğrarken birden başını kaldırdığında çitlere dayanmış, onu izleyen Bay Parker Pyne'ı gördü.

"Sen!" diye haykırdı Hannah ya da asıl adıyla Bayan Rymer. "Sen..."

Ona tüm söylemek istediklerini söylemesi biraz zaman aldı, sözlerini bitirdiğindeyse soluk soluğa kalmıştı.

Bay Parker Pyne sakin sakin gülümsedi.

"Tamamıyla haklısınız. Size sonuna kadar hak veriyorum."

"Sahtekâr, adi yalancı!" diye haykırdı Bayan Rymer yeniden. "Sen, o ahlaksız Doktor Constantine'in, düzmece hipnoz seanslarınız ve akıl hastanesine attırdığınız o zavallı Hannah Moorhouse..."

"Hayır," dedi Bay Parker Pyne. "Bu konuda beni suçlayamazsınız. Hannah Moorhouse akıl hastanesinde filan değil çünkü Hannah Moorhouse diye biri asla olmadı."

"Sahi mi? Peki ya o kendi gözlerimle gördüğüm fotoğraf?"

"Sahte," dedi Bay Pyne. "Bugün artık böyle bir şeyi yapmak çok kolay."

"Peki ya gazetede onun hakkında çıkan yazı?"

"Gazetenin tamamı sahteydi, sizin o iki habere inanmanızı sağlayacak şekilde özel olarak düzenlendi."

"Peki ya Doktor Constantine?"

"Tiyatro yeteneği bir hayli fazla olan bir arkadaşım tarafından canlandırıldı."

Bayan Rymer yutkundu. "Demek öyle. Sanırım benim hipnotize edilmem de uydurmaydı, öyle mi?"

"Aslına bakarsanız öyle. Kahvenizin içine konulmuş biraz hintkeneviri istenilen etkiyi yapmaya yetti. Bu daha sonra başka birtakım ilaçlarla desteklendi ve ayılmanız için arabayla buraya getirildiniz."

"O zaman Bayan Gardner gerçeği başından beri biliyordu."

Bay Parker Pyne başını sallayarak onayladı.

"Sanırım ona bunun için para verdiniz. Ya da bir sürü yalan söylediniz."

"Bayan Gardner bana güvenir," dedi Parker Pyne. "Bir zamanlar onun oğlunu ağır bir hapis cezasından kurtarmıştım."

Parker Pyne'ın davranışındaki bir şey Bayan Rymer'ın aklına bambaşka bir şeyi getirmişti.

"Peki ya o doğum lekesi?"

Parker Pyne gülümsedi. "O da sahte. Önümüzdeki altı ay içinde kendiliğinden kaybolacaktır."

"Peki ama bütün bu aptallıkların, bu maskaralığın nedeni ne? Beni aptal durumuna düşürmenin –bankalarda dünya kadar param varken– burada hizmetçilik etmeye mecbur etmenin? Aslına bakarsanız bunu sormamalıyım, değil mi? Bütün bunlar sizin paraya ko-

layca ulaşma amacınıza hizmet etti, öyle değil mi sevgili dostum? Bütün bunların anlamı yalnızca buydu."

"Bu doğru," dedi Parker Pyne. "Siz burada ilaçların etkisi altındayken benim sizin adınıza bir avukat tuttuğum ve sizin... şey... yokluğunuz süresince finansal işlemlerinizin kontrol altında olmasını sağladığım doğru. Ama emin olun sevgili madam, bana verdiğiniz bin sterlin dışında bir kuruşunuz bile cebime girmedi. Aslına bakarsanız bu dönemde akıllıca yapılan yatırımlar finansal durumunuzun bir hayli iyileşmesini sağladı." Parker Pyne pırıldayan gözlerle Bayan Rymer'a baktı.

"O zaman neden?..."

"Size bir şey sormak istiyorum Bayan Rymer," dedi Parker Pyne. "Siz dürüst bir kadınsınız. Bana açık yüreklilikle yanıt vereceğinizden de eminim. Size mutlu olup olmadığınızı sormak istiyorum."

"Mutlu! Ne soru ama! Bir kadının parasına el koyun ve sonra da ona mutlu olup olmadığını sorun. Yüzsüzlüğünüze bayıldım."

"Hâlâ bana kızgınsınız. Bu çok doğal. Ama bir an için bu suçlamaları bir yana bırakın Bayan Rymer. Bir yıl önce büroma geldiğinizde mutsuz bir kadındınız. Peki şimdi hâlâ mutsuz olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Eğer öyleyse size bir özür borçluyum. Aleyhimde istediğiniz her adımı atmakta özgürsünüz. Bunun dışında bana ödemiş olduğunuz bin sterlini de size geri vereceğim. Haydi Bayan Rymer, doğruyu söyleyin, şu an mutsuz bir kadın mısınız?"

Bayan Rymer, Parker Pyne'a baktı. Neden sonra konuşmaya başladığındaysa ister istemez gözlerini kaçırdı.

"Hayır," dedi. "Mutsuz değilim." Birden sesinde bir şaşkınlık tınısı belirdi. " Beni buraya bilerek gönderdiniz. Bunu şimdi anlıyor ve takdir ediyorum. Abner öldüğünden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ben... ben burada çalışan biriyle evlenmek üzereyim: Joe Welsh. Evlilik için başvuru kâğıtlarımız önümüzdeki pazar ki-

lisede askıya alınacak; bu da bir sonraki pazar *evleneceğimiz* anlamına geliyor."

"Ama şimdi tabii her şey değişti."

Bayan Rymer'ın yüzü kızardı. Bir adım öne ilerledi.

"Değişti derken, ne demek istiyorsunuz? Sizce dünyanın tüm servetine sahip olsam bu beni "lady" yapmaya yeter mi? Ayrıca teşekkürler, ben "lady" olmak istemiyorum, onlar zavallı, ne yapacaklarını bilemeyen, işe yaramazlar takımı. Joe bana yetiyor, ben de ona. Biz birbirimizi tamamlıyoruz ve çok da mutlu olacağız. Size gelince Bay Çokbilmiş Parker, sizi ilgilendirmeyen işlere burnunuzu sokmaktan vazgeçin ve gidin artık."

Bay Parker Pyne cebinden bir kâğıt çıkarak ona uzattı.

"Avukatın vekâletnamesi," dedi. "Yırtayım mı? Sanırım bundan sonrasında servetinizin kontrolünü ele almak istersiniz."

Bayan Rymer'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Kâğıdı geri uzattı.

"Alın bunu. Size ağır sözler ettim, bunlardan bir kısmını hiç kuşkusuz hak ettiniz. Siz kurnaz, tam anasının gözü bir adamsınız ama ben size yine de güveniyorum.

"Buradaki bankaya adıma yedi yüz sterlin göndermenizi istiyorum, o parayla burada gözümüzün üzerinde olacağı bir çiftlik alabiliriz. Kalanı ise hastanelere bağışlayabilirsiniz."

"Servetinizin tamamının bağışlanmasını istiyor olamazsınız, değil mi?"

"Demek istediğim aynen bu. Joe çok iyi, sevgi dolu ama zayıf bir insan. Ona büyük paralar verilirse dengesi bozulabilir. Onu içmekten daha yeni vazgeçirdim ve bunun böyle de sürmesini istiyorum. Tanrı'ya şükür aklım da sağlığım da yerinde. Paranın benimle mutluluğumun arasına girmesini istemiyorum."

Bay Pyne ağır ağır, "Çok ilginç, olağanüstü bir kadınsınız," dedi. "Ancak bin kadından biri bu yaptığınızı yapmaya cesaret edebilirdi."

"Öyleyse yalnızca bin kadından birinin sağduyulu olduğunu söyleyebiliriz."

"Önünüzde şapka çıkarıyorum," diyen Parker Pyne'ın ses tonu alışılmışın çok dışındaydı. Saygıyla şapkasını çıkardı ve uzaklaştı.

"Joe bunu asla bilmemeli," diye seslendi Bayan Rymer arkasından.

Bayan Rymer orada, batmakta olan güneşin önünde, elinde mavi-yeşil bir kabakla duruyordu. Başını geriye atmıştı, omuzları dimdikti. Batan güneşin ana hatlarını belirlediği saygın bir köylü kadın figürüydü bu...

İstediğiniz Her Şeyi Aldınız mı?

I

"*Par ici*,[1] madame."

Mink kürklü uzun boylu bir kadın Gare de Lyon istasyonunun peronunda ağır yüklü hamalının peşinden ilerliyordu.

Siyah-kahve örgü şapkasını bir gözü ve bir kulağını kapayacak şekilde takmıştı. Yüzünün görünen diğer yarısıysa kalkık burunlu büyüleyici bir profili ve midye kabuğunu andıran küçük kulağının çevresinde kümelenmiş altın renkli bukleleri ortaya çıkarıyordu.

Tipik bir Amerikalıydı; çok güzel bir kadın olmanın da ötesinde peronda bekleyen trenin vagonları boyunca yürürken her erkeğin dönüp bakmadan edemeyeceği bir alımlılığa sahipti.

Vagonların yanlarına çerçeveli büyük levhalar asılmıştı.

PARİS-ATİNA. PARİS-BÜKREŞ. PARİS-İSTANBUL.

Hamal en sondaki tabelanın asılı bulunduğu vagonun önünde durdu.

Valizleri bir arada tutan ipi gevşetti ve valizleri yavaşça perona bıraktı.

(1) Bu civarda

"*Voici madame.*" (1)

Yataklı Vagonlar İşletmesi'nin kondüktörü basamakların hemen yanında duruyordu.

Kondüktör onlara doğru ilerledi ve mink mantonun verdiği zenginlik ve kusursuzluk havasından kaynaklanan bir saygı ve yakınlıkla "*Bonsoir madame*," dedi.

Kadın sıradan bir kâğıt olan yataklı vagon biletini uzattı.

"Altı numara," dedi kondüktör. "Buradan lütfen."

Trene bindi, kadın da onu izledi. Hızla koridorda ilerlerken neredeyse kendisininkinin hemen yanındaki kompartımandan çıkmakta olan iriyarı adamla çarpışacaktı. Genç kadın bir an için adamın geniş yüzüne, zekâ fışkıran parlak gözlerine baktı.

"*Voici madame.*"

Kondüktör kompartımanı gösterdi. Pencereyi açtı ve hamala işaret etti. Vagon görevlisi pencereden bagajları aldı ve yerlerine yerleştirdi. Kadın yerine oturdu.

Yanında taşıdığı el çantasını ve küçük kırmızı kutu çantayı da koltukta hemen yanına koydu. Vagon sıcaktı ama kadının mantosunu çıkarmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Dalgın gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Peronda insanlar heyecan içinde yukarı aşağı gidip geliyorlardı. Gazete, yastık, çikolata, meyve ve maden suyu satıcıları trenin yanına kadar geliyor, mallarını satmaya çalışıyorlardı. Kadına da satmaya çalıştılar ama o onları boş gözlerle izledi. Derken tren hareket etti ve Gare de Lyon yavaş yavaş gözden kayboldu. Kadının yüzünde hüzün ve endişe vardı.

"Madam, pasaportunuzu rica etsem?"

Kadın bu sözleri duymamış gibi oturuyordu. Kompartımanın kapısında duran kondüktör cümlesini yineledi. Elsie Jeffries adlı kadın birden yerinden sıçradı.

(1) Burası madam, işte madam.

"Pardon?"

"Pasaportunuz madam."

Kadın çantasını açtı, pasaportunu çıkardı ve kondüktöre uzattı.

"Teşekkürler madam, bundan sonrasını ben hallederim." Kondüktör sözlerine kısa, anlamlı bir ara verdikten sonra yine saygıyla ekledi. "İstanbul'a kadar hizmetinizde olacağım madam."

Elsie elli franklık bir banknot çıkararak uzattı. Kondüktör parayı ciddi bir ifadeyle alıp cebine yerleştirdikten sonra kadına yatağının saat kaçta yapılmasını istediğini ve yemeklerini ne zaman almak istediğini sordu.

Bunlar da hallolduktan sonra kondüktör oradan ayrıldı, ama aradan pek bir zaman geçmeden bu kez de trenin restoran görevlisi elindeki küçük çanı çılgıncasına sallayarak ve bağırarak koridor boyunca ilerledi. "*Özel yemek servisi! Özel yemek servisi*!"

Elsie ayağa kalktı, kürkünü çıkardı. Küçük aynada kendine baktı ve el çantasıyla, mücevher çantasını alarak koridora çıktı. Daha ancak birkaç adım atmıştı ki dönmekte olan restoran görevlisi bu kez de hızla yanından geçti.

Elsie onunla çarpışmamak için bir an için o sırada boş olan bitişiğindeki kompartımanın kapı eşiğine girdi. Restoran görevlisi geçtikten sonra yemekli vagona doğru devam edecekken gözü ister istemez boş kompartımanda, koltuğun üzerinde duran valizin üstündeki isme takıldı.

Bu yer yer yıpranmış, domuz derisinden yapılma bir valizdi. Etiketin üzerinde aynen şöyle yazıyordu:

"J. Parker Pyne. İstanbul yolcusu." Valizin üzerinden de sahibinin isminin baş harfleri olan P.P. vardı.

Genç kadının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Koridordaki bir anlık tereddütten sonra kompartımanına gitti ve birkaç dergi ve kitapla birlikte masanın üzerine bıraktığı *Times*'ı aldı.

Birinci sayfadaki ilanlara bir göz attı. Ancak aradığı burada değildi. Yüzü hafifçe asıldı, kaşlarını çattı ve yeniden restorana doğru yola çıktı.

Restoran görevlisi onu bir kişinin oturmakta olduğu küçük masadaki boş yere aldı. Masa komşusu trene binerken neredeyse çarpışacağı adamdı; yani başka bir deyişle domuz derisi valizin sahibi.

Elsie belli etmemeye çalışarak adamı dikkatle inceledi. Çok kibar, babacan bir tipti ve nedenini açıklamak çok güçtü ama fazlasıyla güven verici bir görünümü vardı. İngilizlere özgü tipik çekingen, soğuk bir davranış biçimi içindeydi. Dolayısıyla meyve servisi yapılana dek de tek bir kelime bile etmedi.

Sonunda, "Bu vagonları çok ısıtıyorlar," dedi.

"Evet öyle," dedi Elsie. "Keşke pencere açabilseydik."

Adam üzgün üzgün gülümsedi. "Keşke ama bu olanaksız! Buna bizim dışımızda burada bulunan herkesin karşı çıkacağından eminim."

Elsie de karşılık olarak gülümsedi. Sonrasında bir süre daha konuşmadılar.

Sonra kahve servisi yapıldı ve de olağan karmaşık hesap pusulaları. Elsie hesabı ödemek için tabağa birkaç banknot bıraktıktan sonra birden cesaretini topladı.

"Çok affedersiniz," diye mırıldandı. "Valizinizin üstünde isminizi gördüm; Parker Pyne. Siz... siz... acaba?"

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki adam imdadına yetişti.

"Sanırım söylemek istediğiniz kişi benim." Ve Elsie'nin defalarca *Times*'ta görüp okuduğu ancak kompartımanına döndüğünde bulamadığı ilanı yineledi: "'*Mutsuz musunuz? Eğer öyleyseniz Bay Parker Pyne'a başvurun.*' Evet, ben o kişiyim."

"Anlıyorum," dedi Elsie. "Çok ilginç!"

Adam başını salladı. "O kadar da değil. Size göre öyle olabilir ama benim için değil." Kendinden emin, karşısındakini rahatlatacak

şekilde içtenlikle gülümsedikten sonra öne doğru eğildi. Bu arada yemekli vagonun diğer müşterilerinin çoğu kompartımanlarına dönmüşlerdi.

"Mutsuzsunuz, değil mi?"

"Ben..." diye söze başlayan Elsie birden sustu.

"Öyle olmasanız adımı öğrenince 'Çok ilginç!' demezdiniz."

Elsie bir an için ne diyeceğini bilemedi. Yalnızca Bay Parker Pyne'ın varlığı bile onun inanılmaz bir şekilde sakinleşmesine yetmişti.

"Şey... şey... evet," diyebildi sonunda. "Evet, mutsuzum. Daha doğrusu endişeliyim."

Parker Pyne anlayışla başını salladı.

"Bakın," diye ekledi genç kadın. "Çok tuhaf bir şey oldu ve ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Parker Pyne, "Sanırım bunu bana anlatmanızda bir sakınca yoktur," dedi.

Elsie gördüğü ilanı düşündü. Edward ile bu ilan üzerinde defalarca konuşmuş, gülüşmüşlerdi. O sırada asla aklına gelmezdi ki... Kim bilir belki de konuşmaması daha doğru olacaktı... Ya Parker Pyne şarlatanın tekiyse... ama çok... dürüst bir insana benziyordu.

Elsie birden kararını verdi. Kafasındaki bu endişeden kurtulmak için her şeyi yapacaktı.

"Size anlatacağım," dedi. "İstanbul'a kocamın yanına gidiyorum. Doğu'ya özgü malların ithalatını yapıyor, bu yıl her nedense buraya yerleşmemizin gerekli olduğunu düşündü. On beş gün önce gitti. Buraya benden önce gelip benim için bazı hazırlıklar yapacaktı. Bunun düşüncesi bile beni çok heyecanlandırmıştı. Daha önce hiç yurtdışına çıkmamıştım. Zaten İngiltere'de de yalnızca altı aydır bulunuyorduk."

"Siz de kocanız da Amerikalısınız, değil mi?"

"Evet."

"Herhalde evleneli de pek uzun bir süre olmadı, değil mi?"

"Bir buçuk yıldır evliyiz."

"Mutlu musunuz?"

"Oh, evet. Edward gerçek anlamda bir melektir." Bir an tereddüt etti. "Aslında, tam olarak da öyle değil, çünkü bazı takıntıları var: O biraz... nasıl diyeyim tutucu. Püriten[1] bir aileden geliyor, bağnaz bir Protestan." Ve ardından, "Ama o çok iyi bir insan," diye ekledi telaşla sözlerinin sonunda.

Parker Pyne bir iki saniye kadar onu dikkatle süzdükten sonra, "Devam edin," dedi.

"Edward İngiltere'den ayrıldıktan bir hafta kadar sonraydı. Kütüphanesindeki yazı masasına oturmuş mektup yazıyordum. Kurutma kâğıdının üzerindeki birkaç satır dışında tamamen yeni ve temiz olduğunu fark ettim. Tam o sırada kurutma kâğıdındaki yazılardan bir cinayetin çözüldüğü bir polisiye romanı okuyordum. Yalnızca eğlence olsun diye kitaptan öğrendiğim şekilde kâğıdı aynaya tuttum. İnanın bana yalnızca eğlence olsun diye yaptım bunu Bay Pyne –yani demek istediğim o öylesine iyi bir insandır ki, çok yumuşak ve dürüst– aslında böyle bir şey yapmak asla aklıma gelmezdi, ama işte o roman..."

"Evet, evet, kesinlikle anlıyorum."

"Okumak çok basitti. Önce 'karım' sözcüğünü gördüm. Sonra 'Doğu Ekspresi' ve 'En uygun zaman Venedik'ten hemen önce' sözcüklerini." Sustu.

"İlginç!" dedi Bay Pyne. "Çok ilginç. Peki, kocanızın elyazısı mıydı?"

---

(1) 16. yüzyıl sonuyla 17. yüzyılda İngiltere'de ortaya çıkan ve İngiltere Kilisesi'ni Katolikliğin kalıntılarından arındırmayı amaçlayan, Kitab-ı Mukaddes'e bağlılığı ilk Hıristiyanlık ilkelerine dönüşü savunan dinsel hareket.

"Ah, evet. Üzerinde çok kafa yordum ve yalnızca bu sözcüklerin olduğu bir mektup yazmasına bir anlam veremediğim gibi bir neden de bulamadım."

"En uygun zaman Venedik'ten hemen önce" diye yineledi Bay Parker Pyne. "Gerçekten ilginç."

Bayan Jeffries öne doğru eğildi ve büyük bir umutsuzluk içinde Parker Pyne'a baktı.

Sonra, "Bu durumda ben ne yapmalıyım?" diye sordu kısaca.

Parker Pyne, "Korkarım Venedik'e kadar beklememiz gerekecek," dedi. Tren tarifesine bir bakalım. Evet, tren yarın öğleden sonra iki yirmi yedide Venedik'te olacak."

Bakıştılar.

Parker Pyne, "Her şeyi bana bırakın," dedi.

II

Ertesi gün saat ikiye beş vardı. Doğu Ekspresi on dakika rötar yapmıştı. Mestre'den yaklaşık bir saat on beş dakika önce geçmişlerdi.

Bay Parker Pyne, Bayan Jeffries ile onun kompartımanında oturuyordu. O ana kadar yolculuk zevkli ve olaysız geçmişti. Ama şimdi, eğer bir şey olacaksa, o şeyin olacağı zaman gelmişti. Bay Parker Pyne ve Elsie bakıştılar. Genç kadının yüreği heyecanla çarpıyor, endişeli gözleriyle adeta karşısındaki adamdan ıstırabına karşı bir güvence dileniyordu.

"Sakin olmalısınız," dedi Parker Pyne. "Kesinlikle güvendesiniz. Ben buradayım."

Birden koridorda bir çığlık sesi duyuldu.

"Bakın! Bakın! Tren yanıyor!"

Elsie ve Parker Pyne birlikte koridora fırladılar. Slav görünümlü bir kadın panik içinde koridorun ilerisini işaret ediyordu. İlk kompartımanlardan birinden yoğun bir şekilde duman çıkıyordu. Elsie ve Parker Pyne koridor boyunca koşmaya başladılar. Diğerleri de onlara katıldı. Söz konusu kompartıman tamamen duman içindeydi. Oraya ilk ulaşan yolcular öksürerek geri çekildiler. O sırada kondüktör de geldi.

"Kompartıman boş," diye seslendi kondüktör. "Lütfen panik yapmayın, *messieurs et dames. Le feu*,[1] kontrol altına alınacaktır."

Heyecan dolu soru ve yanıtlar birbirini izledi. Tren o sırada tam Venedik'i anakaraya bağlayan köprünün üstünden geçiyordu.

Bay Parker Pyne birden arkasını döndü, arkasında birikmiş olan kalabalığı yararak hızla koridorda ilerledi ve Elsie'nin kompartımanına gitti. Slav yüzlü kadın kompartımanda oturmuş, açık pencerenin karşısında derin derin soluk alıyordu.

"Affedersiniz madam ama..." dedi Parker Pyne. "Burası sizin kompartımanınız değil."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi kadın doğrulmaya çalışarak. "Pardon. Şok, heyecan... kalbim." Yeniden koltuğa çöktü ve açık pencereyi işaret etti. Bu arada geniş aralıklarla derin derin soluk alıyordu.

Bay Parker Pyne kapının eşiğinde duruyordu. Sesi sevecen ve güven vericiydi. "Hiç korkmayın," dedi. "Ben zaten yangının ciddi olduğuna bir an bile ihtimal vermedim."

"Öyle mi? Ne kadar sağduyulusunuz! Bense perişan oldum." Yerinden hafifçe kalktı. "Neyse, ben artık kompartımanıma döneyim."

"Henüz değil." Parker Pyne onu eliyle yeniden koltuğa itti. "Biraz beklemeniz gerekecek, madam."

---

(1) Bayanlar ve baylar. Yangın.

"Mösyö, bu yaptığınız çok çirkin."

"Madam, kalmanız gerekiyor."

Parker Pyne'ın sesi korkutacak kadar soğuk ve ciddiydi. Kadın oturdu ve soğuk bakışlarla onu süzmeye başladı. O sırada Elsie de onlara katıldı.

"Sanırım duman bombasıymış," dedi soluk soluğa. "Pis bir şaka! Kondüktör çok öfkeli. Herkesi sorguya çekiyor..."

Birden sustu, kompartımandaki kadını ancak fark etmişti.

Parker Pyne, "Bayan Jeffries," dedi. "Yanınızdaki kırmızı kutuda ne taşıyorsunuz?"

"Mücevherlerimi."

"Acaba kutunuzu açıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bakar mıydınız?"

O anda Slav kadının ağzından sözcükler aynen sağanak yağmuru andırır şekilde birbiri ardından dökülmeye başladı. Bağırıyor, çağırıyor, Fransızca bunun peşin hüküm olduğunu, duygularının çok incindiğini söylüyordu.

Bu arada Elsie de mücevher kutusunu eline almıştı.

"Ah!" diye haykırdı. "Kilidi açılmış."

Slav kadın, "*Et je porterai plainte á la Compagnie des Wagons-Lits*," dedi.

"Gitmiş," diye haykırdı Elsie yeniden. "Her şey gitmiş. Elmas bileziğim. Babamın taktığı gerdanlık. Zümrüt ve yakut yüzüklerim. Pırlanta broşlarım. Neyse ki incim boynumdaydı. Ah Bay Pyne, şimdi ne yapacağız?"

"Siz kondüktörü buraya getireceksiniz," dedi Parker Pyne. "Bu arada ben de o buraya gelene kadar bu kadının bu kompartımandan çıkmamasını sağlayacağım."

Slav kadın avaz avaz, "*Scèlèrat! Monstre*!" diye bağırıyordu. Hakaretler birbirini izledi. Bu arada tren de Venedik'e girdi. Bunu

izleyen yarım saat içinde olanlar kısaca şöyle özetlenebilir: Parker Pyne birçok farklı memurla birçok farklı dilde konuşmak zorunda kaldı ve sonuç alamadı. Kuşkulanılan kadın üzerinin aranmasını kabul etti ve yağdan kıl çeker gibi bu olaydan sıyrıldı. Mücevherler onun üzerinde değildi.

Bay Parker Pyne ve Elsie Venedik'le Trieste arasında bu olayı konuştular.

"Mücevherlerinizi en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah. Dün taktığım safir küpelerimi kutuya koydum ve incileri aldım."

"O sırada mücevherlerin hepsi kutuda mıydı?"

"Şey, tabii tam olarak kontrol ettiğimi söyleyemem, ama bir farklılık yok gibiydi. Bir yüzük ya da benzeri bir parça olmayabilirdi ama daha fazla eksik olsa fark ederdim."

Parker Pyne başıyla onayladı.

"Peki, kondüktör bu sabah kompartımanınızı saat kaç gibi topladı?"

"O sırada kutu yanımdaydı, yemekli vagondaydım. Her zaman yanıma alıyorum. Tabii yangın paniğiyle dışarı koştuğum o an dışında."

Parker Pyne, "İşte tam da bu yüzden," dedi. "Hırsızlığı bu sözde masum, incindiğini ileri süren Madam Subayska'nın ya da gerçek adı her neyse, o kadının yapmış olması gerekiyor. Tanrı'nın cezası o kadın mücevherleri ne yapmış olabilir ki? Burada en fazla bir buçuk dakika yalnız kaldı. Bu kopyalanmış bir anahtarla kutuyu açıp içindekileri almak için yeterli bir süre. İyi de ya sonra?"

"Acaba onları birine vermiş olabilir mi?"

"Sanmam. Ben hemen döndüm, ayrıca koridorda yürümekte bile zorlandım. Eğer bu kompartımandan biri çıkmış olsaydı görürdüm."

"Belki de pencereden dışarıdaki birine attı."

"İyi bir varsayım, ne var ki tam o sırada denizin üstünden geçiyorduk. Köprüdeydik."

"O zaman kompartımanda bir yerlere saklamış olması gerekiyor."

"Öyleyse bulalım onları."

Elsie büyük bir coşkuyla aramaya koyuldu. Bay Parker Pyne ise aramaya katılmakta biraz isteksiz gibiydi. Aramadığı için sitem edildiğindeyse özür dileyerek, "Korkarım Trieste'ye çok önemli bir telgraf çekmem gerekiyor," dedi.

Elsie bu açıklamayı soğuk karşıladı. Bay Parker Pyne konusunda büyük ölçüde yanıldığı kanısındaydı.

"Korkarım bana kızgınsınız Bayan Jeffries," dedi Parker Pyne usulca.

"Evet, herhalde başarılı olduğunuz söylenemez."

"İyi güzel de sevgili bayan, unutmayın ki ben dedektif değilim. Hırsızlık ve cinayet beni aşan konular. Benim ilgi alanım insanların yürekleri."

Elsie, "Evet, bu trene bindiğimde biraz mutsuz ve endişeliydim," dedi. "Ama bu, şimdi bulunduğum durumla kıyaslanınca hiçbir şeydi. Avazım çıktığınca bağırmak, ağlamak istiyorum. Sevdiğim, çok sevdiğim bileziğim, Edward'ın bana nişanlandığımız zaman taktığı zümrüt yüzük. Hepsi gitti."

Parker Pyne birden, "Hiç kuşkusuz onları hırsızlığa karşı sigortalamıştınız, değil mi?" diye sordu.

"Ben mi? Bilmiyorum. Evet, sanırım öyledir. Ama asıl önemli olan onların *manevi* değerileri, Bay Pyne."

Tren yavaşladı. Parker Pyne pencereden dışarı baktı.

"Trieste," dedi. "Bir telgraf çekmem gerekiyor."

III

"Edward!"

İstanbul'da kendisini karşılamaya gelen kocasının perondan trene doğru koştuğunu gören Elsie'nin yüzü mutlulukla parladı.

"Edward!"

Bir an için mücevherlerinin kaybı bile silinip gitti zihninden. Hatta kurutma kâğıdında gördüğü o kuşkulu sözcükleri bile unuttu. Kocasını on beş gündür görmediği dışında her şeyi unutmuştu o anda. Edward bağnaz olsa da ağırbaşlı ve çok çekici görünüyordu.

Tam istasyondan çıkacakları anda Elsie birinin hafifçe omzuna vurduğunu hissetti ve arkasını döndüğünde Bay Parker Pyne'ı karşısında buldu. Yumuşak yüzünde iyimser bir ifade vardı.

"Bayan Jeffries," dedi. "Sizden rica etsem benimle görüşmek için yarım saat sonra Tokatlıyan Oteli'ne gelir miydiniz? Sanırım size verecek iyi haberlerim olacak."

Elsie kararsızlık içinde Edward'a baktı. Sonra onları tanıştırdı.

"Bu, şey... kocam... Edward. Bay Parker Pyne."

Parker Pyne, "Sanırım karınız size telgrafla mücevherlerinin çalınmış olduğunu bildirmişti," dedi. "Onları bulmak için elimden geleni yaptım. Sanırım yarım saat içinde gerekli bilgiyi almış olacağım."

Elsie soran gözlerle Edward'a baktı. Genç adam hemen yanıt verdi.

"Bence gitmelisin sevgilim. Tokatlıyan demiştiniz, değil mi Bay Pyne. Evet, gelmesini sağlayacağım."

IV

Yarım saat sonra Elsie, Bay Parker Pyne'la özel toplantı odasında buluştu. Bay Pyne onu ayakta karşıladı.

"Benle ilgili hayal kırıklığına uğradığınızın farkındayım Bayan Jeffries," dedi. "Hiç inkâr etmeyin, ama ben asla sihirbaz olduğum iddiasında değilim, yine de bir sorun olduğunda çözmek için elimden geleni yaparım. Şunun içine bir bakın."

Parker Pyne küçük mukavva bir kutunun durduğu masayı işaret etti. Elsie kutuyu açtı. Hepsi oradaydı: Yüzükler, broşlar, bilezikler, kolyeler.

"Bay Pyne... bu harika! İnanılmaz muhteşem! Olağanüstü!"

Bay Parker Pyne alçakgönüllülükle gülümsedi. "Sizi yanıltmadığım için mutluyum sevgili genç bayan."

"Ah, Bay Pyne, size karşı çok mahcubum, çok utanıyorum. Özellikle de Trieste'den sonra size karşı çok korkunç davrandım. Ama şimdi... bu! Bunları nasıl buldunuz? Ne zaman? Nerede?"

Bay Parker Pyne düşünceli düşünceli başını salladı. "Bu uzun bir hikâye," dedi. "Belki bir gün öğrenirsiniz. Aslına bakarsanız, bunun pek uzun süreceğini sanmıyorum."

"Neden şimdi öğrenemiyorum?"

"Emin olun bunun nedenleri var," dedi Bay Parker Pyne.

Elsie merakı tatmin olmamış bir halde mücevherleriyle oradan ayrıldı.

O çıktıktan sonra Bay Parker Pyne şapkasını ve bastonunu alıp Beyoğlu'nun ara sokaklarına çıktı.

Ağır ağır yürürken kendi kendine gülümsüyordu. Sonunda küçük bir pastaneye geldi. Haliç'e bakan pastane o an için ıssız denecek kadar boştu. Tam karşısında, denizin öbür yakasında İstanbul'un ünlü camilerinin ince minareleri gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Manzara muhteşemdi. Parker Pyne oturdu ve iki kahve sipariş etti. Kahveler nefis kokulu, kıvamlı ve şekerliydi. Parker Pyne tam kendi kahvesini yudumladığı anda karşısındaki koltuğa yavaşça biri oturdu. Bu kişi Edward Jeffries idi.

"Sizin için de kahve söyledim," diyen Parker Pyne küçük fincanı işaret etti.

Edward fincanı eliyle kenara itti. Masanın üzerine doğru eğildi.

"Nasıl bilebildiniz?" diye sordu.

Parker Pyne dalgın dalgın kahvesini yudumladı.

"Karınız size kurutma kâğıdındaki keşfinden bahsetmiş olmalı. Bahsetmedi mi? Anlatacaktır, bir an için her şey kafasından silinmiş olmalı."

Ve Parker Pyne, Elsie'nin keşfini anlattı, sonra da ekledi.

"Her neyse, bunu öğrendikten sonra Venedik'ten hemen önceki gizemli olayla bunun arasında bağlantı kurmak o kadar da zor olmadı. Şu ya da bu nedenle karınızın mücevherlerinin çalınmasını organize ettiniz. İyi de 'En uygun zaman Venedik'ten hemen önce?' ifadesinin anlamı neydi? Başlangıçta bunda bir saçmalık varmış gibi görünüyordu. Neden –adamınızın– uygun zaman ve yeri kendisinin seçmesine izin vermemiş olabilirdiniz?

Sonra birden gerçeği anladım. *Karınızın mücevherleri siz Londra'dan ayrılmadan önce çalınmış ve yerlerine sahteleri konmuştu.* Ancak bu çözüm sizi tatmin etmemişti. Siz asil ruhlu, çalışkan, özenli, dürüst bir insansınız. Hizmetçilerden birinden ya da masum bir insandan kuşkulanılabileceğinden korktunuz. Ortaya bir hırsız çıkmalıydı; hem de öyle bir yerde ve koşulda ki, çevrenizdeki ya da evinizdeki hiç kimseden kuşkulanılmasın.

"İşbirlikçinize kutunun yedek anahtarını ve bir sis bombası verdiniz. Adamınız tam zamanında alarm verdi, karınızın kompartımanına daldı, mücevher kutusunu açtı ve sahte mücevherleri denize

attı. Ondan kuşkulanılabileceğini ve üstünün aranacağını biliyordunuz, ancak mücevherler onda olmadığı için hiç kimse onu suçlayamayacaktı.

"Yer seçiminin önemi işte tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Eğer mücevherler herhangi bir yerde trenden atılmış olsa, rayların kenarında öyle ya da böyle bulunabilirlerdi. Dolayısıyla tren denizin üzerinden geçerken atılmaları çok önemliydi.

"Bu arada burada mücevherleri satmak için gerekli ayarlamaları yaptınız. Hırsızlığın resmen duyulmasından sonra taşları verecektiniz. Ancak telgrafım tam zamanında ulaştı size. Talimatıma uydunuz ve içinde mücevherlerin bulunduğu kutuyu Tokatlıyan Oteli'ne geldiğimde almam için bıraktınız. Bunu yapmadığınız takdirde tüm bildiklerimi polise açıklayacağımı biliyordunuz. Buraya gelmenizi istememe de karşı çıkmadınız.

Edward Jeffries, Parker Pyne'a hüzünlü gözlerle yalvarırcasına bakıyordu. Yakışıklı genç bir adamdı, ince ve zarif hatlara sahipti, yuvarlak bir çenesi ve yuvarlak iri gözleri vardı.

"Size bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," dedi umutsuzca. "Beni adi bir hırsız olarak görüyor olmalısınız."

"Tam olarak değil," dedi Parker Pyne. "Aksine, sizi fazlasıyla dürüst biri olarak nitelendirdiğimi bile söyleyebilirim. İnsanları sınıflamaya alışığım. Ve siz sevgili yavrum, benim gözümde kurbanlar sınıfına giriyorsunuz. Evet, şimdi bana öykünün tamamını anlatın."

"Bunu size tek bir sözcükle ifade edebilirim: şantaj."

"Nasıl?"

"Karımı gördünüz, onun nasıl saf, temiz bir insan olduğunu anlamış olmalısınız, yeryüzündeki kötülüğün boyutunu bilmediği gibi düşünemiyor bile."

"Evet, evet."

"Olağanüstü, saf ve temiz idealleri var. Eğer yaptığım bir şeyi öğrenecek olursa beni hemen terk eder."

"Acaba? Ama şimdi önemli olan bu değil. Ne *yaptınız* sevgili genç dostum? Sanırım bu başka bir kadınla ilişkinizle ilgili bir şey?"

Edward Jeffries başını salladı.

"Evliliğinizden sonra mı, önce mi?"

"Önce... oh, önce."

"Evet, anlıyorum, anlatın ne oldu?"

"Hiç, aslına bakarsanız hiçbir şey. İşin kötü yanı da bu ya zaten. Batı Hindistan'da bir otelde kalıyordum. Çok çekici bir kadın vardı –Bayan Rossiter diye biri– o da o sırada orada kalıyordu. Kocası çok vahşi biriydi, her tür şiddeti uygulayabilecek, aşırı derecede öfkeli bir tip. Hatta bir akşam karısını tabancayla bile tehdit etmiş. Kadın ondan kaçıp odama geldi. Korkudan delirmiş haldeydi. Bana, sabaha kadar odamda kalıp kalamayacağını sordu. Söyleyin, böyle bir durumda kalmasına izin vermekten başka ne yapabilirdim?"

Parker Pyne genç adama baktı. Genç adam da içtenlikle ona baktı.

Bay Parker Pyne iç çekti. "Diğer bir deyişle, tam olarak ifade etmek gerekirse, enayi yerine kondunuz, tongaya bastınız."

"Öyle mi acaba?..."

"Evet, evet. Bu çok eski bir numaradır. Don Kişot ruhlu genç adamlarda bazen çok işe yarar. Sanırım evliliğinizin yaklaştığı duyulunca da düğmeye basıldı."

"Evet. Bir mektup aldım. Eğer istedikleri parayı göndermezsem her şey müstakbel kayınpederime anlatılacaktı. Sözde bu genç kadınla ilişki kurup onu kocasından soğutmuştum, o gece odama geldiğini görenler filan vardı. Kocası bunu boşanma gerekçesi olarak kullanacaktı. İnanın bana Bay Pyne, bu alçaklık karşısında ne yapacağımı bilemedim, kendimi kaybettim."

"Evet, evet anlıyorum. Ve ödediniz. Tabii sonra da zaman zaman aynı düğmeye tekrar basıldı, değil mi?"

"Evet. Bu sondu. İşlerim ekonomik durgunluktan fena şekilde etkilenmiş durumda. Şu sıralar hazır paraya el sürmem mümkün değil. Dolayısıyla bu planı yapmak zorunda kaldım." Farkında bile olmadan soğuk kahveye uzandı, dalgın dalgın baktı ve bir dikişte bitirdi. "Şimdi ben ne yapacağım? Şimdi *ben* ne yapacağım Bay Pyne?"

"Sizi ben yönlendireceğim," dedi Parker Pyne kararlılıkla. "Size bunları çektirenlerle ben görüşeceğim. Karınıza gelince doğruca ona gidecek ve gerçeği anlatacaksınız ya da gerçeğin bir kısmını. Bu noktada gerçeklerden sapmanız gereken tek nokta Batı Hindistan'da olanlara ilişkin gerçekler. Ondan daha önce de belirttiğim gibi tongaya bastığınızı kesinlikle gizlemelisiniz."

"Ama..."

"Sevgili Bay Jeffries, kadınları hiç tanımıyorsunuz. Eğer bir kadın, bir enayiyle bir Don Juan arasında seçim yapmak zorunda kalırsa, her koşulda Don Juan'ı seçeceğinden emin olabilirsiniz. Karınız Bay Jeffries, çekici, saf, masum, asil ruhlu, yüce gönüllü bir kadın, eğer bir hovardayı değiştirdiğine inanırsa sizinle olan yaşamını bitirmek, sizden ayrılmak aklına bile gelmeyecektir."

Jeffries ağzı açık, şaşkınlık içinde dinliyordu.

"Ne söylediğimi çok iyi biliyorum," diye ekledi Parker Pyne. "Şu an için karınız size delicesine âşık, ama eğer siz şu ana kadar olduğu gibi aptallığa varan bir iyilik ve dürüstlük sembolüymüş gibi davranmayı sürdürecek olursanız, bunun böyle sürmeyeceğinin işaretlerini görüyorum."

"Haydi yavrum, ona gidin," dedi Parker Pyne. "Her şeyi itiraf edin, elinizden geldiği kadar da abartın. Ve sonra onu gördüğünüz anda yaşamınızın tamamen değiştiğini, her şeyden vazgeçtiğinizi

söyleyin. Hatta çapkınlık geçmişinizin onun kulağına gitmemesi için hırsızlığı bile göze aldığınızı. Sizi içtenlikle bağışlayacaktır."

"İyi de aslında bağışlayacağı bir şey yok ki. Gerçek olan..."

"Gerçek dediğiniz ne ki? Deneyimlerimin bana gösterdiği kadarıyla gerçek yalnızca kafamızda olan bir şey. Evlilik yaşamının temel önermelerinden biri de bazen kadınlara yalan söylenmesi *gerektiği*. Onlar bundan hoşlanırlar. Haydi, gidin ve bağışlanın sevgili yavrum. Ve sonsuza kadar mutlu olun, ama dikkatli olun, bundan sonrasında karınız ne zaman yanınıza güzel bir kadın yanaşsa gözünü üzerinizden ayırmayacaktır, bazı erkekler bundan rahatsız olurlar ama sizin olacağınızı sanmıyorum."

Jeffries içtenlikle, "Ben asla Elsie dışında bir kadına bakamam," dedi.

"Çok iyi, yavrum," dedi Parker Pyne iç çekerek. "Ama sizin yerinizde olsam onun bunu bilmesine fırsat vermezdim. Hiçbir kadın karşısındakinin kolay bir lokma olduğunu hissetmekten hoşlanmaz."

Edward Jeffries ayağa kalktı.

"Gerçekten de..."

Parker Pyne üzerine basa basa, "Bunu *biliyorum*," dedi.

Bağdat Kapısı

I

"Şam kentinin dört kapısı vardır..."

Bay Parker Pyne kendi kendine Flecker'in mısralarını yineliyordu.

Kader Kapısı, Çöl Geçidi, Felaket Mağarası, Korku Kalesi...
Ben Bağdat Kapısı'ndayım, Diyarbakır'a açılan kapının eşiğinde."

Parker Pyne Şam sokaklarındaydı. Doğu Otel'in dışında da ertesi gün onu ve on bir kişiyi çölden Bağdat'a götürecek büyük, altı tekerli lüks arabanın hemen yanında duruyordu.

Ey kervan, geçme oradan sakın ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.
Duydun mu sessizliği? Tüm kuşların ölmüş olduğu, ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı o sessizliği...
Geç git Ey Kervan, Kıyamet Kervanı, Ölüm Kervanı!"

Ne büyük bir tezattı bu. Eskiden Bağdat Kapısı'na Ölüm Kapısı deniyordu. Ardında kervanlarla geçilecek 600 kilometrelik çöl vardı. Aylar süren uzun yorucu bir yolculuk. Şimdi ise petrolle beslenen devler bu yolculuğu otuz altı saat gibi kısa bir sürede tamamlıyorlardı.

"Ne diyordunuz Bay Parker Pyne?"

Bunu soran heyecanlı ses turist grubunun en genç ve hiç kuşkusuz en sevimli üyesi Miss Netta Pryce'a aitti. Netta her şeyden kuşkulanan ve bağnaz, kuralcı, ciddi teyzesi tarafından sürekli kontrol altında tutulup, engelleniyor olsa da bir yolunu bulup eğlenmeyi başarıyordu. İzin almaya kalksa yaşlı Miss Pryce'ın yaptıklarını büyük olasılıkla onaylamayacağı kesindi.

Parker Pyne, Flecker'in mısralarını yineledi.

Netta, "Ne korkunç!" diye mırıldandı.

O sırada hemen yakınlarında havacı üniforması giymiş üç genç adam duruyordu. Bunlardan, Netta'yı beğeneni hemen söze karıştı.

"Bu yolculuk hâlâ da korkutucu. Bugün bile zaman zaman kervanların yolu haydutlar tarafından kesiliyor. Sonra kaybolmak da mümkün, bu da bazen oluyor işte. Böyle durumlarda kaybolanları bulmak için biz görevlendiriliyoruz. Geçenlerde biri yolunu kaybetti ve beş gün çölden çıkamadı. Neyse ki yanında yeterince su varmış. Sonra tehlikeli tümsekler var. Kumullar. Daha geçenlerde biri bu yüzden öldü. İnanın bana gerçeği söylüyorum. Uyuyakalmış, araba sıçrayınca başı arabanın tavanına çarpmış ve beyin kanamasından ölmüş."

Yaşlı Miss Pryce merakla, "Altı tekerli bu taşıtlarda mı Bay O'Rourke?" diye sordu.

Genç adam ister istemez, "Hayır, hayır tabii altı tekerlide değil," diye belirtti.

O sırada Netta heyecanla seslendi. "Şehri gezmeliyiz."

Teyzesi şehri tanıtan bir rehber kitap çıkardı.

Netta ondan uzaklaştı.

"Biliyorum şimdi bana Aziz Paul'ün pencereden aşağı indirildiği yere gitmemi önerecek," diye fısıldadı. "Halbuki ben çarşıları, pazarları görmek istiyorum."

O'Rourke hemen atıldı. "O zaman benimle gelin. Dosdoğru anacadde boyunca ilerler..."

İkisi birlikte oradan ayrıldılar.

Parker Pyne yanında sessiz sakin duran adama döndü. Adamın adı Hensley'di ve Bağdat Bayındırlık Bakanlığı'nda çalışıyordu.

"Şam ilk görüşte biraz hayal kırıklığı yaratıyor," dedi Parker Pyne. "Biraz fazla uygar. Tramvaylar, modern binalar, mağazalar."

Hensley başıyla onayladı. Çok az konuşan biriydi.

Bir başkası, Eton Koleji'nin kravatını takmış olan yakışıklı, genç bir adam söze karıştı.

"Ama bütün bunların gerisinde bambaşka bir şehir var, görmediğiniz," dedi.

Genç adamın yumuşak, cana yakın, kaygısız yüzünde her nedense endişeli bir ifade vardı. Hensley'le aynı bölümde çalışıyorlardı.

"Merhaba Smethurst," dedi arkadaşı. "Hayrola, bir şey mi oldu?"

Yüzbaşı Smethurst başını salladı. Pek zeki sayılamayacak bir genç adamdı.

"Yalnızca etrafa bakınıyordum," dedi dalgın daldın. Sonra doğruldu. "Bu akşam eğlence varmış. Öyle değil mi?"

İki genç adam birlikte oradan ayrıldılar.

Bay Parker Pyne Fransızca basılmış bir yerel gazete satın aldı.

Gazetede ilginç bir şey yoktu. Yerel haberler onu pek ilgilendirmiyordu, başka bir yerlerde de ilginç bir şeyler olmamış gibi görünüyordu. *Londra'dan* başlığı altında birkaç haber vardı:

Birincisi finansal konularla ilgiliydi. İkincisi ise, yükümlülüklerini yerine getiremeyen banker Bay Samuel Long'un beklenen

kaçışıyla ilgiliydi. Zimmetine geçirdiği meblağın üç milyon sterlin olduğu düşünülen bankerin Güney Amerika'da olduğu tahmin ediliyordu.

"Otuz yaşını henüz tamamlamış biri için hiç fena miktar değil," diye mırıldandı Parker Pyne kendi kendine.

"Pardon?"

Parker Pyne başını çevirdiğinde Brindisi'den Beyrut'a kadar aynı gemide yolculuk ettiği İtalyan generali gördü.

Ve ona ne demek istediğini açıkladı.

General tekrar tekrar başını salladı. "Bu adam çok büyük bir suçlu. İtalya'da bizler bile ondan zarar gördük. Tüm dünyanın güvenini kazanmıştı. Üstelik çok da iyi yetiştirilmiş biri olduğunu söylüyorlar."

"Evet, Eton ve Oxford'da okumuş," dedi Bay Parker Pyne ihtiyatla.

"Ne dersiniz, yakalanacak mı?"

"Bu tamamen nerede, nasıl ortaya çıkacağına bağlı. Hâlâ İngiltere'de bile olabilir. Aslına bakarsanız her yerde olabilir."

"Yani burada aramızda bile mi?" diye sordu general gülerek.

"Olabilir." Parker Pyne hâlâ aynı ciddiyetini koruyordu. "Şunu bilin ki general, *o kişi* ben bile olabilirim."

General, Parker Pyne'a şaşkınlık içinde baktı. Sonra esmer yüzünde yapılan espriyi anladığını belirten bir gülümseme belirdi.

"Ah! Bu iyiydi, hatta çok iyi! Ama siz..."

Gözleriyle Parker Pyne'ı tepeden tırnağa süzdü.

Parker Pyne bu bakışların anlamını hemen doğru yorumladı.

"Görünüşe bakıp hüküm vermemelisiniz general. Biraz takviyeyle... şey *–embonpoint–*[1] kolayca ayarlanabilecek ve dikkat çekecek kadar yaşlı görünmeyi sağlayacak bir değişiklik yapılabilir."

Ve dalgın dalgın ekledi.

(1) Dolgunluk, semizlik, kilolu görünmek.

"Sonra saçını boyamak –tabii– ve de yüz lekeleri, tabii milliyet değişikliği."

General Poli şaşkınlık ve kuşku içinde uzaklaştı. Şu İngilizlerin ne zaman ne ölçüde ciddi olduklarını anlamak gerçekten zordu.

Bay Parker Pyne o akşam önce sinemaya gitti, sonrasında ise kendisine önerilen bir eğlence sarayına uğradı. Aslına bakılırsa burası ne saraya benziyordu ne de eğlenceliydi. Çok sayıda kadın isteksiz, bezgin bir havada dans ediyordu. Alkışlar ise yok denecek kadar zayıftı.

Bay Parker Pyne birden Smethurst'ün de orada olduğunu gördü. Genç adam masada yalnız oturuyordu. Yüzü kızarmıştı. Parker Pyne onun kaldırabileceğinden daha fazla içmiş olduğunu anladı. Yanına giderek ona katıldı.

"Buradaki kızların insana davranış biçimleri iğrenç," dedi Yüzbaşı Smethurst sıkıntıyla. "İki, üç... durmadan daha fazla içki ısmarlamanı istiyorlar senden. Sonra da kahkahalar atarak bir *dago*[1]'ya takılıp gidiyorlar. Bu ayıp. Rezalet!"

Parker Pyne onu anladığını belirtti ve ona kahve önerdi.

"Bence *rakı* isteyin," dedi Smethurst. "Çok iyi. Muhakkak denemelisiniz."

Bay Parker Pyne rakıyı da etkisini de biliyordu. Durumu idare etmeye çalıştı. Smethurst ise başını salladı.

"Berbat durumdayım," dedi. "Kafayı bulmaya ihtiyacım var, unutmaya. Benim yerimde olsanız ne yapardınız, hiç bilemiyorum. Geçmişi anmak da sözünü tutmayan dostlar da istemiyorum çevremde. Olmaz olsunlar. Yani –şimdi artık– kim ne yapabilir ki?"

Parker Pyne'ı sanki yaşamında ilk kez görmüş gibi dikkatle süzdü.

"Peki sen de kimsin?" diye sordu sonra birden içkiden kaynaklanan bir kabalıkla. "Ne iş yapıyorsun?"

---

(1) İspanyol ya da İtalyan asıllı kimse.

Parker Pyne kibarca, "Üçkâğıt, insanların güvenlerini kullanma desem," dedi.

Smethurst onu alaycı bakışlarla süzdü. "Ne... siz de mi?"

Parker Pyne cüzdanından bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerine, Smethurst'ün önüne bıraktı.

"*Mutsuz musunuz?* (Ve öyle de devam ediyordu.) *Öyleyse Bay Parker Pyne'a danışın.*"

Smethurst güçlükle kâğıtta yazanları okudu.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Yani demek istediğiniz... insanlar size gelip dertlerini mi anlatıyorlar?"

"Evet, bana güveniyorlar."

"Sanırım, bunlar o aptal kadınlar sürüsüdür."

"Kadınların sayısının bir hayli olduğunu söyleyebilirim," dedi Parker Pyne. "Ama erkekler de var. Peki ya siz, genç dostum? Size yardımcı olmamı ister miydiniz?"

Yüzbaşı Smethurst, "Kapa çeneni... boş ver," dedi. "Benim derdim yalnızca beni ilgilendirir, başka kimseyi değil. Şu Tanrı'nın belası *rakı* da nerede kaldı?"

Bay Parker Pyne üzgün üzgün başını salladı.

Ve Yüzbaşı Smethurst'ten vazgeçti; başarısız bir iş girişimiydi.

II

Bağdat konvoyu sabah yedide altı tekerli büyük arabayla hareket etti. On iki kişilik bir gruptular. Parker Pyne, General Poli, Miss Pryce ve yeğeni, üç hava subayı, filo lideri Loftus, Smethurst, Hensley, Pentemian adında Ermeni bir anne ve oğlu.

Yolculuk olaysız başladı. Kısa bir süre içinde Şam'ın meyve bahçeleri geride kaldı. Gökyüzü bulutluydu. Genç sürücü endişe içinde birkaç kez havaya baktı. Hensley'le bu konuyu konuştu.

"Rutbah'ın ötesinde çok şiddetli yağmur varmış. Umarım yakalanmayız."

Öğlen için mola verdiler ve mukavva kutulara hazırlanmış kumanyalar dağıtıldı. İki şoför çay demleyip kâğıt bardaklarla servis yaptılar. Yemeğin hemen ardından da bitip tükenmez düz platoda yol almayı sürdürdüler.

Bay Parker Pyne ağır ağır ilerleyen kervanları ve haftalar süren yolculuğu düşünüyordu...

Güneş batarken Rutbah'daki çöl kalesine ulaştılar.

Büyük kapılar açıldı ve altı tekerli taşıt kalenin büyük iç avlusuna girdi.

Netta, "Burada olmak çok hoş bir duygu!" dedi.

Ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra da kısa bir yürüyüş yapmak istediğini belirtti. Havacı teğmen O'Rourke ve Parker Pyne ona eşlik etmeyi önerdiler. Tam yola çıkacakları anda kalenin yöneticisi gelerek, pek fazla uzaklaşmamalarını, karanlıkta dönüş yolunu bulmalarının zor olabileceğini belirtti.

O'Rourke, "Yalnızca kısa bir yürüyüş yapacağız," diye belirtti.

Çevrenin hep aynı olması nedeniyle yürümek pek de zevkli değildi.

Parker Pyne bir ara eğilerek yerden bir şey aldı.

"O da ne?" diye sordu Netta merakla.

Parker Pyne gösterdi. "Tarihöncesi döneme ait bir çakmaktaşı, Miss Pryce; bir mızrak başı."

"Bununla... birbirlerini mi öldürüyorlarmış?"

"Hayır, çok daha barışçıl amaçlarla –beslenmek gibi– kullanılıyormuş. Ama sanırım isteselerdi birbirlerini de öldürebilirlerdi. Önemli olan öldürme *isteğidir* araç fark etmez. Daima *bir şey* bulunur."

Hava iyice kararmaya başlamıştı. Kaleye döndüler.

Çok çeşitli konserve yemeklerin sunulduğu akşam yemeğinden sonra oturup sigaralarını içtiler. Saat on ikide altı tekerli araç hareket etmeye hazırdı.

Şoför endişeli görünüyordu.

"Yolumuzun üzerinde çok kötü durumda, çamurlu bölgeler var. Umarım saplanıp kalmayız," deyip duruyordu.

Hep birlikte büyük arabaya binip yerleştiler. Miss Pryce valizlerinden birini açamamış olmaktan dolayı kızgındı.

"Terliklerimi almak istiyordum," dedi.

"Bence lastik çizmelerinizi çıkarsanız daha doğru olurdu," dedi Smethurst. "Eğer çamura saplanırsak ne olacak çok merak ediyorum."

"Çorap alma şansım bile olmadı," diye homurdandı Netta.

"Sorun değil. Siz yerinizde kalacaksınız. Arabayı kaldırma görevi nasıl olsa daha güçlü oldukları varsayılan erkeklere kalacak."

"Yanımda her zaman yedek çorap bulundururum," dedi Hensley ceketinin cebine hafifçe vurarak. "Ne olacağı hiç bilinmez ki!"

Işıklar söndürüldü. Büyük araba gecenin karanlında ilerlemeye başladı.

Yolculuğun pek de rahat olduğu söylenmezdi. Gerçi tur otobüslerindeki kadar sallanmıyorlardı ama yine de zaman zaman çok kötü bir şekilde çukurlara girip çıkıyorlardı.

Parker Pyne ön koltuklardan birinde oturuyordu. Hemen yanında, ortadaki boşluğun öbür tarafında, onunla aynı sırada şallara ve örtülere sarınmış olan Ermeni kadın oturuyordu. Oğlu hemen arkasındaydı. Bay Parker Pyne'ın arkasında genç ve yaşlı Miss Pryce'lar vardı. General, Smethurst, Hensley ve üç havacı ise daha arkadaydılar.

Araba gecenin karanlığında hızla ilerliyordu. Bay Parker Pyne uyumakta zorlanıyordu. Koltuğunda sıkışıp kalmıştı. Ermeni ka-

dın ayağını uzatmış ve onun hakkı olan kısmı da işgal etmişti. Her halükârda kadının çok rahat olduğu belliydi.

Parker Pyne dışında hemen herkes uyuyor gibiydi. Tam Parker Pyne da üzerine bir uyuşukluk çökmeye başladığını hissettiği anda ani bir sarsıntıyla arabanın tavanına doğru sıçradı. Araba çukura girmişti. Arabanın arkasından uykulu şikâyetler duyuldu.

"Yavaş. Boynumuzu mu kıracaksın?"

Sonra aynı uyuşukluk yeniden Parker Pyne'ın bedenini esir aldı, başı rahatsız bir şekilde düştü ve Bay Parker Pyne uyudu...

Birden uyandı. Araçları durmuştu. Adamlardan bazıları iniyordu.

Hensley kısaca, "Çamura saplandık," diye belirtti.

Bay Parker Pyne da durumu görmek için dikkatle arabadan indi. Yağmur dinmişti. Mehtap vardı. Şoförlerin ay ışığında ellerinde kriko ve taşlarla arabanın tekerlerini kaldırmaya çabaladıkları görülüyordu. Erkeklerin çoğu yardım ediyordu. Üç kadın ise altı tekerlinin pencerelerinden dışarı bakıyorlardı. Miss Pryce ve Netta merakla, Ermeni kadınsa gizlemeye çalıştığı bir bıkkınlıkla izliyorlardı durumu.

Şoförün talimatıyla erkek yolcular hep birden destek verip arabayı kaldırmaya çalıştılar.

O sırada O'Rourke, "Ermeni delikanlı nerede?" diye sordu. "Arabada rahatına bakıp soba yanına büzüşmüş kedi gibi ayaklarını mı ısıtıyor? Onu da dışarı alalım."

"Yüzbaşı Smethurst'ü de," dedi General Poli. "O da burada değil."

"Gıcık herif uyuyor hâlâ. Şu haline baksanıza."

Gerçekten de Smethurst koltuğunda, başı öne düşmüş, bedeni iyice yayılmış bir halde uyuyordu.

O'Rourke, "Onu uyandıracağım," dedi.

Arabaya bindi. Bir dakika sonra döndü. Sesi farklıydı.

"Söyledim, ama uyanmadı. Sanırım hasta ya da bir şeyi var. Doktor nerede?"

Filo lideri Loftus aynı zamanda Hava Kuvvetleri'nde doktordu. Saçları ağarmaya başlamış, sakin bir adamdı. Tekeri kaldıran gruptan ayrıldı.

"Nesi var?" diye sordu.

"Ben... ben... bilmiyorum."

Doktor arabaya bindi. O'Rourke ve Parker Pyne da onu izlediler. Doktor çökmüş bedenin üzerine eğildi. Bir bakış ve bir yoklama yeterli oldu durumu anlamasına.

"Ölmüş," dedi yavaşça.

"Ölmüş mü? Ama nasıl?"

Soru yağmuru başladı.

Netta haykırdı. "Ah! Korkunç bir şey bu!"

Loftus sinirli bir halde diğerlerine döndü. "Başını tavana vurmuş olmalı," dedi. "Çok kötü bir çukura girdik."

"Ama bu onu öldürecek kadar şiddetli değildi. Başka bir neden olamaz mı?"

Loftus sıkıntıyla etraftakilere baktı. "İyice muayene etmeden bir şey söyleyemem."

Bu arada kadınlar cesede daha da sokulmaya başlamışlardı, dışarıdaki erkeklerse arabaya binmeye çalışıyorlardı.

Bay Parker Pyne şoförle konuştu. Şoför genç, atletik, güçlü bir tipti. Kadın yolcuları teker teker kucakladı, çamurdan geçirip kuru toprağa bıraktı. Madam Pentemian ve Netta'da zorlandığı söylenemezdi ama bir hayli şişman olan Miss Pryce'ın ağırlığı nedeniyle tökezledi bile.

Böylece arabanın içi doktorun gerekli incelemeyi yapması için boşaltıldı.

Erkekler yeniden arabayı kriko ile kaldırma çalışmasına döndüler. O sırada güneş ufuktan yükselmeye başladı. Güzel bir gün

başlıyordu. Çamur hızla kuruyordu ama araba hâlâ battığı yerde takılıp kalmıştı. Üç kriko kırılmış, hiçbir çaba işe yaramamıştı. Şoför kahvaltı hazırlamaya koyuldu; konserve sosis ve termostaki sıcak çayları hazır etti.

Biraz ötede ise filo lideri Loftus yaptığı muayenenin sonucunu açıklıyordu.

"Hiçbir yerinde bir yara izine ya da morluğa rastlamadım. Dediğim gibi başını tavana çarpmış olmalı."

"Onun doğal bir ölümle öldüğünden emin misiniz?" diye sordu Parker Pyne.

Parker Pyne'ın sesinin tınısındaki bir şey doktorun irkilerek ona bakmasına neden oldu.

"Öyle olmadığını varsayarsak yalnızca tek bir olasılık var."

"Ne gibi?"

"Şey, birinin arkasından kum torbasına benzer bir şeyle kafasına vurmuş olması gerekir."

"Bu pek olası değil," dedi bir diğer havacı subay çekinerek. Melek görünüşlü bir delikanlıydı. "Yani, biri öyle bir şey yapmış olsa görürdük, demek istiyorum."

Doktor, "Tabii uyuyor olmasaydık," diye belirtti.

Diğeri, "Ama biri bunu yapmış olsa bile, herkesin uyuduğundan emin olamazdı ki?" diye itiraz etti. "Ayrıca ayağa kalkmış olsaydı illa ki birini uyandırırdı."

"Bu durumda tek olasılık," dedi General Poli. "Hemen arkasında oturan birinin vurmuş olması. Hem zamanı dilediğince seçebilir hem de koltuğundan kalkması bile gerekmezdi."

Doktor, "Yüzbaşı Smethurst'ün arkasında kim oturuyordu?" diye sordu.

O'Rourke hemen atıldı. "Hensley, ama bu olamaz. Hensley, Smethurst'ün en iyi dostuydu."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Parker Pyne'ın kararlı sesi duyuldu.

"Sanırım Hava Teğmeni Williamson'un bize anlatacak bir şeyi var?"

"Benim mi? Ben... şey..."

"Haydi, çıkar ağzındaki baklayı Williamson," dedi O'Rourke.

"Bir şey yok, gerçekten... bir şey yok."

"Haydi anlat."

"Yalnızca Rutbah'ta kulak misafiri olduğum bir konuşma; avluda. O sırada sigara tabakamı almak için arabaya dönmüştüm. Biraz aramam gerekti. Ben arabadayken iki kişi arabanın hemen dışında konuşuyorlardı. Bunlardan biri Smethurst'tü. Şöyle diyordu..."

Sustu.

"Haydi ama ne biliyorsan anlat."

"Arkadaşını yarı yolda bırakıp yüzünü kara çıkarmak istemediği gibi bir şeyler söylüyordu. Sesi çok gergindi. Sonra şöyle dedi: 'Bağdat'a kadar dilimi tutarım, bir dakika bile daha fazla değil. Bir an önce defolup gitmelisin.' "

"Peki ya diğer adam?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Karanlıktı. Yalnızca bir ya da iki sözcük sarf etti, onu da ben duyamadım."

"Aranızda Smethurst'ü iyi tanıyan kimdi?" diye sordu Parker Pyne.

O Rourke ağır ağır, " Bilmem ki –dostum– sözcüğünü ancak Hensley'le bağdaştırabilirim," dedi. "Smethurst'ü tanırdım ama uzaktan. Williamson yeni geldi, aynı şekilde filo lideri Loftus da. Onlardan herhangi birinin Smethurst'le daha önce karşılaştıklarını bile sanmıyorum."

İki adam da bunu onayladılar.

"Peki ya siz, general?"

"Lübnan'dan buraya gelmek için Beyrut'ta aynı arabaya bindik. O zamana kadar Smethurst denen o delikanlıyı hiç görmemiştim."

"Peki ya o Ermeni genç?"

"Onun dost olması olanaksız," dedi O'Rourke kararlılıkla. Ayrıca Ermenilerde pek birini öldürecek cesaret yoktur."

Parker Pyne, "Sanırım benim bu konuya ekleyecek ufak bir kanıtım olacak," dedi.

"Ve Smethurst'le Şam'daki gece kulübünde yaptığı konuşmayı anlattı.

"Demek... dostumun üzerine gitmekten hoşlanmıyorum, dedi," diyen O'Rourke düşünceliydi. "Ve de endişeliydi."

Doktor genzini temizledi.

"Tabii bununla hiçbir ilgisi olmayabilir de..." Cesaretini topladı ve o da bildiğini açıkladı. 'Ben de Smethurst'ün Hensley'e, 'Bölümünüzde bir çatlak olduğunu inkâr edemezsin,' dediğini duydum."

"Bu ne zamandı?"

"Dün sabah, Şam'dan hareket etmeden hemen önce. Yalnızca iş konuştuklarını düşündüm. Aklıma bile gelmezdi ki..." Birden sustu.

General, "İşte bu çok ilginç, arkadaşlar," dedi. "Parça parça tüm kanıtlar bir araya geliyor."

"Kum torbası demiştiniz, değil mi doktor?" diye sordu Parker Pyne. "Bu tür bir silah yapmak mümkün müdür?"

"Etrafta o kadar çok kum var ki," dedi doktor kısaca. Konuşurken eline bir miktar kum almıştı.

O'Rouke, "Eğer bir de bunları çorabının içine doldurursan..." diye söze başladıysa da birden sustu.

Herkes Hensley'in bir önceki akşam sarf ettiği sözleri anımsıyordu.

"*Yanımda daima yedek çorap bulundururum. Hiç bilinmez ki...*"

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Parker Pyne yavaşça, "Filo lideri Loftus," dedi. "Sanırım Bay Hensley'in yedek çorapları hâlâ paltosunun cebindedir. Paltosu arabada."

Hepsinin gözleri ister istemez ufukta aşağı yukarı huzursuzluk içinde yürüyen adama döndü. Hensley, Yüzbaşı Smethurst'ün ölmüş olduğunun fark edilmesinden bu yana kalabalıktan uzakta, yalnız kalmayı yeğlemişti. Ölen adamın en yakın dostu olduğu bilindiği için onun bu uzaklaşma isteği diğerleri tarafından da saygıyla karşılanmıştı.

"İçeri girip onları getirir misiniz?"

Doktor duraksadı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum..." diye mırıldandı. Yeniden uzakta volta atan adama baktı. "Bana bu doğru değilmiş gibi..."

Parker Pyne, "Onları getirmeniz gerekiyor," dedi. "Lütfen. Olağandışı koşullar içindeyiz. Burada dünya ile ilişkimiz kesilmiş bir halde sıkışıp kaldık. Bu gerçeği öğrenmek zorundayız. Eğer o çorapları getirirseniz sanırım gerçeğe bir adım daha yaklaşmış olacağız."

Loftus çaresiz denileni yapmak için arabaya döndü.

Parker Pyne, generali kenara çekti. "General, sanırım siz Yüzbaşı Smethurst'ün hizasında koridorun hemen diğer yanında oturuyordunuz?"

"Evet, öyle."

"O sıralarda ayağa kalkıp arabanın içinde dolaşan oldu mu?"

"Yalnızca o İngiliz Bayan, Miss Pryce. Arka taraftaki lavaboya gitti."

"Hiç tökezledi mi?"

"Arabanın hareketlerine bağlı olarak sendeledi tabii."

"Ayağa kalkan bir tek o muydu?"

General, Parker Pyne'ı kuşkuyla süzdü ve, "Aslına bakarsanız sizin kim olduğunuzu çok merak ediyorum. Emirler yağdırıyorsunuz, ama asker değilsiniz?" dedi.

Parker, "Hayat tecrübesi çok olan biri olduğumu söylesem," dedi.

"Çok mu seyahat ettiniz?"

"Hayır," dedi Parker Pyne. "Hep ofiste oturdum."

O sırada Loftus çoraplarla döndü. Parker Pyne çorapları alıp kontrol etti. *Bunlardan birinin içinde hâlâ yapışıp kalmış ıslak kum taneleri vardı.*

Parker Pyne derin bir soluk aldı. "Şimdi artık biliyorum," dedi.

Tüm gözler ufukta volta atmakta olan kişiye çevrildi.

Parker Pyne, "İzin verirseniz cesede bakmak istiyorum?" dedi.

Doktorla birlikte Smethurst'ün muşambaya sarılı cesedinin durduğu yere gittiler.

Doktor muşambayı açtı. "Görülecek bir şey yok," dedi.

Parker Pyne'ın gözleri ölü adamın kravatına takılmıştı.

"Demek Smethurst de eski bir Etonlu," dedi.

Loftus şaşırmıştı.

Sonra Parker Pyne onu biraz daha şaşırttı. "Genç Williamson hakkında ne biliyorsunuz?"

"Pek bir bilgim yok. Onunla Beyrut'ta buluştuk. Ben Mısır'dan geldim. Neden sordunuz? Hiç kuşkusuz?..."

Parker Pyne tereddütle, "Onun tanıklığıyla bir insanı yargısız olarak infaz etmek üzereyiz, değil mi?" dedi. "Dikkatli olmak gerekir."

Hâlâ gözleri ölen adamın kravatı ve gömleğinin yakasındaydı. Düğmeleri gevşetti ve yakayı açtı. Ve o anda hafif bir çığlık attı.

"Görüyor musunuz şunu?"

Yakanın arka tarafında küçük, yuvarlak bir kan lekesi vardı.

Parker Pyne artık açılmış olan enseye, daha yakından dikkatle baktı.

"Bu adam kafasına aldığı darbe nedeniyle ölmemiş doktor," dedi birden kararlılıkla. "Bıçaklanmış, hem de tam ensesinden. Şuradaki küçük deliği görüyorsunuz, değil mi?"

"Ve ben de bunu atlamışım."

"Bu konuda önyargılıydınız da ondan," dedi Bay Parker Pyne özür dilercesine. "Kafaya alınan bir darbe. Öyle olması gerektiğini düşünüyordunuz. Bunu atlamanız doğal. Yarayı göremezdiniz. Sivri bir cisimle tam ense köküne ani bir hamle, ölüm anında gerçekleşmiştir. Kurban bağırma fırsatı bile bulamadan."

"Yani sizce bu bir hançer mi? Sizce general?..."

"İtalyanlarla hançer popüler kültürde çok kolay bağdaştırılan sözcükler, değil mi? Hey bakın, bir araba geliyor."

Ufukta bir turist otobüsü belirmişti.

"Bu iyi oldu," dedi arabaya yanlarına gelen O'Rourke. "Kadınlar ona geçebilirler."

Parker Pyne, "Peki ya katil?" diye sordu.

"Hensley'i mi kastediyorsunuz?"

"Hayır, Hensley'i kastetmiyorum. Hatta onun masum olduğundan emin olduğumu söyleyebilirim."

"İyi de, nasıl yani? Şey yani... onun çorabının içinde kum vardı, siz de gördünüz?"

O'Rourke şaşırmıştı.

"Biliyorum, yavrum," dedi Parker Pyne anlayışla. "Öyle ama bunun bir önemi yok. Smethurst kafasına ağır bir cisimle vurularak öldürülmedi, sizin de görebileceğiniz gibi bıçaklandı."

Bir an için sustu, sonra ekledi.

"Şimdi bir an size bahsettiğim konuşmayı düşünün, onunla gece kulübünde yaptığım konuşmayı. Bu konuşmanın içinden size önemli görünen kısmı çekip aldınız. Ama beni asıl şaşırtan başka bir ifade daha vardı. Ona, 'üç kâğıtçılık yaptığımı, insanların güvenini kullandığımı' söylediğimde, '*Ne, siz de mi*?' diye sordu. Bu size de oldukça tuhaf görünmüyor mu? Siz havacıların bölüm içi zimmet olaylarını 'üçkâğıtçılık' olarak nitelendirdiğinizi hiç sanmıyorum. Üçkâğıt sözcüğü, örneğin, alacaklılarından kaçan banker Bay Samuel Long'un yaptıkları için kullanılabilecek bir sözcük."

Doktor şaşırıp kalmıştı.

O'Rourke mırıldandı.

"Evet... belki..."

"Espri olsun diye kaçak Bay Long'un aramızda olabileceğini söylemiştim. Sanırım bilmeden gerçeği ifade etmişim."

"Ama... ama... bu olanaksız."

"Tam olarak değil. İnsanlar hakkında pasaportlarının ve kendi söylediklerinin ötesinde ne biliyorsunuz? Acaba ben gerçekten Parker Pyne mıyım? General Poli, İtalyan bir general mi? Ya da çok yakında tıraş olması gerektiği açıkça anlaşılan erkek görünüşlü Bayan Pryce gerçekte kim?"

"Ama... ama Smethurst, Long'u tanımıyordu ki?"

"Smethurst eski bir Etonlu. Long da Eton'da okumuş. Smethurst size söylememiş olmasına rağmen okuldayken onunla tanışmış olabilir. Sonra da aramızda görünce hemen tanıdı tabii. Eğer durum buysa, sizce Smethurst ne yapardı? Smethurst temiz kalpli, kolay inanan bir insandı. Tabii bu duruma üzüldü, endişelendi. Sonunda Bağdat'a kadar bir şey söylememeye karar verdi, ama oradan sonra artık dilini tutmak istemiyordu."

"Öyleyse aramızdan birinin Long olduğunu düşünüyorsunuz?" diyen O'Rourke hâlâ şaşkınlık içindeydi.

Derin bir soluk aldı.

"Eğer öyleyse bu o İtalyan olmalı, evet o... ya da Ermeni'ye ne dersiniz?"

Parker Pyne, "Bir yabancının kimliğine girmek ve yabancı bir pasaport almak İngiliz kalmaktan çok daha zordur," dedi.

"Bayan Pryce?" dedi O'Rourke kuşkuyla.

"Hayır," dedi Parker Pyne. "Adamımız *bu*!"

Elini neredeyse sevecen bir şekilde hemen yanında duran adamın omzuna koydu. Ancak ses tonu yumuşak olmadığı gibi parmakları da pençeden farksızdı.

"Filo lideri Loftus ya da diğer adıyla Samuel Long. Hangi ismini kullanırsanız kullanın, hiç fark etmez."

"Ama bu olanaksız... olanaksız," dedi O'Rourke tükürükler saçarak. "Loftus yıllardır orduda."

"Ama onunla daha önce hiç karşılaşmamıştınız, değil mi? O hepiniz için bir yabancıydı. Tabii ki adamımız *gerçek* Loftus değil."

Sessiz adam nihayet konuştu.

"İyi bir tahmin. Bu arada bunu nasıl anladınız?"

"Smethurst'ün başının arkasına ağır bir cisimle aldığı darbeden öldüğünde ısrar etmenizden. Bu fikri dün Şam'da ayaküstü konuşurken O'Rourke'un aklınıza getirdiğini sanıyorum. Ne kadar basit, diye düşünmüş olmalısınız. Aramızdaki tek doktor sizdiniz, ne söylerseniz tartışmasız kabul edilecekti. Loftus'un alet çantası sizdeydi. Onun araçlarına ulaşmanız, içinden işinize yarayacak olanı seçmeniz kolaydı. Konuşmak için ona doğru eğildiniz ve bu arada elinizdeki küçük cinayet aletini tam yerine sapladınız. Sonra bir iki dakika daha konuşmaya devam ettiniz. Nasıl olsa araba karanlıktı. Kim ne fark edecekti ki?"

"Sonra sıra cesedin bulunmasındaydı. Kuşkunuzu söylediniz. Ama bu tahmin ettiğiniz kadar kolay kabullenilmedi. Kuşkular ortaya çıktı. İkinci bir savunma hattı yaratmanız gerekti. Williamson Smethurst'ün sizinle yaptığı konuşmayı duyduğundan bahsetti. Her şey Hensley'i işaret ediyordu, tabii siz de hemen Hensley'in bölümündeki çatlaktan söz ederek küçük ama yıkıcı bir sözde tanıklık eklediniz buna. Sonra sizi son bir testten geçirmeye karar verdim. Çoraplardan ve kumdan bahsettim. Elinizde bir avuç dolusu kum vardı o sırada. Sizi *gerçeği öğrenmemiz için* çorapları almaya gönderdim. Ancak bunu yapmaktaki amacım asla söylediğim ya da sizin tahmin ettiğiniz değildi. *Ben zaten çok önceden Hensley'in çoraplarını kontrol etmiştim.* Hiç birinde kum yoktu. Kumu oraya siz koydunuz."

Bay Samuel Long bir sigara yaktı.

"Teslim oluyorum," dedi. "Şansım döndü. Aslında çok iyi kaçtım sayılır, ama her şeyin bir sonu vardır. Mısır'a vardığımda izimi bulmuşlardı, neredeyse yakalanıyordum. O sırada Loftus ile karşılaştım. Bağdat'a birliğine katılmaya gidiyordu, buluşacağı hiç kimseyi tanımadığından yakındı. Bu benim için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Onu satın aldım. Bana yirmi bin sterline mal oldu. Aslında bu benim için neydi ki? Sonra çok büyük bir talihsizlik eseri olarak burada Smethurst ile karşılaştım, karşılaşılabilecek en büyük dangalakla! Eton'dayken himayemdeki küçük sınıf öğrencisiydi. Benim için o günlerde bazı küçük özverilerde bulunmuştu. Beni ele verme düşüncesinden hoşlanmadı tabii. Elimden geleni yaptım ve sonuçta o da bana Bağdat'a varana dek hiçbir şey söylememeye söz verdi. Peki ama oradan sonra ne şansım olabilirdi ki? Hiç. Bu durumda tek bir çıkar yol vardı; onu ortadan yok etmek. İnanın bana ben katil ruhlu bir insan değilim. Benim yeteneklerim tamamen başka alanda."

Yüzü değişti, kasıldı. Sallandı ve öne doğru yığıldı.

O'Rourke üzerine eğildi.

"Büyük olasılıkla asit prusik[1] dedi Parker Pyne. "Sigarasındaydı. Kumarbaz son kozunu da oynadı ve kaybetti."

Etrafına bakındı, çöl uçsuz bucaksız uzanıyordu. Güneş tam üzerlerindeydi. Daha dün Bağdat Kapısı'ndan... Şam'dan ayrılmışlardı.

Ey kervan, geçme oradan sakın ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.

Duydun mu sessizliği? Tüm kuşların ölmüş olduğu, ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı o sessizliği...

---

(1) Düşman personelini savaş dışı bırakmak veya öldürmek için, özellikle topçu mermilerinde kullanılan kimyasal harp maddesi. Buna "hydrocyanic acid" de denir.

Şiraz'daki Ev

I

Parker Pyne Bağdat'taki molanın ardından İran'a gitmek için yola çıktığında sabahın altısıydı.

İran'a gideceği küçük tek kanatlı uçakta yolculara ayrılan alan bir hayli sınırlıydı. Küçük koltuklar iriyarı Bay Parker Pyne'ı rahat ettirmekten çok uzaktı. Uçakta onun dışında iki yolcu daha vardı: Parker Pyne'ın konuşkan bir insan olduğunu hemen anladığı uzun boylu ve sağlıklı görünümlü bir adam ve küçük ağızlı ciddi görünümlü ince bir kadın.

Her hâlükârda, diye düşündü Bay Parker Pyne, her ikisi de benim uzmanlığıma gerek duyacak kişiler gibi görünmüyorlar.

Öyle de oldu. Ufak tefek kadın Amerikalı bir misyonerdi, sevdiği bir işi vardı ve mutluydu. Sağlıklı görünen adamsa oradaki bir petrol şirketinde görevliydi. Uçak havalanmadan önce her ikisi de yol arkadaşlarına yaşamlarının kısa bir "özetini" vermişlerdi bile.

"Korkarım bense yalnızca turistim," dedi Parker Pyne. Tahran'a, İsfahan'a ve Şiraz'a gidiyorum."

Bu şehir isimlerindeki müzikal tını onu öylesine etkilemişti ki yineledi: Tahran. İsfahan. Şiraz.

Parker Pyne uçağın penceresinden altlarında uzanan ülkeye baktı. Büyük bir yaylanın üzerinden geçiyorlardı. Uçsuz bucaksız gibi görünen bu düz, ıssız yörenin gizemini hissetti içinde.

Uçak Kermanşah'a pasaport kontrolü ve gümrük işlemleri için indi. Parker Pyne'ın bir valizi açıldı. Küçük mukavva bir kutu özel bir dikkatle incelendi. Sorular soruldu. Parker Pyne Farsça bilmediği ve anlamadığı için durumu çok zordu.

Uçağın pilotu yanlarına geldi. Pilot sarı saçlı genç bir Almandı. Koyu mavi gözleri ve yanık teniyle bir hayli yakışıklı görünüyordu.

"Buyurun, bir sorun mu vardı?" dedi nazikçe.

Yaptığı pantomim gösterisinden bir sonuç alamamış olan Parker Pyne büyük bir rahatlama hissi içinde ona döndü.

"Baktıkları yalnızca böcek ilacı," dedi. "Bunu onlara açıklayabilir misiniz?"

Pilot anlamamışa benziyordu.

"Pardon?"

Parker Pyne ricasını bu kez de Almanca olarak yineledi. Pilot sırıtarak durumu Farsça gümrük memurlarına açıkladı.

Asık suratlı ve hüzünlü görünümlü gümrük memurları rahatladılar, gergin yüz ifadeleri yumuşadı, gülümsediler. Hatta biri güldü bile. Bu fikri esprili bulmuş olmalıydılar.

Üç yolcu yeniden uçaktaki yerlerini aldılar ve uçak yeniden havalandı. Hamadan üzerindeyken iyice alçalıp postayı aşağı bıraktılar ama uçak inmedi. Bay Parker Pyne aşağı baktı ve Darius'un imparatorluğunun büyüklüğünü ve zaferlerini –üç farklı dilde, Asurca, Persçe ve Farsça– kazıttığı ünlü yazıtların bulunduğu Behistun kayalıklarını görmeye çalıştı.

Tahran'a vardıklarında saat birdi. Bu kez de birtakım polis kontrollerini aşmaları gerekiyordu. Alman pilot uçaktan inerek Bay Parker Pyne'ın yanına geldi ve Parker Pyne'ın hiç bilmediği ve an-

lamadığı bir dilde yanıt vermeye çalıştığı uzun sorgulama süresince yanında gülümseyerek, hiç konuşmadan durdu.

Sorgulamanın ardından Parker Pyne Alman'a sordu.

"Neler dedim?"

"Babanızın aile adının Turist olduğunu, mesleğinizin Charles olduğunu, annenizin kızlık soyadının Bağdat olduğunu ve Harriet'ten geldiğinizi."

"Bu önemli mi?"

"Hiç önemi yok. Cevap verin de ne olursa olsun: İhtiyaçları olan yalnızca bu."

Parker Pyne Tahran'da hayal kırıklığı yaşadı. Şehir insanı rahatsız edecek kadar moderndi. Dayanamayıp ertesi akşam otele girdiği sırada karşılaştığı pilot Schlagal'a da bunu söyledi. Ve sonra adamı yemeğe davet etti, o da kabul etti.

Lokantada Gürcü bir garson hemen yanlarına geldi ve siparişlerini aldı. Yemekler getirildi.

Sıra vıcık vıcık bir çikolatayla şekerlemelerin karışımı olan pastaya geldiğinde, Alman, "Şiraz'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Oraya da uçacağım. Sonra da karayoluyla İsfahan üzerinden Tahran'a döneceğim. Yarın beni Şiraz'a da siz mi uçuracaksınız?"

"*Ah*, hayır. Ben Bağdat'a dönüyorum."

"Uzun süredir mi buradasınız?"

"Üç yıl oldu. Zaten bu hava seferleri de üç yıl önce konuldu. Neyse, şimdiye kadar hiç aksilik olmadı, *kazam yok*." Tahta masayı üç kez tıklattı.

O sırada köpüklü kahveleri getirildi. İki adam sigaralarını yaktılar.

"İlk yolcularım iki bayandı," diye anlattı Alman pilot geçmişi anımsayarak. "İki İngiliz bayan."

"Evet?" dedi Parker Pyne.

"Bunlardan biri soylu, çok genç bir bayandı, bakanlarınızdan birinin kızıymış: şey, ismi neydi? Hah, Lady Esther Carr. Güzeldi, çok güzeldi ama deliydi."

"Deli mi?"

"Hem de zırdeli. Şu sıralar Şiraz'da buranın standartlarına göre oldukça büyük bir evde yaşıyor. Doğu giysileri giyiyor. Hiçbir Avrupalıyı görmek bile istemiyor. Sizce bu asil kandan gelen bir bayan için normal mi?"

Parker Pyne, "Daha önce aynı şekilde davranan başkalarını da gördüm," dedi. "Bir Lady Hester Stanhope vardı..."

"Ama bu deli," dedi diğer adam Parker Pyne'ın sözünü keserek ısrarla. "Bunu onun gözlerine baktığınız anda anlıyorsunuz. Aynı bakışları daha önce de savaş sırasında bulunduğum denizaltının komutanında görmüştüm. Adam şimdi akıl hastanesinde."

Parker Pyne düşünüyordu. Lady Esther Carr'ın babası Lord Micheldever'i çok iyi tanıyordu. Lord Micheldever İçişleri Bakanı'yken onun altında çalışmıştı. Mavi gözleri gülen, sarışın, yapılı bir adamdı. Lady Micheldever'i ise yalnızca bir kez görmüştü; beyaz teniyle, siyah saçlarıyla, menekşe rengi gözleriyle tipik bir İrlanda güzeliydi. İkisi de güzel, sağlıklı, normal insanlardı ama Carr ailesinde irsi delilik *vardı*. Bir nesilde çıkmasa bile bir diğerinde ortaya çıkabiliyordu. Bay Schlagal'ın bunu böylesine büyütmesi tuhaf, diye düşündü.

"Peki ya diğer bayan?" diye sordu öylesine.

"Diğer bayan mı? O öldü."

Pilotun sesindeki bir şey Parker Pyne'ın irkilerek başını kaldırmasına neden oldu.

"Yüreğim sızlıyor," dedi Bay Schlagal. "Ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Çok hoştu. Ayrıca bana karşı da çok iyiydi. Bence çok da güzeldi. Ruhunun güzelliği sanki yüzüne yansımıştı. Ama

sanki olacakları hissetmiştim. Bilirsiniz, insan bazen böyle şeyleri hisseder. O bir çiçekti... çiçek." Derin derin iç çekti. "Onları ziyarete gittim, Şiraz'daki evde. Lady Esther davet etmişti. Küçüğüm, minik çiçeğim, bir şeylerden korkuyordu. Bunu anlamıştım, görebiliyordum. Bağdat'tan bir sonraki dönüşümdeyse onun öldüğünü duydum. Ölmüştü."

Sustu, sonra düşünceli düşünceli ekledi. "Belki de diğer kadın öldürdü onu. Size söylediğim gibi, o deli."

Derin derin iç çekti. Parker Pyne iki Benedictine sipariş etti.

"Curaçao, çok daha iyi," diyen Gürcü garson onlara iki curaçao getirdi.

II

Ertesi gün öğleden sonra Parker Pyne Şiraz'ı gezmeye çıktı. Yüksek sarp sıra dağların arasından, dar ıssız vadilerin, çorak, kuru yaylaların üzerinden uçmuş, sonra birden el değmemiş vahşi doğanın ortasında zümrüt yeşili bir mücevher gibi parlayan Şiraz'ı görmüşlerdi.

Parker Pyne Tahran'dan hoşlanmamıştı, ama Şiraz'ı sevmişti. Ne otelin ne de sokakların basit, ilkel yapısı onu ürküttü:

Ve kendini en büyük İran bayramının içinde buldu.

Büyük Nevruz şenlikleri bir önceki akşam başlamıştı; tüm İran tam on beş gün süreyle kendi yeni yıllarını kutluyordu.

Boş pazar yerlerinde, şehrin kuzeyine doğru uzanan halka açık bayram yerlerinde dolaştı. Şiraz da bayramı kutluyordu.

Sonraki gün şehrin dışına doğru yürüdü. Ünlü İranlı şair Hafız'ın mezarını ziyaret etti. Dönüş yolunda bir ev gördü ve hayran oldu. Yemyeşil, portakal ağaçları ve güllerle kaplı bahçenin ha-

vuzlarının görkemli fıskiyelerinden sular fışkırıyordu. Olağanüstü güzellikteki bu bahçenin ortasındaki bu büyük evin tamamı mavi, pembe ve yeşil çinilerle kaplanmıştı. Parker Pyne bunun ancak düşlerde görülebilecek bir ev olabileceği gibi bir duyguya kapıldı.

O akşam İngiliz Konsolosluğu'na yemeğe davetliydi. Yemekte evden bahsetti.

"Olağanüstü bir yer, değil mi?" dedi konsolos. "Makamının gücünü kullanıp zimmetine bir hayli para geçiren Luristan'ın eski, zengin devlet başkanı yaptırmıştı orayı. Şimdi ise aristokrat bir İngiliz bayana ait. Onu duymuş olmalısınız. Lady Esther Carr. Deli bozuğun teki. Tamamen Doğulu olup çıkmış. Ne bir İngiliz görmek, ne de duymak istiyor."

"Genç mi?"

"Deli olması talihsizlik. Henüz otuzlarında."

"Burada onunla birlikte bir başka İngiliz kadın daha varmış, değil mi? Ölmüş?"

"Evet, bu olay üç yıl önce oldu. Aslına bakarsanız benim burada göreve başlamamın ertesi günüydü. Biliyor musunuz, o sırada benden önceki konsolos Barham da birdenbire ölmüştü."

Parker Pyne açıkça, çekinmeden, "Kadın nasıl öldü?" diye sordu.

"Birinci kattaki terastan mı balkondan mı ne düşmüş. Lady Esther'in hizmetçisi ya da refakatçisiydi, tam olarak hangisi olduğunu unuttum şimdi. Her neyse, kahvaltı tepsisini taşıyormuş, tökezleyip tırabzanlardan aşağı düşmüş. Çok üzücü bir olay, ama ne yapılabilirdi ki. Düştüğü yerde kafasını taşa çarpmış ve anında ölmüş."

"Adı neydi?"

"Sanırım King –yoksa Willis miydi– emin değilim. Hayır, hayır, o misyoner kadının adıydı. Neyse, çok güzel bir kızdı."

"Lady Esther çok üzüldü mü?"

"Evet... hayır. Bilemiyorum. O kadar tuhaftı ki tam olarak anlayamadım. O çok... çok otoriter, buyurgan bir tip. Bilmem anlatabi-

liyor muyum ama ona baktığınızda onun fazlasıyla vakur, farklı bir kişilik olduğunu anlıyorsunuz. Buyurgan tavırları ve parlak, koyu renkli gözleriyle beni her zaman korkutmuştur."

Konsolos kendi kendine güldü, sonra merakla Parker Pyne'a baktı. Parker Pyne dalıp gitmiş gibiydi. Sigarayı yakmak için çaktığı kibrit elinde neredeyse yanıp bitmek üzereydi. Ama o bunun farkında bile değildi. Birden parmakları yandı ve kibriti acıyla haykırarak yere attı. O anda konsolosun şaşkın ifadesini fark etti ve gülümsedi.

"Bağışlayın," dedi.

"Hayallere dalmıştınız, değil mi?"

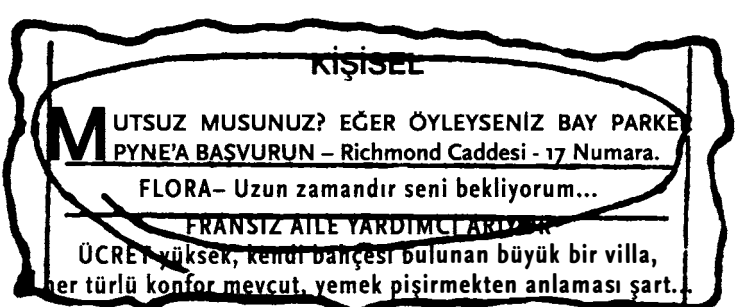
"Üç çanta dolusu," dedi Parker Pyne anlamsız bir şekilde.

Ve başka konulardan bahsettiler.

O akşam Parker Pyne küçük bir gaz lambasının ışığında bir mektup yazdı. Yazacaklarını nasıl ifade edeceği konusunda bir hayli tereddüt etti. Sonunda ortaya çok basit, kısa ve öz bir mektup çıktı.

Bay Parker Pyne Lady Esther Carr'a saygılarını sunar ve eğer Lady kendisine danışmak isterse önümüzdeki üç gün boyunca Hotel Fars'ta bulunacağını bildirir.

Ve bu mektuba bir de gazete kupürü ekledi: ünlü ilanını.

Ve bu mektuba bir de gazete kupürü ekledi: ünlü ilanını.

Kendi kendine, "Bu iş görecektir," diye mırıldanan Parker Pyne yavaşça bir hayli rahatsız olan yatağa uzandı. "Bakalım... aslında neredeyse üç yıl geçmiş, ama evet... evet, işe yarayacak."

Ertesi gün öğleden sonra, saat dört sularında beklediği yanıt geldi. Notu getiren İngilizce bilmeyen İranlı bir uşaktı.

Lady Esther Carr, Bay Parker Pyne onu o akşam dokuzda ziyaret ettiği takdirde bundan büyük mutluluk duyacaktı.

Parker Pyne gülümsedi.

Aynı akşam onu dış kapıda karşılayan da yine aynı uşak oldu.

Birlikte karanlık bahçeden geçip evin arka tarafına geçilen dönemeçli dış merdivenlerden çıktılar. Buradaki kapıdan doğrudan iç avlu, teras ya da balkon da denilebilecek, büyüküstü açık bir alana geçiliyordu. Terasın duvarlarından birine yaslanmış geniş divanda göz alıcı bir kadın uzanmıştı.

Lady Esther Doğu giysileri içindeydi. Rahatlıkla onun bu seçiminin nedeninin de bu görkemli oryantal stilin güzelliğiyle tam bir uyum içinde olma isteği olduğu düşünülebilirdi. Konsolos onun otoriter bir havası olduğundan bahsetmişti, gerçekten de çok otoriter, buyurgan bir havası vardı. Çenesi yukarıda ve kaşları mağrur havasını yansıtacak şekilde kalkıktı.

"Parker Pyne siz olmalısınız?" dedi. "Buyurun oturun."

Eliyle hemen ilerisindeki minder yığınını işaret etti. Üçüncü parmağında parlayan ailesinin armasının da bulunduğu büyük zümrüt yüzük göz alıyordu. Bu ona ailesinin yadigârıydı ve bir servet değerinde olmalıydı.

Parker Pyne kendisine söylendiği gibi yere oturdu ama bunda bir hayli zorlandı. Ne de olsa onun yapısında birinin kolayca yerdeki bir mindere oturabileceği düşünülemezdi bile.

Bir uşak kahvelerini getirdi. Parker Pyne fincanını aldı ve kahvesini yudumladı.

Ev sahibesi Doğu'nun sakin, ağır, uyuşuk davranış biçimini benimsemişti. Kahvesini ağır ağır yarı kapalı gözlerle yudumladı. Hiç acelesi yoktu. Neden sonra konuştu:

"Demek insanlara yardımcı oluyorsunuz," dedi. "En azından ilanınız böyle diyor."

"Evet."

"Peki, ilanınızı bana niçin gönderdiniz? Genel çalışma yönteminiz bu mu, yani seyahatte filan?"

Sesinde saldırgan bir tını vardı ama Parker Pyne bunu anlamazdan geldi.

Kısaca "Hayır," diye yanıtladı bu soruyu. "Seyahat etmekteki amacım işten tamamen uzak kalmak ve tam anlamıyla tatil yapmaktır."

"Peki, o zaman neden ilanınızı bana gönderdiniz?"

"Çünkü içimden bir ses sizin mutsuz olduğunuzu söyledi."

Kısa bir sessizlik oldu. Parker Pyne merak içindeydi. Lady Esther bu sözlerini nasıl karşılayacak, nasıl tepki verecekti?

Genç kadın düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı. Sonra güldü.

"Sanırım uygar dünyayı terk eden, benim gibi yaşayan, ülkesinden, çılgınca koşuşturmaktan ibaret dünyadan kopan birinin mutsuz olması gerektiğini düşündünüz. Hüzün, tasa, hayal kırıklığı... böyle bir durumun beni inzivaya çekilmeye sürüklediğini düşündünüz. Aslına bakarsanız –siz bunu nereden bileceksiniz ki?– orada, yani İngiltere'deyken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Burada ise kendimi buldum. Benim ruhum, yüreğim Doğulu. Bu şekilde gözlerden uzak yaşamayı seviyorum. Korkarım siz bunu anlayamazsınız. Siz benim... benim... "Bir an tereddüt etti. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Deli değilsiniz." Parker Pyne'ın sesinden buna inandığı anlaşılıyordu.

"Ama sanırım öyle olduğumu söylüyorlar. Aptallar! Kendine bir dünya kurmanın bedeli de bu. Ama ben mutluyum."

"Ama yine de benden buraya gelmemi istediniz?"

"Sizi merak ettiğimi itiraf etmeliyim." Bir an duraksadı. "Aslında, asla oraya... yani İngiltere'ye dönmek gibi bir düşüncem yok, ama yine de bazen orada neler olup bittiğini duymak istiyorum..."

"Terk ettiğiniz o dünyada mı?"

Genç kadın bu soruyu başını sallayarak onayladı.

Parker Pyne anlatmaya başladı. Güven veren konuşma şekli ve olgun, etkileyici ses tonuyla sakin sakin anlatıyor, yeri geldiğinde sesini hafifçe yükselterek şunu ya da bunu vurguluyordu.

Londra'dan bahsetti, sosyete dedikodularından, ünlü kadınlardan ve erkeklerden, yeni restoranlardan ve gece kulüplerinden, at yarışlarından, av partilerinden ve kır evlerindeki skandallardan. Giysilerden, Paris modasından, pek bilinmeyen sokaklarda pazarlıkla olağanüstü antikaların alınabileceği küçük dükkânlardan.

Yeni tiyatroları ve sinemaları anlattı, filmlerden haberler verdi, şehrin banliyölerinde kurulan yeni bahçeli evlerden oluşan sitelerden, çiçek soğanlarından, bahçecilikten bahsetti. Son olarak da söz dönüp dolaşıp Londra akşamlarına, iş sonrası büyük bir telaşla kendilerini bekleyen küçük evlerine kavuşmak için tramvaylara, otobüslere, metroya koşan kalabalıklara ve İngiliz aile yaşantısının tüm ilginç, kendine özgü niteliklerine geldi.

İlginç bir performanstı bu, en geniş kapsamıyla, bilinmeyenle, alışılmadıkla zenginleştirilmiş ve olayların akıllıca birbirine bağlandığı, vurgulandığı bir konuşma. Lady Esther'in başı düştü, pozundaki mağrur hava kayboldu. Zaman zaman gözlerinde gözyaşları birikti. Parker Pyne konuşmasını bitirdiğinde dayanamayıp numara yapmayı bıraktı ve açıktan açığa ağlamaya başladı.

Parker Pyne bir şey söylemedi. Orada oturmuş, genç kadına bakıyordu. Yüzü sakindi, aynen bir deney yapmış ve istediği sonuca ulaşmış bir bilimadamı gibi.

Genç kadın sonunda başını kaldırdı. "Evet," dedi acı acı. "Şimdi tatmin oldunuz mu?"

"Sanırım, evet."

"Buna nasıl dayandım, nasıl katlandım? Buradan asla ayrılmamaya; kimseyi, hiç kimseyi görmemeye!" Sanki gerdanını sıkıyorlarmış gibi hıçkırıyordu. "Evet," dedi birden hışımla. "Herkesçe bilinen o cümleyi tekrar etmeyecek misiniz? Sormayacak mısınız bana, madem bu kadar memleket özlemi duyuyorsun, neden ülkene dönmüyorsun diye?"

"Hayır." Bay Parker Pyne başını salladı. "Bunun sizin için kolay olmadığını anlıyorum."

Genç kızın gözlerinde bir an için korku kıvılcımları belirdi.

"Neden gidemeyeceğimi biliyor musunuz?"

"Sanırım evet."

"Yanlış, yanılıyor olmalısınız!" Genç kadın başını salladı. "Gitmeme nedenim benim dışımda hiç kimsenin tahmin bile edemeyeceği bir şey."

"Tahmin etmiyorum," dedi Parker Pyne. "Gözlemliyorum ve anlamaya çalışıyorum."

Genç kadın başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Emin olun anlıyorum," dedi Parker Pyne nezaketle. "Sanırım buraya ilk gelişinizde, Lady Esther, Bağdat'tan yeni kurulan bir Alman Hava Servisi'nin uçağıyla uçmuştunuz, değil mi?"

"Evet."

"Sizi uçuran Bay Schlagal adında genç Alman bir pilottu, hatta sonradan sizi görmeye de geldi, öyle değil mi?"

"Evet."

Farklı, tanımlanması güç bir "evet"ti bu... çok daha yumuşak bir "evet".

"Ve yanınızda bir arkadaşınız ya da refakatçiniz vardı, ama o öldü."

"Refakatçim," diyen genç kadının sesi bu kez çelik kadar sert ve soğuktu.

"Adı neydi?"

"Muriel King."

"Onu sever miydiniz?"

"Sevmekle ne kastettiğinize bağlı!" Sustu, bir an düşündükten sonra ekledi. "İşime yarıyordu."

Bunu öylesine kibirli bir havada söylemişti ki Parker Pyne ister istemez konsolosun sözlerini anımsadı. "Bilmem anlatabiliyor muyum ama siz de göreceksiniz, o vakur bir kişilik."

"O öldüğü zaman üzüldünüz mü?"

"Ben mi? Elbette. Gerçekten de Parker Pyne, bütün bunları konuşmanın gereği var mı?" Öfkeliydi, yanıt beklemeden ekledi. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Ama artık yoruldum. Lütfen size borcumun ne kadar olduğunu söylerseniz..."

Ancak Parker Pyne kımıldamadı. Savunmaya da geçmedi. Sakin sakin sorularını sürdürdü.

"O öldüğünden beri Bay Schlagal sizi görmemiş. Acaba buraya gelse onu kabul eder miydiniz?"

"Kesinlikle hayır."

"Kararınız bu kadar kesin mi?"

"Kesin. Bay Schlagal buraya kabul edilmeyecektir."

"Evet," diyen Bay Parker Pyne düşünceliydi. "Başka bir şey söylemenize gerek yok."

Kızın kibirden oluşan savunma kalkanı bir ölçüde kırılmış gibiydi. Kararsızlıkla sordu.

"Ben –ben– ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Lady Esther, biliyor musunuz ki bu genç adam Bay Schlagal, Muriel King'e âşıktı? O çok duygusal bir genç. Hâlâ anılarıyla yaşıyor."

"Öyle mi?" Genç kadının sesi fısıltı halini almıştı.

"O nasıl biriydi?"

"Nasıl derken ne kastediyorsunuz? Nereden bilebilirim ki?"

"Zaman zaman da olsa ona bakmış olmalısınız," dedi Parker Pyne yumuşak bir sesle.

"Ah, o mu! Oldukça güzel, hoş bir kadındı."

"Sizin yaşlarınızdaydı, değil mi?"

"Yaklaşık olarak evet." Kısa bir sessizliğin ardından sordu. "Neden Schlagal'ın ona âşık olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü bana kendisi söyledi. Evet, evet, hem de asla yanılamayacağım kadar açık bir biçimde! Daha önce de söylediğim gibi o çok duygusal bir genç adam. Bana içini dökebildiği, açılabildiği için mutlu oldu. Onun bu şekilde ölmesine çok üzülmüştü."

Lady Esther ayağa fırladı. "Yani onu benim öldürdüğümü mü ima ediyorsunuz?"

Parker Pyne kıpırdamadı. Panik atağı olan bir insan değildi.

"Hayır, sevgili yavrum," dedi. "Onu öldürdüğünüzü *asla* düşünmüyorum ve böyle olduğu için de en kısa zamanda rol yapmayı bırakıp evinize dönmenin yapacağınız en iyi şey olduğu kanısındayım."

"Rol yapmak derken, ne kastediyorsunuz?"

"Gerçek şu ki sinirleriniz bozulmuş. Evet, kesinlikle öyle. Sinirleriniz çok bozuk. İşvereninizi öldürmekle suçlanmaktan korkuyorsunuz."

Genç kadın birden irkildi.

Parker Pyne hiç aldırmadan konuşmayı sürdürdü.

"Siz Lady Esther Carr değilsiniz. Bunu buraya gelmeden önce de biliyordum ama yine de test etmek istedim." Gülümsedi, yumuşak, anlayışlı ve yardımsever bir ifadeydi yüzündeki.

"Biraz önce size İngiltere'den bahsederken, sizi dikkatle inceledim. Tepkileriniz *Muriel King*'in vereceği tepkilerdi ve bu hiç değişmedi; ucuz mağazalar, sinemalar, bahçeli evlerin bulunduğu banliyöler, otobüsler, tramvaylar, metro... tüm bunlara tepki verdiniz. Kır evleri, yeni gece kulüpleri, Mayfair dedikoduları, at yarışları... bunlardan hiçbiri sizin için bir anlam ifade etmedi."

Parker Pyne'ın sesi giderek daha babacan ve güven verici bir ton alıyordu.

"Haydi, oturun ve bana anlatın. Eminim ki Lady Esther'i öldürmediniz ama onu öldürmüş olmakla suçlanacağınızdan korktunuz. Evet, şimdi bana bütün olanları, bu noktaya nasıl geldiğinizi anlatın."

Genç kadın derin bir soluk aldı. Yeniden divana çöktü ve konuşmaya başladı. Sözcükler bir çırpıda, ardı ardına dökülüyordu ağzından.

"Başından... en başından başlamalıyım. Ben –ben– ondan korkuyordum. Deliydi, tam olarak değil ama biraz deliydi işte. Beni buraya kendisiyle birlikte sürükledi. Aptal gibi ona kandım, sevindim, çok romantik olacağını düşündüm. Aptallık işte! Aynen bir salak gibi hareket ettim. Bir şoförle ilişkisi vardı. O erkek delisiydi, tam anlamıyla erkek delisi. Adam onu istemedi ve uzaklaştı, arkadaşları da bunu biliyorlardı, onunla alay ettiler. Sonunda ailesiyle bağlarını koparıp buraya geldi.

"Bütün bunlar durumu kurtarmak için numaraydı –inzivaya çekilmek– çölün ıssızlığına sığınmak filan. Burada bir süre kalacak, sonra geri dönecekti. Ama giderek çıldırdı. Sonra o pilot ortaya çıktı. Lady Esther ondan hoşlandı. Pilot buraya beni görmeye geldi, ama o sandı ki... neyse, anlıyorsunuz işte. Sanırım o Lady Esther'e durumu açıkça belirtti...

"Sonra birden bana düşman oldu. Korkunçtu, delirmişti sanki. Bana bir daha asla eve dönemeyeceğimi söylüyordu. Gücün onda olduğunu, bana istediğini yapabileceğini... Onun esiri olduğumu; yalnızca bir esir, bir köle. Benim yaşamama ve ölümüme karar verme gücünün ve hakkının kendisinde olduğunu söylüyordu."

Parker Pyne anladığını belirtir şekilde başını salladı. Gerçekten de durumu çok iyi anlıyordu. Lady Esther de ailesinin diğer bazı bireyleri gibi delilik sınırına gelmiş, hatta aşmaya başlamıştı bile. Ve karşısındaki bu zavallı kız, bilgisiz ve deneyimsiz, dünya görüşü olmayan biri olarak söylediği her şeye inanmış, ondan ölesiye korkmuştu.

"Sonra bir gün içimden gelen, karşı koyamadığım bir güçle patladım. Ona karşı çıktım. Ve ona iş o noktaya geldiğinde ondan güçlü olabileceğimi söyledim. Çok ileri giderse onu bir hamlede aşağıdaki taşlara atacak gücüm olduğunu söyledim. Korktu, gerçekten korktu. Sanırım beni şeytan olarak gördü. Ona doğru bir adım attım –ona ne yapacağımı düşündüğünü bilemiyorum. Geriye doğru bir adım attı ve– kenardan aşağı düştü." Muriel King yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Peki ya sonra?" diye cesaretlendirdi Parker Pyne genç kadını.

"Bir an kendimi kaybettim. Onu aşağı ittiğimi düşüneceklerini sandım. Hiç kimsenin beni dinlemeyeceğini, bana inanmayacağını düşündüm. Burada hapse atılacağımı ve orada çürüyüp gideceğimi düşündüm." Dudakları titriyordu. Parker Pyne kızın yaşadığı büyük korkuyu açıkça görebiliyordu. "Sonra birden aklıma geldi: eğer ben o olsam yani onun yerine geçsem? Yeni İngiliz konsolosu ikimizi de hiç görmemişti. Daha önceki de zaten o sırada ölmüştü.

"Hizmetkârlar zaten sorun değildi. Onlar için biz yalnızca iki deli İngiliz kadındık. Biri öldüyse diğerinin olması yeterliydi. Onlara bolca para verip İngiliz konsolosu çağırmalarını söyledim. Kon-

solos geldi, onu Lady Esther olarak karşıladım. Bu arada onun yüzüğünü de parmağıma takmıştım. Konsolos çok iyi davrandı, her şeyi ayarladı. Hiç kimse en ufak bir kuşku bile duymadı olanlardan."

Parker Pyne düşünceli düşünceli başını salladı. Lady Esther Carr ne kadar deli olursa olsun o sonuçta Lady Esther Carr'di.

"Sonrasında da," diye anlatmayı sürdürdü Muriel. "Hiç yapmamış olmayı diledim bunu. Asıl delinin, delilik edenin kendim olduğumu anladım. Artık burada kalıp bu rolü sürdürmeye mahkûm etmiştim kendimi. Bundan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Artık bu beladan çıkış yolu yoktu benim için. Eğer gerçeği itiraf etmeye kalksam herkes onu benim öldürdüğüme inanacaktı. Ah, Bay Pyne, ne yapabilirim? Ne yapabilirim? Ne yapacağım?"

"Ne mi yapacaksınız?" Parker Pyne cüssesi izin verdiği kadar hızla ayağa kalktı. "Sevgili yavrum, benimle birlikte İngiliz Konsolosluğu'na gelecesiniz. Konsolos son derece sıcakkanlı ve anlayışlı bir insan. Tabii ki halletmeniz gereken bir sürü tatsız formalite olacaktır. Size her şeyin tereyağından kıl çeker gibi hallolacağına söz veremem ama cinayet suçuyla asılmayacağınız kesin. Bu arada cesedin yanında bulunan kahvaltı tepsisi neydi?"

"Onu oraya ben attım. Böylece cesedin bana ait olduğuna daha kolay inanılacağını düşündüm. Hata mı ettim?"

Parker Pyne, "Bence akıllılık etmişsiniz," dedi. "Aslına bakarsanız sizi görene dek –Lady Esther'i öldürmüş olmanızdan kuşkulanmamı sağlayan buydu– ya da öyle düşünsem bile aklımı kurcalayan bir tek konu buydu. Sonra sizi görünce ne yaparsanız yapın, asla birini öldüremeyeceğinizi anladım."

"Yani o kadar cesur olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

"Refleksleriniz o yönde çalışmıyor," dedi Parker Pyne gülümseyerek. "Neyse, gidelim mi artık? Yüzleşmeniz, halletmeniz gereken çok tatsız bir görev sizi bekliyor, ama aşacağınızı ve sonra

Streatham Hill'e, evinize döneceğinizi umuyorum. Eviniz Streatham Hill'deydi değil mi? Oranın otobüs numarasından söz ettiğimde gözlerinizin nasıl parladığını gördüm. Evet, haydi, geliyor musunuz?"

Muriel King'in ayakları geri geri gidiyordu.

Gergin bir havada, "Bana asla inanmayacaklar," dedi. "Ailesi de başkaları da. Onun ölümüne neden olacak kadar dikkatsiz olamayacağını söyleyecekler."

Parker Pyne, "Onu bana bırakın," dedi. "Bakın, ailenin geçmişini biliyorum. Haydi yavrum, gelin, korkaklığı bırakın. Unutmayın, sevgisini size sunmak için bekleyen, yüreği kıpır kıpır genç bir adam var. Sanırım Bağdat'a uçacağınız uçağı onun kullanmasını ayarlamamız iyi olacak."

Genç kadın gülümsedi ve kızardı.

Sonra, "Hazırım," dedi kısaca. Birlikte kapıdan çıkarken bir kez daha dönüp arkasına baktı. "Beni görmeden önce de Lady Esther Carr olmadığımı bildiğinizi söylediniz. Bunu nasıl anladınız?"

"İstatistikler," dedi Parker Pyne.

"İstatistik mi?"

"Evet. Hem Lord hem de Lady Micheldever'in gözleri mavi. Konsolos parlak, *siyah* gözlerinizden bahsettiğinde bunda bir terslik olması gerektiğini düşündüm. Kahverengi gözlü insanların mavi gözlü çocukları olması rastlanılan bir durumdur ama tersi geçerli değildir. Bu bilimsel bir gerçek, bundan emin olun."

Muriel King mırıldandı. "Bence siz olağanüstü bir insansınız."

Çok Değerli Bir İnci

I

Grup uzun, yorucu bir gün geçirmişti. Amman'dan sabahın çok erken bir saatinde hareket etmiş ve ancak karanlık çökerken görkemli pembe Petra Kayalıklarına nakış nakış işlenen bir antik şehir olan Petra'nın merkezindeki kampa varabilmişlerdi.

Yedi kişiydiler: Amerikalı büyük bir işadamı olan, şişman, iriyarı, zengin Bay Caleb P. Blundell. Onun biraz fazla suskun olsa da esmer, yakışıklı, hoş bir genç olan sekreteri Jim Hurst. Yorgun görünümlü, eski bir İngiliz politikacı, parlamento üyesi Sir Donald Marvel. Dünyaca tanınmış yaşlı bir arkeolog, Doktor Carver. Suriye'deki görevinden henüz ayrılan, kibar bir Fransız, Albay Dubosc ve mesleğini ifade etmek pek kolay olmasa da İngiliz soğukkanlılığının ve mesafeliliğinin tipik bir örneği gibi görünen Bay Parker Pyne. Ve son olarak da Bay Blundell'in kızı; güzel, şımarık ve yarım düzine erkek arasındaki tek kadın olmasına rağmen kendinden fazlasıyla emin bir genç kız olan Carol Blundell.

Büyük çadırda akşam yemeklerini yedikten sonra geceyi geçirecekleri çadırları ya da mağara kovuklarını seçtiler. Ortadoğu politikasından bahsettiler; İngiliz sakıngan, Fransız sağduyulu, Amerikalı ölçülü ama aptalca yorumlarda bulunuyordu. Arkeolog ve Bay

Parker Pyne ise konuşmamayı yeğlediler ve dinleyici olmakla yetindiler. Aynı şekilde Jim Hurst de.

Sonra konu gezmekte oldukları şehre geldi.

"Sözcüklere sığmayacak kadar romantik," dedi Carol. "Nasıl diyorlardı... hah, Nabataeanlar –onların bunca yıl önce– hatta tarihin başlangıcından bile önce burada böylesi bir uygarlık kurup yaşadıklarını düşünmek bile çok fantastik."

Parker Pyne, "Pek öyle denemez," dedi. "Öyle değil mi doktor?"

"Evet, buranın tarihi iki bin yıldan önceye dayanıyor ama bence ancak gaspçıları fantastik bulan bir düşünce Nabataenların da romantik olduklarını düşünebilir. Nabataeanlar yalnızca bir grup zengin, güçlü eşkıyadan oluşmaktaydılar, o dönemdeki gezginleri kendi kontrollerindeki kervan rotalarını izlemeye zorluyor, diğer kervan yollarının güvensiz olmasını sağlıyorlardı. Petra da onların ganimetlerini depoladıkları merkezleriydi."

"Yani sizce onlar yalnızca yağmacı mıydılar?" diye sordu Carol şaşkınlıkla. "Sıradan hırsızlar yani?"

"Hırsız bunu ifade etmek için çok basit bir sözcük, Miss Blundell. Hırsızlar genellikle küçük ganimetler peşindedirler. Eşkıyalarsa çok daha büyüklerinin."

Parker Pyne söze karıştı ve, "Ya günümüz bankerleri?" diye sordu göz kırparak.

Carol, "Bu laf sana baboş," dedi.

Bay Blundell kısa ve öz olarak, "Bankerler insanlar için para kazanan kişilerdir," dedi.

"İnsanlar için mi?" diye mırıldandı Parker Pyne. "Ama biraz acımasızca ve dürüstlükten uzak bir biçimde..."

"Dürüstlük nedir ki?" diye sordu Fransız. "Yalnızca bir *ince ayrım*, bir görenek... Bu çeşitli ülkelerde çok farklı anlamlar taşıyabilen bir kavram."

Carver, "Evet, bu da bir bakış açısı," dedi.

"Her şeyin başı eğitim."

Sir Donald sıkılmış bir halde konuşmaya katıldı.

"Bildiğiniz gibi eğitim kokuşmuş bir konu. Demek istediğim, hiçbir şey kolay kolay değişmez."

"Yani?"

"Yani, demek istediğim, örneğin hırsız hırsızdır, değişmez."

Kısa, soğuk bir sessizlik oldu. Neden sonra Carol konuyu değiştirip coşkulu bir biçimde sivrisineklerden yakındı ve babası da ona katıldı.

Arkeolog sakin ve suskun bir halde oturuyordu, gözleri uzaklara dalmıştı. Sonra birden konuşmaya başladı.

"Biliyor musunuz –gerçi benim bakış açım biraz farklı ama– ben buna kesinlikle katılıyorum. Bir insan esas olarak ya dürüsttür ya da değildir. Bu onun değişmeyecek bir karakter özelliğidir."

Parker Pyne, "Yani siz dürüst bir insanın bir an için şeytana uyup suç işleyebileceğine inanmıyor musunuz?" diye sordu.

Carver, "Bu olanaksız," dedi.

Parker Pyne ağır ağır başını salladı. "Ben olanaksız olduğunu söyleyemeyeceğim. Bakın, bu konuda dikkate alınması gereken o kadar çok faktör var ki. Örneğin her insanın bir kırılma noktası vardır."

Genç Hurst ilk kez konuşmaya katılarak, "Kırılma noktası derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu. Derin, oldukça etkileyici bir ses tonu vardı.

"İnsan beyni çok fazla yük taşıyabilecek kadar dirençlidir. Bu direnci kıran, krize neden olan, krizi tetikleyense –yani dürüst bir insanı ahlaksız bir insana dönüştüren– çok önemsiz, çok küçük bir şey olabilir. Bu yüzden işlenen suçların birçoğu anlamsızdır. On olaydan dokuzunda, beyne fazla gelen bu küçük yüktür, yani bardağı taşıran son damla!"

Fransız, "Dostum, sizin bahsettiğiniz psikoloji," dedi.

"Eğer bir psikolog suç işleseydi, acaba nasıl bir suçlu olurdu?" Sesi bu düşüncesinden hoşlanmışçasına canlandı. "Bir düşünün, rastladığınız on insanı doğru şekilde uyardığınız, teşvik ettiğiniz takdirde en az dokuzunu istediğiniz şekilde davranmaya yönlendiremez miydiniz?"

Carol heyecanla, "Bunu açıklar mısınız?" diye bağırdı.

"Örneğin zorba bir tipi ele alalım. Eğer onu ürkütecek kadar sert çıkabilir, ona bağırabilirseniz size itaat edecektir. Tutarsız, muhalif bir tipi düşünün. Ona yapmasını istediğinizin tam tersini söylemeniz yapması için yeterli olacaktır. Sonra kolayca etki altında kalabilen insanlar vardır. Aslında en yaygın olan tip de budur. Bu kişiler uygun dürtüyle korna sesi duyduklarında araba gördüklerine, posta kutusunun tıkırtısını duyduklarında postacıyı gördüklerine, birinin bıçaklandığını söylediğinizde yaradaki bıçağı gördüklerine ya da birinin vurulduğunu söylediğinizde silah sesini duyduklarına inanabilirler."

Carol buna inanmadığını belirten bir ifadeyle, "Sanırım hiç kimse beni bu sınıfa sokamaz," dedi.

"Bunun için sen çok fazla zekisin," dedi babası.

"Söylediğiniz çok doğru," diye hak verdi Fransız, Parker Pyne'a. "Önyargılar insanı yanıltabilir."

Carol esnedi. "Mağarama gidiyorum. Çok yorgunum. Abbas Efendi yarın sabah çok erken kakmamız gerektiğini söyledi. Bizi kurban alanına götürecekmiş, artık orası her neyse."

Sir Donald, "Genç ve güzel kızların kurban edildikleri yer," dedi.

"Aman Tanrım, umarım öyle değildir. Neyse, herkese iyi geceler. Ah, küpemi düşürdüm."

Albay Dubosc küpeyi masanın üstünden yuvarlanarak düştüğü yerden aldı ve ona verdi.

"Bunlar gerçek mi?" diye sordu Sir Donald birdenbire. Bu o an için çok kaba bir soru olsa da adam gözlerini genç kızın kulaklarındaki iki büyük inci küpeye dikmişti.

"Tabii ki gerçek," dedi Carol.

"Bana tam seksen bin dolara mal oldular," dedi babası bundan büyük bir zevk duyarak kibirle. "Üstelik o bunları öylesine gevşek vidalıyor ki düşüp yuvarlanıyorlar. Niyetin beni iflas ettirmek mi yavrum?"

"Bana yeni bir çift küpe almakla iflas etmezsin, nasıl olsa," dedi Carol neşeyle.

Babası çaresiz başını salladı. "Herhalde etmem. Aslında banka hesabıma dokunmadan bile sana üç çift küpe alabilirim." Sonra gururla etrafına bakındı.

"Ne kadar iyisiniz," dedi Sir Donald.

Blundell, "Evet beyler, sanırım artık ben de gitsem iyi olacak," dedi. "İyi geceler." Genç Hurst de onunla birlikte kalktı.

Diğer dördü sanki aynı şeyi düşünüyorlarmış gibi birbirlerine gülümsediler.

Sir Donald hiddetle, "Parasının bitmeyeceğini öğrenmek güzel," dedi. "Para budalası domuz!"

"Bu Amerikalıların gerçekten çok paraları var," dedi Dubosc.

Parker Pyne nazikçe, "Yoksulun zengini anlaması zor," diye ekledi.

Dubosc güldü. "Bu kıskançlık ve kötü niyet değil de ne?" diye sordu. "Haklısınız mösyö. Herkes zengin olmak, değerli inci küpeler alabilmek ister. Tabii, mösyönün dışında herkes."

Yine her zaman olduğu gibi kendi düşüncelerine dalmış olan Doktor Carver'e doğru eğildi. Doktor elindeki küçük bir nesneyle oynuyordu.

"Efendim?" dedi doktor başını kaldırarak. "Büyük incilerin hiç ilgimi çekmediğini söylemeliyim. Tabii ki para önemli!" Ses tonu

buna gereken önemi verdiğini belirtir nitelikteydi. "Şuna baksanıza. Burada inciden yüz defa daha ilginç bir şey var."

"Ne ki o?"

"Siyah hematit taşından yapılmış silindir şeklinde bir mühür, üzerine kazınmış bir sunum sahnesi var; bir Tanrı daha yüksek bir Tanrı'ya bir kulu takdim ediyor. Kulun kucağında sunmak için hazır tuttuğu bir çocuk var, tahttaki yüce Tanrı'nın hemen yanında duran bir uşak elindeki palmiye dalını sallayarak sinekleri Tanrı'dan uzak tutuyor. Bu olağanüstü gravür, uşağın Hammurabi'nin uşağı olması gerektiğini gösteriyor ki bu da bu taşın en az dört bin yılık olduğuna işaret eder."

Cebinden bir topak model hamuru çıkardı, eliyle açarak masanın üstüne yaydı, sonra biraz vazelinle yağladı ve silindiri hafifçe bastırarak döndürdü ve mühürdeki gravürü hamurun üzerine çıkardı. Sonra model hamurunun bir ucunu hafifçe havalandırarak masadan kaldırdı.

"Görüyor musunuz?" diye sordu.

Biraz önce anlatmaya çalıştığı sahne tam ve net olarak model hamurun üstüne çıkmıştı.

Bir an için geçmişin büyüsü hepsini esir aldı. Konuşamadılar bile. O anda uzaktan Bay Brundell'in hırçın, kulağa hiç de hoş gelmeyen sesi duyuldu.

"Hey, siz zenciler. Çabuk eşyalarımı bu lanet mağaradan bir çadıra taşıyın. Görünmeyen haşeratlar sürekli ısırıyor, canımı yakıyorlar. Gözümü bile kapatamıyorum."

"Görünmeyen haşerat mı?" diye sordu Sir Donald şaşkınlıkla.

Doktor Carver, "Herhalde kum pireleri," dedi.

"Görünmeyen haşerat ifadesi hoşuma gitti," dedi Parker Pyne. "Kum piresinden çok daha tanımlayıcı bir terim."

II

Grup ertesi sabah çok erken bir saatte, kayaların renk ve şekillerine duyulan hayranlık nidaları içinde yola koyuldu. "Pembe-kırmızı" şehir kayalara oyulmuş sıra dışı yapıları ve rengiyle gerçekten bir doğa mucizesi, dünyanın harikalarından biriydi. Grup ağır ağır ilerliyordu. Doktor Carver'ın gözü sürekli yerdeydi, zaman zaman eğiliyor, küçük nesneler topluyordu.

"Bir arkeolog ne anlatırsanız anlatın, hiç değişmez," dedi Albay Dubosc gülümseyerek. "Ne gökyüzü ne dağlar ne de doğanın güzellikleri ilgilendirir onu. Başı önde, zemini araştırır."

Carol merakla sordu. "İyi de neden? Yerden topladıklarınız ne Doktor Carver?"

Arkeolog hafifçe gülümseyerek birkaç kırık, pis çömlek parçasını gösterdi.

Carol küçümseyerek, "Bu çöpleri mi topluyordunuz?" diye sordu.

"Çömlek altından çok daha ilginçtir," dedi Doktor Carver.

Carol ona kuşkuyla baktı.

Keskin bir dönemece geldiler ve kayalardan oyulmuş birkaç gömütün önünden geçtiler. Yokuş bir hayli dikti. Bedevi rehberler önden gidiyor, dik yamaçların dar kıyısından hemen yanlarındaki derin uçuruma bir kez bile bakmadan, umursamaz bir havada geçiyorlardı.

Carol çok solgun ve zayıf görünüyordu. Rehberlerden biri yukarıdan uzanarak ona elini uzattı. Hurst hemen ileri geçerek bastonunu aynen bir barikat gibi yolun uçurum olan tarafına tuttu. Carol ona gözleriyle teşekkür etti. Bir dakika sonra güvenli bir biçimde kayaların üzerindeki geniş patikaya ulaşmışlardı. Diğerleri de ağır ağır arkadan geliyorlardı. Güneş yükselmiş, sıcaklık kendini hissettirmeye başlamıştı.

Sonunda en tepedeki geniş platoya ulaştılar.

Buradan kolay bir tırmanışla büyük kare bir kaya blokunun tepesindeki zirveye çıkılabiliyordu. Blundell rehbere grubun rehbersiz de zirveye çıkabileceğini işaret etti. Bedeviler kayaların üzerine serilerek rahat rahat sigaralarını içmeye koyuldular. Birkaç dakika sonra hepsi zirveye ulaşmışlardı.

Burası ilginç, bomboş bir alandı. Manzara olağanüstüydü, dört bir yandan vadinin tamamı görülebiliyordu. Yatay, dikdörtgen biçiminde düz bir taş zemin üstünde duruyorlardı. Söz konusu taş zemin kenarları oyulmuş oluklarla çevrilmiş bir tür kurban sunağıydı.

"Kurban için olağanüstü bir yer," dedi Carol hayranlıkla. "Bence kurbanlarını buraya çıkarmak epeyce zamanlarını alıyordu."

Doktor Carver, "Aslında dik dönemeçli bir kaya yolu da olması gerekirdi," dedi. "Sanırım aşağı inerken o yolun izlerini göreceğiz."

Bir süre daha orada konuşarak yorumlar yaparak zaman geçirdiler. Sonra küçük bir çıtırtı duyuldu ve Doktor Carver, Carol'a dönerek, "Sanırım yine küpenizi düşürdünüz, Miss Blundell?" dedi.

Carol elini kulağına götürdü. "Evet, gerçekten düşmüş."

Dubosc ve Hurst aramaya başladılar.

"Buralarda olmalı," dedi Fransız. "Yuvarlanıp gitmiş olamaz, çünkü yuvarlanacağı bir yer yok. Burası kare bir kutudan farksız."

Carol haykırarak, "Bir çatlağın içine düşmüş olamaz mı?" diye sordu.

Parker Pyne, "Hiçbir yerde çatlak yok," dedi. "Kendiniz de bakabilirsiniz. Burası tamamen dümdüz. Ah, bir şey mi buldunuz, albay?"

"Yalnızca küçük bir çakıltaşı," diyen albay gülümsedi ve taşı kenara attı.

Giderek farklı bir hava –gergin bir hava– hepsini esir alıyordu. Dile getirmiyor olsalar da "seksen bin dolar" sözcüğü hâlâ hepsinin zihnindeydi.

Babası, "Kulağında olduğundan emin misin?" diye sordu. "Demek istediğim, belki de yolda düşürdün?"

"Buraya çıkarken kulağımda olduğundan eminim. Biliyorum, çünkü Doktor Carver vidasının gevşemiş olduğunu işaret etti, ben de sıktım. Öyle değil mi doktor?"

Doktor Carver onayladı. O sırada herkesin aklından geçeni dile getiren Sir Donald oldu.

"Bu çok tatsız bir durum Bay Blundell. Dün akşam bize bu küpelerin değerinden söz ettiniz. Bir tanesi bile küçük bir servet değerinde. Eğer bu küpe bulunamazsa ki bulunamayacak gibi görünüyor, her birimiz zan altında kalacağız."

Albay Dubosc atıldı. "Ben kendi adıma, üzerimin aranmasını istiyorum. Yalnızca istemiyorum, ısrar ediyor ve bunun en doğal hakkım olduğunu söylüyorum."

Hurst, "Beni de arayın," dedi. Sesi oldukça hırçındı.

"Peki ya diğer kişiler ne düşünüyor?" diye sordu Sir Donald etrafına bakınarak.

"Kesinlikle herkes aranmalı," dedi Parker Pyne.

"İyi bir fikir," dedi Doktor Carver.

"Ben de size katılıyorum baylar," dedi Bay Blundell. "Gerçi aksine geçerli gerekçelerim var ama onları vurgulamak istemiyorum."

Sir Donald saygılı bir şekilde, "Nasıl isterseniz Bay Blundell," dedi. "Tabii!"

"Carol tatlım, aşağı inip rehberlerin yanında bekler misin?"

Kız bir şey söylemeden yanlarından ayrıldı. Yüzü asık ve ifadesi sertti. Kızın yüzündeki bu umutsuz, çirkin ifade gruptan bir kişinin dikkatini çekti. Ve bunun ne anlama geliyor olabileceğini merak etti.

Araştırma başladı. Etkili ve tepeden tırnağa bir incelemeydi bu, ne var ki sonuç kesinlikle başarısızdı. Artık bir konuda hiç kuşku yoktu: Küpe oradakilerden herhangi birinin üzerinde değildi. Daha

sonra kayadan inen küçük grup tüm hevesini kaybetmiş, suskunlaşmıştı. Rehberlerin açıklamalarını ve verdikleri bilgileri bile doğru dürüst dinlemeyip gördükleriyle çok az ilgilendiler.

O gün Parker Pyne tam öğlen yemeğine gitmek içim giysilerini değiştirmiş, hazırlıklarını tamamlamıştı ki çadırının kapısında birinin olduğunu fark etti.

"İçeri gelebilir miyim Bay Pyne?"

"Elbette genç bayan, buyurun."

Carol içeri girdi ve yatağın üzerine oturdu. Parker Pyne genç kızın yüzünde o gün daha önce de fark ettiği katı ifadenin olduğunu gördü.

"Siz insanlar mutsuzsa onlara yardımcı olabileceğinizi iddia ediyordunuz, değil mi?" diye sordu.

"Tatildeyim Miss Blundell. İş almıyorum."

"Ama benimkini kabul etmelisiniz," dedi kız ısrarla. "Bakın Bay Pyne, hiç kimsenin olamayacağı kadar mutsuz, berbat bir durumdayım."

"Sizi bu kadar üzen ne? Küpe olayı mı?"

"O da var tabii. Aslında doğru tahmin ettiniz. Birileri öyle düşünüyor olabilir ama onu kesinlikle Jim Hurst almadı Bay Pyne. Bunu biliyorum."

"Sizi tam olarak takip edemiyorum Miss Blundell. Neden onun aldığı düşünülsün ki?"

"Geçmişinden dolayı. Jim Hurst eskiden hırsızdı Bay Pyne. Evimize hırsızlık için girmişken yakalandı. Ben... ben onun için çok üzüldüm. O kadar genç ve çaresizdi ki..."

Ve de tabii yakışıklı, diye düşündü Parker Pyne.

"Babamın ona değişmesi, iyi bir insan olması için bir şans vermesi için yalvardım. Babam benim için her şeyi yapar. Neyse ona şans tanıdı ve Jim de sözünü tuttu. Babam da zamanla ona o kadar güvendi ki neredeyse iş sırlarını bile paylaşmak üzereydi. Böylece

her şey kendiliğinden yoluna girmiş olacaktı, tabii eğer bu olay olmamış olsaydı."

"Her şey yoluna girecekti, derken ne demek istediniz?"

"Demek istediğim, ben onu istiyordum, o da beni, biz evlenecektik."

"Peki ya Sir Donald?"

"Sir Donald babamın fikriydi. Benim değil. Sir Donald gibi bir fıçıyla evlenmeyi istiyor olmam mümkün mü?"

Genç İngiliz'le ilgili bu tanımlamaya bir yorum getirmiş olmak istemeyen Parker Pyne, "Peki ya Sir Donald?" diye sordu.

Carol alaycı bir havada, "Korkarım o bu evliliğin giderek değer yitiren mülkleri için bir kurtuluş yolu olacağı kanısında," dedi.

Parker Pyne durumu irdeledi. Daha sonra, "Size iki şey sormak istiyorum," dedi. "Geçen gece, 'Hırsız hırsızdır, değişmez,' gibi bir yorum yapılmıştı. O günkü tedirginliğinizin nedeni buydu değil mi?"

Kız başıyla onayladı.

"Şimdi o gergin havaya bir anlam verebiliyorum işte," dedi Pyne.

"Evet, bu Jim için korkunçtu, tabii benim için de, babam için de. Jim'in yüz ifadesinden bir şey anlaşılabileceğinden o kadar korktum ki aptalca aklıma gelen ilk şeyi söyledim."

Parker Pyne düşünceli düşünceli başını salladı. Sonra, "Neden babanız bugün kendi üzerinin aranması için de ısrar etti?" diye sordu.

"Anlamadınız mı? Ben hemen anladım. Babam bu olanların Jim'e karşı düzenlenmiş bir komplo olduğundan kuşkulanmamdan çekiniyordu. Bakın, babam benim o İngiliz'le evlenmem için deli oluyor. Buna rağmen, bana Jim'e bir pislik yapmadığını kanıtlamak istedi."

Parke Pyne, "Sevgili yavrum," dedi. "Bütün bunlar son derece aydınlatıcı bilgiler. Genel anlamda demek istiyorum. Ne var ki beni bir noktaya götürmüyor."

"Yani bu konuyu araştırmak istemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır." Kısa bir sessizlik oldu. "Benden istediğiniz tam olarak nedir Miss Carol?"

"İnciyi alanın Jim olmadığını kanıtlamanız."

"Peki ama diyelim ki –bağışlayın ama– ya alan gerçekten de Jim'se?"

"Eğer böyle düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz, kesinlikle yanılıyorsunuz."

"Peki, bu olayı tüm boyutlarıyla, dikkatli bir şekilde irdelemeye çalıştınız mı? Bu incinin Bay Hurst'ün durumunu birden iyileştirebileceğini, dolayısıyla ona yolunu şaşırtmış olabileceğini düşündünüz mü? Satıldığı anda çok büyük miktarda bir para –hatta küçük bir servet diyebiliriz– sağlayacağını, bunun onu bağımsız hale getireceğini ve babanızın onayı olmadan da sizinle evlenmeyi düşünmüş olabileceğini?"

Kız kısaca, "Jim böyle bir şey yapmaz," dedi.

Bu kez durumu kabullenme sırası Parker Pyne'daydı.

"Peki, elimden geleni yapacağım."

Genç kız birden ayağa kalktı ve çadırdan çıktı. Parker Pyne ise yeniden yatağa oturdu. Düşünmesi gerekiyordu. Birden gülmeye başladı.

"Giderek daha kalın kafalı oluyorum," dedi kendi kendine.

Yemekte oldukça neşeliydi.

Öğleden sonra sakin geçti. İnsanların çoğu uyudular. Parker Pyne dördü çeyrek geçe büyük çadıra geldiğinde Doktor Carver oradaydı. Bazı çömlek parçalarını inceliyordu.

"Ah!" dedi Parker Pyne bir sandalye çekip masanın başına otururken. "İşte tam da görmek istediğim adam. Acaba bana kullandığınız model hamurundan bir parça verebilir miydiniz?"

Doktor elini cebine attı, bir çubuk model hamuru çıkarıp Parker Pyne'a uzattı.

"Hayır," dedi Parker Pyne. "İstediğim bu değil. Acaba bana geçen akşam kullandığınız topak şeklindeki hamurdan biraz verebilir miydiniz? Aslına bakarsanız gerçekte istediğim model hamuru filan da değil. İçindeki."

Kısa bir sessizlik oldu. Neden sonra Doktor Carver yavaşça mırıldandı. "Ne demek istediğinizi hiç anlayamıyorum Bay Parker Pyne?"

"Bence anladınız. Bayan Blundell'in inci küpesini istiyorum."

Bir an öldürücü bir sessizlik oldu. Sonra Carver elini cebine soktu ve yamru yumru bir model hamuru topağı çıkardı.

"Çok zekisiniz," dedi. Yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu.

"Bana her şeyi anlatmanızı isterdim," dedi Parker Pyne. Bu arada parmakları hamurla meşguldü. Sonra hamurun içinden inci küpe gibi parlayan bir şey çıkardı. "Aslında benimki yalnızca merak," diye ekledi çekinerek. "Ama yine de bilmek isterdim."

"Size anlatacağım," dedi Carver. "Yalnız sizden de küpeyi benim aldığımı nasıl anladığınızı öğrenmek isterim. Bir şey görmediniz, değil mi?"

Bay Parker Pyne başını salladı. "Yalnızca düşündüm."

"Başlangıçta her şey bir rastlantıdan ibaretti," diye başladı Carver anlatmaya. "Bu sabah Miss Carol'ın hemen arkasında yürüyordum, birden küpeyi hemen önümde yerde gördüm. Kızın kulağından düşmüş olmalıydı. Farkına bile varmamıştı. Zaten hiç kimse fark etmemişti. Küpeyi aldım ve cebime koydum. Yanına varır varmaz ona geri vermek niyetindeydim. Sonra unuttum.

"Ve o kayaya tırmanırken düşünmeye başladım. Küpenin o aptal, şımarık kız için hiçbir değeri yoktu, babası ise ona ikinci bir küpe almaktan finansal anlamda asla rahatsız olmayacaktı. Ama benim için anlamı çok büyüktü. Bu inci bir araştırma için gerekli donanımı sağlayabilirdi." İfadesiz yüzüne birden renk gelmiş, can-

lanmıştı. "Günümüz koşullarında giderek artan maliyetlerle kazı yapmanın ne denli zor olduğunu biliyor musunuz? Bilemezsiniz. Bu inciyi satmak her şeyi çok kolaylaştıracaktı. Kazmak istediğim bir sit alanı var; Belucistan'da. Orada geçmişten koskoca bir dönem kazılıp gün ışığına çıkarılmayı bekliyor...

"Sonra geçen gün söylediğiniz bir şey aklıma geldi; kolayca etki altında kalabilen tipler hakkında söylediklerinizdi bu. Kızın tam olarak o tipte biri olduğunu düşündüm. Sunağa vardığımızda ona küpesinin gevşemiş olduğunu söyledim. Hemen sıkıştırmaya girişti. Aslında yaptığım kulağına küçük bir kalemin ucunu değdirmekti. Fark etmedi bile bunu. Birkaç dakika sonra yere küçük bir çakıl parçası düşürdüm. Öyle ki artık küpenin kulağında olduğuna ve tam olarak o anda düştüğüne yemin bile edebilirdi. Bu arada küpeyi cebimdeki model hamurunun içine daldırdım. İşte bu benim öyküm. Pek ilginç bir öykü sayılmaz. Evet, şimdi sıra sizde."

"Aslında benim öykümün de pek ilginç bir yanı yok," dedi Parker Pyne. "Grupta yere eğilip bir şeyler alan tek kişi sizdiniz, bu beni şüphelinin sizin olabileceğinizi düşünmeye yöneltti. O küçük çakıltaşını bulmanız önemliydi. Oynadığınız oyunu ele verdi. Sonra..."

Carver, "Devam edin," dedi.

"Bakın, geçen akşam dürüstlük konusundan bahsederken biraz fazla hiddetlendiniz. Aşırıya kaçan bir tepkiydi bu. Sanki kendi kendinizi kandırmak ya da ikna etmek ister gibiydiniz. Ayrıca para konusunda da biraz fazla aşağılayıcı bir tavır takındınız."

Parker Pyne'ın karşısındaki adamın yüzü asıldı, yenik, bitkin bir ifade aldı.

"Evet, buraya kadar," dedi. "İşte şimdi bittim. Sanırım kıza bu cicili bicili oyuncağını geri vereceksiniz? Aptalca bir şey, barbarca bir süslenme içgüdüsü bu. Kökeni Paleolitik Dönem'e kadar daya-

nıyor. Dişi cinsiyetin o zamandan bu yana vazgeçemediği bir güdü bu."

"Bence Miss Carol'ı biraz fazla küçümsüyorsunuz," dedi Bay Parker Pyne. "O akıllı bir kadın, üstelik insaflı da. Sanırım bu olayı kendine saklamayı yeğleyecektir."

Arkeolog, "Öyle olsa bile babası..." dedi.

"Bence o da. Bakın, 'baboş'un bunu gizlemek için nedenleri var. Ve bu neden bir tek küpenin edeceği kırk bin dolar filan da değil. Bence bir beş dolarlık tüm zararı karşılamaya yetecektir."

"Yani?..."

"Evet. Kız bunu bilmiyor. Onların gerçek olduğunu sanıyor. Geçen gece bundan kuşkulandım. Bay Blundell ne kadar zengin olduğuyla biraz fazla övünüyordu. Eğer işler ters gidiyorsa ve batağa batmışsanız, en iyisi her şey yolundaymış gibi davranmak ve blöf yapmaktır. Bay Blundell de blöf yapıyordu."

Doktor Carver birden gülümsedi. Bu yaşlı bir adamın yüzünde tuhaf görünen, saf küçük bir çocuğun sempatik, içten gülümsemesiydi.

Doktor Carver, "Desenize hepimiz aynı derecede yoksuluz," dedi.

"Kesinlikle," diyen Parker Pyne aklında kalmış bir mısrayı mırıldandı.

"Tanıdık bir duygudur bizi şaşılacak şekilde mutlu kılan."

Nil'de Ölüm

I

Lady Grayle sinirliydi. S.S. *Fayoum*'un güvertesine çıktığından beri hemen her şeyden yakınıyordu. Kamarasını beğenmemişti. Sabah güneşine katlanamıyordu, tabii öğleden sonranınkine de. Yeğeni Pamela Grayle zorunlu olarak ona diğer taraftaki kendi kamarasını vermek zorunda kaldı. Lady Grayle de bunu istemeyerek kabul etti.

Sonra hemşiresi Miss MacNaughton'a yanlış eşarp verdiği ve kendisinin evde bırakılmasını istediği küçük yastığı getirdiği için çattı. Kocası Sir George'u ise yanlış boncuk kolyeyi satın almış olduğu için azarladı. O akik değil lapis istiyordu. George aptalın tekiydi!

Sir George tedirgin bir şekilde, "Bağışla tatlım," dedi. "Bağışla. Hemen tekrar gider, değiştiririm onları. Nasıl olsa çok zamanımız var."

Bir tek çatmadığı Basil West, yani kocasının özel sekreteri oldu. Zaten hiç kimse asla Basil'i terslemezdi. Daha siz ağzınızı açmadan o sıcak gülümsemesiyle sizi zararsız hale getirirdi.

Aslında bu azar furyasından en şiddetli payı alan –hiçbir şeyden alınmayan, iriyarı, gösterişli, pahalı ve güzel giyimli bir insan olan– rehber tercümanları oldu.

Lady Grayle hasır koltuklardan birinde bir yabancının oturduğunu, özellikle de bunun bir başka yolcu olduğunu öğrendiğinde çok hiddetlendi.

"Turizm bürosunda bize özellikle bu yolculukta yalnız olacağımız söylendi. Sezon sonu olduğu ve başka yolcu olmadığı!"

"Bu doğru," dedi Muhammet sakin bir sesle. "Siz, ekibiniz ve yalnızca bir beyefendi, başka kimse yok."

"Ama bana biz bize olacağımız söylenmişti."

"Bu doğru, sayın bayan."

"Doğru değil. Bu bir yalan! Doğru ise bu adamın burada işi ne?"

"Kendisi daha sonra geldi sayın bayan. Siz biletlerinizi aldıktan sonra. Gelmeye de bu sabah karar verdi."

"Bu kesinlikle yalan, dalavere!"

"Bu söylediğim doğru sayın bayan. Kendisi sakin, sessiz bir beyefendi ve çok nazik."

"Aptalsınız siz! Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Miss MacNaughton, neredesiniz? Ah, demek buradasınız. Size ısrarla yanımdan ayrılmayın, dememiş miydim? Kendimi iyi hissetmiyorum. Beni kamarama götürün ve bir aspirin getirin. Bu arada Muhammet'in yakınıma bile yaklaşmasını istemiyorum. Sürekli, "Haklısınız, ladym, deyip duruyor ama bildiğini okuyor. Birazdan çıldırıp, çığlık atabilirim."

Miss MacNaughton hiçbir şey söylemeden kolunu uzattı. Otuz beş yaşlarında, ince, zarif, sakin ve oldukça güzel bir kadındı. Lady Grayle'i kamarasına götürdü, yatırdı, rahat etmesi için arkasına yastıklar koydu, aspirinini verdi ve azalmış olsa da süren yakınmalarını dinledi.

Lady Grayle kırk sekizindeydi. On altı yaşından beri çok fazla parası olmasının sıkıntısını yaşıyordu. On yıl önce de yoksul düşmüş bir baron olan Sir George Grayle'le evlenmişti.

İriyarı bir kadındı, hatlarına bakılınca hiç de çirkin sayılmazdı ama yaptığı aşırı makyajla zamanın ve gergin ruh halinin verdiği zararları daha da vurgulamış oluyordu. Saçları platin rengiyle kızıl arasında gidip geliyor ve genellikle çok yıpranmış görünüyordu. Çok abartılı giyiniyor, aşırı mücevher takıyordu.

"Sir George'a söyle," dedi işini bitirip ifadesiz bir yüzle bekleyen sessiz MacNaughton'a. "Sir George'a söyle, bu adam ne olursa olsun bu tekneden *inmeli*. Özel yaşamımda yalnızlığa ihtiyacım var. Mahremiyet *olmalı*. Özellikle de son zamanlarda yaşadıklarımdan sonra..." Gözlerini kapadı.

"Peki, Lady Grayle," diyen Miss MacNaughton kamaradan çıktı.

Yakınılan son dakika yolcusu hâlâ güvertede oturuyordu. Arkasını Luxor'a dönmüş, Nil'e, durgun nehrin koyu yeşil sularının ötesinde, ufku kaplayan altın renkli tepelere bakıyordu.

Miss MacNaughton önünden geçerken adamı göz ucuyla süzdü.

Sir George'u salonda buldu. Şaşkınlık içinde elinde tuttuğu kolyeye bakıyordu.

"Söylesenize bana Miss MacNaughton, sizce bu güzel mi?"

Miss MacNaughton lapis kolyeye şöyle bir baktı. "Hem de çok güzel," dedi.

"Sizce Lady Grayle beğenecek mi, ne dersiniz?"

"Oh hayır, bu konuda bir şey söyleyemem Sir George. Biliyorsunuz *hiçbir şey* onu mutlu etmiyor. Gerçek bu! Bu arada size bir mesaj gönderdi. Gemideki şu diğer yolcuyu istemiyor. Ondan bir şekilde kurtulmanızı istedi."

Sir George'un ağzı açık kaldı. "Nasıl yapabilirim ki ben bunu? Adama ne söyleyebilirim?"

"Tabii ki bir şey yapamazsınız." Miss MacNaughton'ın sesi kibar ve etkileyiciydi. "Yalnızca ona yapılacak bir şey olmadığını söyleyin."

Sonra cesaret verircesine ekledi. "Merak etmeyin, her şey yoluna girecek."

"Gerçekten öyle mi dersiniz?" Sir George'un yüzü gülünç denecek kadar acıklı bir haldeydi.

Elsie MacNaughton aynı sakin, etkileyici ses tonuyla, "Bunu bu kadar ciddiye almamalısınız Sir George. Moralinizi yüksek tutmalısınız. Biliyorsunuz, bu kadar sinirli olmasının nedeni yalnızca sağlığı. Cesur olun."

"Sizce o gerçekten kötü mü, hemşire?"

Hemşirenin yüzünde bir gölge belirip kayboldu. Yanıt verdiğinde sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Evet, ben... ben... durumunu pek iyi görmüyorum. Lütfen endişelenmeyin Sir George. Buna gerek yok. Gerçekten hiç gerek yok." Miss MacNaughton, Sir George'a dostça gülümsedikten sonra salondan ayrıldı.

Bu kez de içeri beyaz giysileriyle son derece ağırbaşlı ve solgun görünen Pamela geldi.

"Merhaba Nunks."

"Pam, tatlım, merhaba."

"Ne aldın öyle? Oh, ne güzel bir şey bu!"

"Böyle düşündüğüne sevindim. Ne dersin, teyzen de beğenir mi?"

"Onun bir şeyi beğenmesi olanaksız. Onun gibi bir kadınla nasıl olup da evlenebildiğini anlayamıyorum Nunks?"

Sir George sessiz kaldı. Kafasından başarısız bir kariyer, baskı yapan alacaklılar ve otoriter olsa da güzel bir kadının beynine kazınmış, karmaşık görüntüleri geçiyordu.

"Sevgili George," dedi Pamela. "Sanırım bunu yapman gerekiyordu, bunu anlıyorum. Ama ikimizin de yaşamını cehenneme çeviriyor, canımıza okuyor, öyle değil mi?"

Sir George, "Hastalandığından beri," dedi.

Pamela sözünü kesti. "O hasta değil. Gerçekten değil. İstediği her şeyi yapabiliyor. Örnek mi, siz Assouan'dayken o kadar neşeli ve kıpır kıpırdı ki, aynen küçük bir çekirge gibi. Bahse girerim, Miss MacNaughton da gerçeği biliyor, o bir sahtekâr."

Sir George iç çekerek, "Miss MacNaughton olmasa ne yapardık, hiç bilemiyorum," dedi.

Pamela onayladı. "Çok becerikli ve etkileyici bir yaratık olduğu kesin. Yine de ben bu konuda seninle tam olarak aynı fikirde değilim Nunks. Sakın inkâr etme, onu çok seviyorsun. Onun olağanüstü olduğunu düşünüyorsun. Aslında bir bakıma öyle de. Ama bir açıdan da kapalı kutu. Hiçbir zaman ne düşündüğünü anlayamıyorum. Yine de bizim ihtiyar cadıyı idare etmeyi çok iyi becerdiği de ortada."

"Buraya bak Pamela, teyzenden böyle bahsetmemelisin. Her şey bir yana, o sana karşı her zaman çok iyi oldu."

"Evet, tüm faturalarımızı ödüyor, değil mi? Ama yaşamımız da cehennemden farksız!"

Sir George konuyu değiştirdi ve çok daha acil bir soruna geçti.

"Yolculuğa katılan şu adamı ne yapacağız? Teyzen teknede yalnız olmak istiyor?"

"İstiyor da olamaz ki," dedi Pamela soğuk bir tonda. "Ayrıca adam son derece prezantabl bir tip, şık ve bakımlı. Sanırım Bakanlıklarda bir yerin sekreteriymiş ya da öyle bir şey işte. İlginç ama bana adını daha önce bir yerde duydum gibi geliyor. Basil!" Sekreter de tam o sırada salona giriyordu. "Parker Pyne ismini nerede görmüş olabilirim?"

"*Times* gazetesinin birinci sayfa ilanlarında," dedi genç adam hemen. "Mutlu musunuz? Eğer değilseniz Bay Parker Pyne'a danışın."

"Olamaz! Çok ilginç. Kahire yolunda ona sorunlarımızdan bahsederiz."

Basil West kısaca, "Benim sorunum filan yok," dedi. "Nil boyunca ilerleyecek ve zevkle tapınakları..." O sırada eline bir kâğıt almış olan Sir George'a baktı. "Hep birlikte sağlıkla..."

Bu son sözcük yalnızca yarım ağızla söylenmişti ama Pamela yakaladı. Göz göze geldiler.

"Haklısın Basil," dedi yavaşça. "Sağlık önemli."

Sir George ayağa kalkarak dışarı çıktı. Pamela'nın yüzü asıldı.

"Ne oldu tatlım?"

"Benim o iğrenç teyzen evlenmeme..."

"Hiç endişelenme," dedi Basil aceleyle. "Aklından ne geçtiğinden kime ne? Onunla ters gitme. Bence kamuflajın en iyi yolu bu." Güldü.

Bay Parker Pyne zarif, güven veren havasıyla salona girdi. Hemen arkasından da Muhammet gösterişli giysileriyle görevini yapmak üzere geldi.

"Baylar, bayanlar, şimdi hareket ediyoruz. Birkaç dakika içinde sağda Karnak Harabelerini göreceksiniz. Size babası için kızarmış koyun almaya giden küçük bir oğlan çocuğunun öyküsünü anlatacağım..."

II

Bay Parker Pyne alnında biriken terleri sildi. Dendera Tapınağı'na yaptığı geziden henüz dönmüştü. Onun cüssesinde biri için eşeğe binmenin yanlış bir deneyim olduğunu hissediyordu. Tuvalet masasının üzerine iliştirilmiş zarfı fark ettiğinde gömleğinin yaka-

sını gevşetmeye çalışıyordu. Zarfı açtı. İçindeki notta şunlar yazıyordu:

Sayın Beyefendi,

Sizden Abydos Tapınağı'nı ziyaret etmeyip teknede kalmanızı rica etmek durumundayım, çünkü sizinle görüşmem gerekiyor."

Saygılarımla
Ariadne Grayle

Parker Pyne'ın geniş, büyük yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. Bir kâğıt aldı, dolmakalemini açtı ve yazmaya başladı.

Saygıdeğer Lady Grayle, sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama tatildeyim ve profesyonel anlamda iş kabul etmiyorum."

Adını yazıp imzaladı ve notu bir kamarotla gönderdi. Kıyafetini değiştirmiş, temizlik ve bakım işlerini henüz tamamlamıştı ki kamarot cevap notuyla geldi.

Sayın Bay Parker Pyne,

Tatilde olmanızı anlıyorum, ancak belirtmek isterim ki yalnızca bir danışma karşılığında size yüz sterlin vermeye hazırım.

Saygılarımla
Ariadne Grayle

Parker Pyne'ın kaşları çatıldı. Dolmakalemiyle dalgın dalgın dişlerine vurmaya başladı. Abydos'u görmek istiyordu ama yüz

sterlin de yüz sterlindi. Üstelik Mısır tahmin ettiğinden çok daha pahalıydı. Ve şöyle yazdı:

Sevgili Lady Grayle,
Abydos Tapınağı'nı ziyaret etmeyeceğim.

Saygılarımla
J. Parker Pyne

Parker Pyne'ın tekneden ayrılmak istememesi rehber Muhammet'in içine dert oldu.

"Çok güzel bir tapınak. Bütün erkek konuklarımız özellikle orayı ziyaret etmek isterler. Sizin için koltuk ve yardımcı olacak komi de temin edebilirim."

Parker Pyne tüm bu cazip önerileri geri çevirdi.

Diğerleri gemiden ayrıldılar.

Parker Pyne güvertede bekliyordu. Derken Lady Grayle'in kamarasının kapısı açıldı ve lady de güverteye çıktı.

Lady Grayle, "Ne kadar sıcak bir öğleden sonra," dedi nazik bir havada. "Gitmeyip, kaldığınızı görüyorum Bay Pyne. Çok teşekkürler. Çok iyi yapmışsınız. Salonda birlikte bir çay içelim mi?"

Bay Parker Pyne hemen oturduğu yerden kalktı ve kadını izledi. Merak içinde olduğu inkâr edilemezdi.

Lady Grayle'in konuya girmekte zorlandığı anlaşılıyordu. Bir konudan diğerine geçip duruyordu. Sonunda değişik bir ses tonuyla açıklamaya başladı.

"Bay Pyne, size anlatacaklarım çok özel, kesinlikle aramızda kalması gerekiyor. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette."

Sustu, derin bir soluk aldı. Parker Pyne bekliyordu.

"Kocamın beni zehirleyip zehirlemediğini bilmek istiyorum."

Parker Pyne'ın bu konuşmadan beklediği kesinlikle böyle bir şey değildi. Şaşkınlığını açıkça belli etti.

"Bu çok ciddi bir suçlama Lady Grayle."

"Ben ne aptalım ne de daha dün doğmuş kadar deneyimsiz. Bir süredir bundan kuşkulanıyorum. George ne zaman uzağa gitse daha iyi oluyorum. O buradayken yemeğimi kendi istediğim şekilde ayarlatamıyorum ve bambaşka bir kadın oluyorum. Bunun bir nedeni olmalı."

"Söylediklerinizçok ciddi şeyler Lady Grayle. Ayrıca unutmayın ki ben dedektif değilim. Nasıl ifade edeyim, kendimi bir şekilde gönül uzmanı diye tanıtabilirim ama..."

Lady Grayle, Parker Pyne'ın sözünü kesti. "İyi de bütün bunların beni ne kadar endişelendirdiğini anlayamıyor musunuz? Benim istediğim başımda bir polis değil –teşekkürler, ben kendimi koruyabilirim– benim isteğim farklı. Gerçeği *öğrenmeliyim.* Ben kötü bir insan değilim Bay Pyne. Bana karşı iyi ve dürüst olana karşı ben de iyi olurum. Pazarlık pazarlıktır. Ben sözümü tutarım. Kocamın borçlarını ödedim ve ondan asla parayı esirgemedim."

Parker Pyne içinde Sir George için belli belirsiz bir acıma duygusu hissetti.

"Kıza gelince elbise, takı, eğlence, şu, bu ne istese alıyor. Buna karşılık tek istediğim biraz minnettarlık ve saygı."

"Minnettarlık emirle sahip olunabilecek bir şey değildir Lady Grayle."

"Saçma!"diyen Lady Grayle hışımla ekledi. "Neyse, konuya gelelim. Benim için gerçeği bulun. Eğer *öğrenirsem...*"

Parker Pyne ona merakla baktı. "Öğrenirseniz ne olacak Lady Grayle?"

"Bu benim bileceğim iş!" Kadının dudakları sımsıkı kasıldı.

Parker Pyne bir dakika kadar düşündükten sonra, "Lady Grayle," dedi. "Bağışlayın ama bana karşı yeterince dürüst ve açık olmadığınız gibi bir his içindeyim."

"Saçma. Size açıkça ne yapmanızı istediğimi söyledim."

"Evet, ama *nedenini* söylemediniz."

Gözleri buluştu. Gözünü ilk kaçıran Lady oldu.

"Sanırım nedeni apaçık ortada."

"Hayır değil, çünkü hâlâ bir noktada kuşkuluyum."

"Ne gibi?"

"Gerçekten amacınız yalnızca kuşkularınızda haklı olup olmadığınızı öğrenmek mi?"

"Kesinlikle öyle Bay Pyne." Lady kızgınlıktan titreyerek ayağa kalktı.

Parker Pyne ağır ağır başını salladı. "Evet, evet," dedi. "Biliyor musunuz, bu hâlâ benim sorumun yanıtı değil."

"Ah!" Lady Grayle bir an ne diyeceğini bilemedi ve odadan çıktı.

Yalnız kalan Parker Pyne çok düşünceliydi. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki birinin gelip tam karşısındaki koltuğa oturduğunu fark edemedi bile. Sonra birden fark ettiğindeyse ister istemez irkildi.

"Demek herkes döndü," dedi şaşkınlığını gizlemek istercesine.

"Diğerleri henüz dönmediler. Benim başım ağrıyordu, onlardan ayrılıp tek başıma döndüm." Bir an duraksadı. "Lady Grayle nerede?"

"Sanırım kamarasında yatıyordur."

"Oh, o zaman sorun yok. Döndüğümü öğrenmesini istemiyorum."

"Yani buraya onun için gelmediniz mi?"

Miss MacNaughton başını salladı. "Hayır, sizi görmeye geldim."

Parker Pyne şaşırmıştı.

Parker Pyne'a sorsalar bir an tereddüt etmeden Miss MacNaughton'ın kendi sorunlarına dışarıdan destek istemeden kendi çözüm getirebilecek bir kadın olduğunu söyleyebilirdi. Bu konuda çok yanılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Güverteye çıktığımızdan beri sizi izliyorum. Engin deneyimi ve isabetli karar verme yetisi olan bir insan olduğunuzu düşünüyorum. Sizden fikir almaya çok ihtiyacım var."

"Ama siz – bağışlayın beni Bayan MacNaughton ama– başkasından fikir alabilecek, başkasının önerilerine ihtiyaç duyabilecek bir insana pek benzemiyorsunuz. Kendi kararlarının doğruluğuna güvenen ve bunlar için mücadele edebilen bir insan olduğunuzu düşünüyorum."

"Normalde evet, ama çok özel bir durumla karşı karşıyayım."

Bir an duraksadı.

"Genellikle sorunlarımdan bahsetmekten hoşlanmam. Ancak bu durumda bunun gerekli olduğu kanısındayım. Bakın Bay Pyne, Lady Grayle ile İngiltere'den ayrıldığımda bir sorun olmadığı, her şeyin yolunda olduğu kanısındaydım. Daha açık bir deyişle, onunla ilgili olarak dert etmem gerekecek bir şey olmadığını düşünüyordum. Ne yazık ki bu doğru değilmiş. Çok fazla boş zaman ve çok fazla para patolojik denebilecek sonuçlara yol açıyor. Her gün silip temizlemesi gereken birkaç katlı bir evi ve bakması gereken beş, altı çocuğu olsa Lady Grayle belki de çok sağlıklı ve mutlu bir kadın olabilirdi."

Parker Pyne başını sallayarak anladığını belirtti.

"Diplomalı bir hemşire olarak bu tür sinir bozukluklarına, hastalıklı durumlara sıklıkla rastlıyorsunuz. Lady Grayle sağlığının kötü olmasından *hoşlanıyor*. İlk başta benden beklediği acılarını dindirmem filan değil, yalnızca ona karşı elimden geldiğince nazik davranmam ve mümkün olduğunca gezinin keyfini çıkarmamdı."

"Çok akıllıca."

"Ama Bay Pyne, kazın ayağı öyle değil işte. Artık Lady Grayle'in acıları gerçek ve kesinlikle numara değil."

"Yani?"

"Lady Grayle'in zehirlendiğinden kuşkulanıyorum."

"Ne zamandan beri kuşkulanıyorsunuz?"

"Son üç haftadır."

"Peki, kuşkulandığınız biri var mı?"

Gözlerini önüne eğdi. Geldiğinden beri belki de ilk kez sesindeki sıcaklık, samimiyet kayboldu.

"Hayır."

"Sizin yerinize ben söyleyeyim Miss MacNaughton, birinden kuşkulanıyorsunuz ve bu kişi de Sir George Grayle."

"Oh, hayır, hayır, onun bunu yaptığına inanamam. O, o kadar zavallı ve saf bir insan ki, aynen bir çocuk. Onun soğukkanlılıkla birini zehirleyebileceğine inanamam." Sesinde hüzünlü bir ton vardı.

"Yine de Sir George ne zaman uzağa gitse, karısının iyileştiğini ve dönüşüyle birlikte hastalık ataklarının arttığını fark etmiş olmalısınız."

Elsie MacNaughton yanıt vermedi.

"Hangi zehirden kuşkulanıyorsunuz? Arsenik mi?"

"Öyle bir şey olabilir. Arsenik ya da antimon."

"Peki, bunu engellemek için ne gibi adımlar attınız?"

"Lady Grayle'in yediğine içtiğine elimden geldiğince dikkat etmeye çalışıyorum."

Parker Pyne başını salladı. "Ne dersiniz, Lady Grayle'in de bu yönde herhangi bir kuşkusu olabilir mi?"

"Oh hayır, olmadığından eminim."

"İşte bunda yanılıyorsunuz," dedi Parker Pyne. "Lady Grayle de bundan *kuşkulanıyor*."

Miss MacNaughton'ın çok şaşırmış olduğu apaçık ortadaydı.

"Lady Grayle sizin tahmin edebileceğinizden çok daha fazla sır saklayabilecek biri," diye ekledi Parker Pyne. "Nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor."

Miss MacNaughton ağır ağır, "İşte bu beni çok şaşırttı," dedi.

"Size bir şey daha sormak isterdim, Miss MacNaughton. Lady Grayle'in sizden hoşlandığını düşünüyor musunuz?"

"Bunu hiç düşünmedim."

O sırada konuşmaları beklenmedik bir misafirle kesildi. Muhammet giysileri arkasında dalgalanarak içeri girdi, yüzünden ışıklar saçıyordu adeta.

"Lady geri döndüğünüzü duymuş, sizi soruyordu. Niçin yanına gitmediğinizi merak ediyor?"

Miss MacNaughton telaşla ayağa fırladı.

Parker Pyne da kalktı.

"Yarın sabah bu konuyu yeniden konuşmak sizin için uygun olur muydu, Miss MacMaughton?"

"Evet, en iyi zaman bu. Lady Grayle geç vakte kadar uyuyor. Bu arada, çok dikkatli olacağım."

"Sanırım Lady Grayle de dikkatli olacaktır.

Miss MacNaughton hızla gözden kayboldu.

Bay Parker Pyne, Lady Grayle'i o akşam yemeğinden önceye kadar görmedi. Gördüğündeyse güvertede oturmuş sigara içiyor, mektuba benzeyen bir şeyi yakıyordu. Parker Pyne'ı görmemiş gibi

davrandı. Parker Pyne'ın bundan çıkardığı sonuç onun kızgınlığının hâlâ geçmemiş olduğuydu.

Akşam yemeğinden sonra Sir George, Pamela, Basil ve Parker Pyne hep birlikte briç oynadılar. Herkes biraz dalgın gibiydi, dolayısıyla oyunu kısa kestiler.

Parker Pyne uyuduktan birkaç saat sonra uyandırıldı. Kamaraya gelen Muhammet'ti.

"İhtiyar bayan çok hasta. Hemşire de korku içinde. Doktor bulmaya çalışacağım."

Parker Pyne hemen üzerine elbiselerini geçirdi. Lady Grayle'in kamarasının kapısına Basil ile aynı anda ulaştı. Sir George ve Pamela zaten içerideydiler. Elsie MacLaughton çaresizlik içinde hastayla ilgileniyordu. Parker Pyne içeri girdiğinde zavallı Lady son bir kez çırpındı. Yay şeklini alan vücudu kasıldı ve katılaştı. Başı yastığın üzerine düştü.

Bay Parker Pyne yavaşça Pamela'yı kamaranın dışına aldı.

"Çok korkunç!" diyordu genç kız hıçkırarak. "Çok korkunç! Yoksa o... o..."

"Öldü mü diye soruyorsanız... korkarım evet."

Parker Pyne genç kızı Basil'e emanet etti. Bu arada Sir George da kamaradan dışarı çıktı, sersemlemiş gibiydi.

"Hiçbir zaman onun gerçekten hasta olduğuna inanmadım," diye mırıldanıyordu kendi kendine. "Buna bir an bile inanmadım."

Parker Pyne onun önünden geçerek kamaraya girdi.

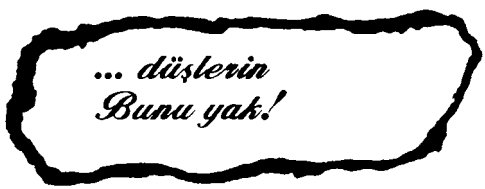
Elsie MacNaughton'ın yüzü bembeyazdı, bitkindi. "Doktor çağırdılar mı?" diye sordu.

"Evet," diyen Parker Pyne sordu. "Striknin miydi?"

"Evet. Bu kasılmalar bunu açıkça gösteriyor. Tanrım, buna inanamıyorum!"

Sandalyeye oturarak ağlamaya başladı. Parker Pyne omzuna hafifçe vurarak onu teselliye çalıştı.

Sonra aklına bir şey geldi. Hızla kamaradan ayrılıp salona koştu. Kül tablasında akşam gördüğü kâğıdın bir kısmı hâlâ yanmamış duruyordu. Okunabilen yalnızca birkaç sözcük vardı.

"İşte bu ilginç!" diye mırıldandı Parker Pyne kendi kendine.

III

Parker Pyne Kahire'de seçkin bir bürokratın odasında oturuyordu.

"Demek tek kanıt bu," diye mırıldandı dalgın dalgın.

"Evet, hem de kesinlikle sağlam bir kanıt. Adam aptalın teki olmalı."

"Sir George'un aptal bir adam olduğunu söyleyemem."

"Hiç fark etmez!" diyen diğer adam durumu kısaca özetledi. "Lady Grayle bir fincan Bovril[1] istemiş. Hemşire hazırlamış. Sonra içine biraz şeri konulmasını istemiş. Sir George şeriyi getirmiş. İki saat sonra da Lady Grayle tipik striknin zehirlenmesi belirtileri

(1) Sığır etinden hazırlanan çok koyu bir et suyu ekstresi. İngiltere'de bu marka adı altında satılmakta, sıcak içeceklerde ve yemeklerde, özellikle de hastaların beslenmesinde sıklıkla kullanılmaktadır. (Ç.N.)

göstererek ölmüş. Sir George'un kamarasında da, o akşam yemekte giydiği ceketin cebinde de striknin bulundu."

Parker Pyne, "Çok ilginç," dedi. "Bu arada strikninin nasıl temin edildiğini buldunuz mu?"

"Bu konuda bazı kuşkularımız var. Hemşirede bir miktar varmış –Lady Grayle'in kalbinde bir tekleme olması olasılığına karşı– ama her iki sorgulamamızda da çelişkili yanıtlar verdi. Birincisinde kendisindeki ilacın tam ve el değmemiş olduğunu söyledi, şimdi ise aksini söylüyor."

Parker Pyne, "Bundan emin olamaması ilginç," dedi.

"Bence adamla ikisi birlikte hareket ettiler. Birbirlerine karşı zayıf oldukları anlaşılıyor."

"Olabilir ama eğer Miss MacNaughton cinayet işlemeyi planlamış olsaydı, emin olun bunu çok daha doğru ve anlaşılmayacak şekilde yapardı. O çok becerikli ve akıllı bir genç bayan."

"Evet ama durum ortada. Bence, Sir George kaçınılmaz olarak bu işin içinde. Bunda en ufak bir kuşku bile yok."

"Tamam, tamam," dedi Parker Pyne. "Ben bir şeyler yapmaya çalışacağım."

İlk olarak güzel yeğenden bilgi almaya çalıştı.

Pamela'nın yüzü kireç gibi bembeyazdı. Kızgındı.

"Nunks kesinlikle böyle bir şey yapmış olamaz," diyordu. "Asla –asla– asla!"

"Peki ama o zaman kim yapmış olabilir?" diye sordu Parker Pyne sakince.

Pamela biraz yaklaştı. "Biliyor musunuz ne düşünüyorum? Bence kendisi yaptı. Son zamanlarda iyice tuhaflaşmıştı. Sürekli bir şeyler hayal ediyor, kendi kendine kuruyordu."

"Ne gibi şeyler?"

"Çok tuhaf şeyler. Örneğin Basil. Sürekli olarak Basil'in kendisine âşık olduğunu ima ediyordu. Halbuki Basil ve ben... biz..."

Parker Pyne gülümseyerek, "Bunu anlamıştım," dedi.

"Basil'e ilişkin söylediği her şey tamamen hayal ürünüydü. Sanırım bir nedenle zavallı Nunks'tan nefret ediyordu, ona takmıştı. Bence kafasında bir öykü yarattı ve bunu size anlattı. Striknini Nunks'ın kamarasına ve cebine koydu, sonra da kendini zehirledi. İnsanlar böyle şeyler yapabilir, değil mi?"

"Yapabilirler," diye onaylayan Parker Pyne gülümseyerek ekledi. "Ama ben Lady Grayle'in yaptığını sanmıyorum. İzninizle onun o tipte bir insan olmadığını söyleyeceğim."

"Peki ya sanrıları?"

"Evet, bu konuyu Bay West'e de sormalıyım."

Genç adamı odasında buldu. Basil, Parker Pyne'ın sorularına isteyerek, açıkça yanıt verdi.

"Belki size bu aptalca gelecek ama sanırım benden hoşlanıyordu. Bu yüzden ona Pamela ile olan ilişkimden bahsetmeye cesaret edemedim. Sir George'a baskı yapıp beni işimden attırırdı."

"Sizce Bayan Pamela'nın varsayımı doğru olabilir mi?"

"Sanırım olabilir." Genç adam kuşkuluydu.

"Ama bu yeterince iyi bir varsayım değil," dedi Parker Pyne yavaşça. "Hayır, daha iyi bir şey bulmalıyız."

Bir iki dakika kadar düşündü.

Neden sonra kısaca, "En iyisi itiraf," dedi. Dolmakalemini açtı, bir parşömen kâğıdı aldı.

"Şimdi size söylediklerimi yazar mısınız lütfen?"

Basil West onu şaşkınlıkla süzdü. "Ben mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Sevgili genç adam..." Parker Pyne babacan bir havaya girmişti. "Her şeyi biliyorum. Zavallı Lady'yi nasıl kendinize âşık ettiği-

nizi, onunla seviştiğinizi. Zavallı yaşlı kadının bundan dolayı nasıl vicdan azabı çektiğini. Sonra genç, güzel saf yeğenine âşık olmanızı. Kurduğunuz tuzağı. Yavaş yavaş zehirliyordunuz onu. Olay sonuçta gıda kaynaklı doğal bir ölüm gibi görünecekti, eğer bu kanıya varılmasa bile bunu Sir George'un yaptığı düşünülecekti çünkü atakların onun yanınızda olduğu zamanlarda gelmesini sağlıyordunuz.

"Sonra Lady Grayle'in kuşkulandığı ve bu konu hakkında benimle konuştuğunu duydunuz. Hemen harekete geçmeniz gerekiyordu. Miss MacNaugton'ın çantasından gizlice striknini aldınız. Birazını Sir George'un kamarasına, birazını da ceketinin cebine koydunuz. Sonra yeterli bir miktarı da bir kapsülün içine koyup bir mektup eşliğinde Lady Grayle'e yolladınız ve bunun "düşlerinizin iksiri" olduğunu yazdınız.

"Çok romantik bir fikirdi. Lady mektubu hemşire yanından gider gitmez alacaktı ve hiç kimsenin bundan haberi olmayacaktı, ama bir hata yaptınız genç adam. Bir kadına aşk mektuplarını yakmasını söylemenin yararı yoktur. Hiçbir zaman yapmazlar bunu. Tüm mektuplarınız, gönderdiğiniz ilaçla ilgili olan da dahil elime geçti."

Basil West sapsarı oldu. Bir anda sanki tüm yakışıklılığı kayboldu. Ezik bir fare gibi görünüyordu.

"Lanet olsun size," diye homurdandı. "Demek her şeyi biliyorsunuz. Tanrı'nın belası, ukala, çokbilmiş Parker Pyne!"

Parker Pyne karşılaşabileceği fiziksel şiddetten her ihtimale karşı aralık bıraktığı kapının dışında onları dinleyen tanıkların zamanında müdahalesiyle kurtuldu.

IV

Parker Pyne olayı yine aynı üst bürokratla konuşuyordu.

"Aslında elimde geçerli bir kanıt yoktu. Yalnızca üzerinde *'Yak bunu'* yazan o kâğıt parçası. Öykünün tamamını kafamda kurguladım ve onun üzerinde denedim. İşe yaradı. Gerçeği tesadüfen keşfettim. Bunu da o mektup parçası sağladı. Lady Grayle onun yazdığı her satırı yakmıştı ama *o bunu bilmiyordu.*

"Lady Grayle gerçekten de farklı bir kadındı. Bana gelmesine çok şaşırmıştım. Benden istediği aslında kocasının onu yavaş yavaş zehirlediğini söylememdi. Bu durumda genç West'le gidebilecekti. Adil davranmak, kimseyi incitmemek istiyordu. İlginç bir karakter!"

"Sanırım o zavallı küçük kız çok acı çekiyordur," dedi diğer adam.

Parker Pyne duyarsızca, "Atlatacaktır," dedi. "Henüz çok genç. Umarım Sir George da çok geç kalmadan biraz mutlu olmayı dener. On yıldır solucan gibi davranılıyordu ona. Artık Elsie MacNaughton ona hak ettiği mutluluğu yaşatacaktır."

Gözleri parladı. Sonra iç çekti.

"Buradan doğruca Yunanistan'a gitmeyi düşünüyorum. Ama bu kez kimliğimi gizleyeceğim. Gerçekten artık biraz tatil *yapmalıyım.*"

Delphi Kâhini

I

Bayan Willard, J. Peters Yunanistan'dan hoşlanmıyordu. Delphi de onu pek ilgilendirmiyordu.

Onun için büyülü şehirler Paris, Londra ve Riviera'ydı. Otel yaşamından hoşlanan bir kadındı. Ancak onun otel odası kavramı yumuşak halılar, lüks bir yatak, yatağın başucundaki abajurlu bir lamba da dahil çok yönlü bir elektrik donanımı, dilediğince sıcak ve soğuk su, oda servisinden çay, yemek, soda, kokteyl ısmarlayabileceği ve dostlarıyla konuşabileceği bir telefondan oluşmaktaydı.

Delphi'deki otelde ise bunlardan neredeyse hiçbiri yoktu. Pencerelerden görünen manzara muhteşemdi, yatak da beyaz badanalı oda da tertemizdi. Odada bir sandalye, el yüz yıkanabilecek bir lavabo ve bir çekmeceli dolap vardı. Oda dışındaki banyonun önceden ayarlanması gerekiyordu ve sıcak su konusunda ise genellikle hayal kırıklığı yaşanıyordu.

Delphi'yi gördüğünü söylemenin hoş olacağını düşünen Bayan Peters Antik Yunan eserlerine ilgi duymak için kendini çok zorlamış ancak bunda başarılı olamamıştı. Başsız, kolsuz, bacaksız heykeller sanki tamamlanmamış, yarım kalmış gibi görünüyorlardı ona. İçin-

den müteveffa Bay Willard Peters'ın mezarının başına yerleştirilen, kanatlarını açmış görkemli melek heykelinin bunlardan çok daha güzel olduğunu düşünüyordu.

Ancak bu gizli düşüncelerinden onu küçümseyebileceği korkusuyla oğlu Willard'a asla bahsetmiyordu. Burada, bu soğuk ve konforsuz odada, hizmetlerine verilen asık suratlı bir hizmetçi ve bezgin bir şoförle bulunmaları Willard'ın hatırınaydı.

Willard (Yakın zamana kadar Junior sıfatıyla anılan delikanlı bu sıfattan nefret ediyordu.) Bayan Peters'ın on sekiz yaşındaki oğluydu ve kadın ona adeta tapıyordu. Willard Antik Dönem sanatına tutku düzeyinde ilgi duyuyordu. Kendisini delicesine seven annesini bu Yunanistan turuna katılmak için kandıran da ince, solgun, gözlüklü ve gergin bir genç olan Willard olmuştu.

Birlikte Bayan Peters'ın tamamen anlamsız bulduğu Olympia'ya gitmişlerdi. Bayan Peters, Parthenon'dan hoşlanmıştı ama Atina'yı umutsuz bir vaka olarak görmüştü. Corinth ve Mycenae'ya yaptıkları ziyaretler ise hem onun için hem de şoförleri için ıstıraptan farksızdı.

Bayan Peters mutsuzluk içinde Delphi'nin bardağı taşıran son damla olduğunu düşündü. Bir yol boyunca yürüyüp harabelere bakmaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu burada. Willard uzun saatler boyunca diz çöküp Yunan yazıtlarını deşifre etmeye çalışıyor, zaman zaman da heyecanla sesleniyordu. "Anne, şunu dinlesene. Muhteşem, değil mi?" Sonra Bayan Peters'a yazıttan bir şeyler okuyordu ama bunlar da ona tamamen anlamsız ve saçma görünüyordu.

O sabah Willard, Bizans mozaiklerini görmek için çok erken çıkmıştı. İçgüdüsel olarak Bizans mozaiklerinin kendisini hiç ilgilendirmeyeceğini hisseden Bayan Peters oğlundan bu gezide yer almayacağı için kendisini bağışlamasını istemişti.

"Seni çok iyi anlıyorum anne," demişti Willard. "Yalnız kalmak, amfiteatrda ya da stadyumda oturup oraları iyice incelemek ve kafanda yer etmesini sağlamak istiyorsun."

"Bu doğru tatlım."

Willard sevinçle, "Buranın seni büyüleyeceğini biliyordum," dedikten sonra otelden ayrıldı.

Bayan Peters iç çekerek yatağından kalktı ve kahvaltı için hazırlandı.

Yemek salonuna giren Bayan Peters orada yalnızca dört kişi olduğunu gördü. Antik Yunan giysilerini andıran (ama ona da tam uymayan) tuhaf giysiler içindeki anne kız dansta ifade sanatının önemini tartışıyorlardı. Salonda onların dışında trenden indikleri sırada Bayan Peters'ın bir valizini yere düşmekten son anda kurtaran Thompson adındaki şişman, orta yaşlı nazik bir beyefendi ve bir de otele henüz bir önceki akşam gelen, kel, orta yaşlı bir adam vardı.

Kahvaltının ardından salonda son kalan da bu yeni konuk oldu ve Bayan Peters çok geçmeden onunla konuşmaya başladı. Bayan Peters sıcakkanlı bir insandı ve insanlarla konuşmaktan hoşlanırdı. Bay Thompson bu konuda iyi değildi ve uzak kalmaya çalışıyordu. (Bayan Peters bunu tipik İngiliz soğukluğu olarak nitelendiriyordu.) Anne kıza gelince, her ne kadar kız Willard ile iyi anlaşsa da, fazlasıyla üstünlük taslayan, ukala tiplerdi.

Bayan Peters yeni gelen otel müşterisinden hoşlanmıştı. Ukala değildi ama bilgiliydi. Eski Yunan'a ilişkin o kadar ilginç, hoş, ufak detaylar anlatıyordu ki... Bayan Peters bir an onların tarih kitaplarında kalmış kişiliklerden çok gerçek, yaşayan insanlar oldukları gibi bir hisse bile kapıldı.

Bayan Peters yeni dostuna Willard'dan, onun ne kadar akıllı ve kültür delisi bir genç olduğundan söz etti. Bu yeni adamın sevecen,

yumuşak, konuşkan kişiliği karşısındakine konuşma rahatlığı veriyordu.

Bayan Peters adamın adını da mesleğini de öğrenemedi. Adam kendisi hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi, tatilde olduğu, işle kesinlikle ilgilenmediği (hangi işse) ve seyahat ettiği dışında kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

Yine de gün beklenilenden çabuk geçti. Anne kız ve Bay Thompson asosyalliklerini sürdürdüler. Bayan Peters'la yeni gelen adamın müzeden çıktıklarını gören Bay Thompson'sa karşılaşmamak için hemen yön değiştirdi.

Bayan Peters'ın yeni arkadaşı onun arkasından kaşlarını çatarak uzun uzun baktı.

"Onun kim olduğunu bilmek isterdim," dedi.

Bayan Peters ona diğer adamın adının Thompson olduğunu söyledi ama fazlasını kendisi de bilmiyordu.

"Thompson... Thompson? Hayır, onunla daha önce tanıştığımızı sanmıyorum ama yüzü bana bir şekilde tanıdık geliyor, ama çıkaramıyorum."

Bayan Peters öğleden sonra gölge bir nokta bulup kısa bir şekerleme yaptı. Yanına ise okumak için oğlunun önerdiği, Yunan sanatına ilişkin kitabı değil, tam aksine "*Nehir Gemisinin Gizemi*" adlı bir polisiye roman aldı. Kitapta dört cinayet, üç adam kaçırma ve bir dizi cani vardı. Bayan Peters bu kitabı okuyunca kendini hem rahatlamış hem de canlanmış hissetti.

Otele döndüğünde saat dörttü. Willard'ın da o saatte dönmüş olacağını düşünüyordu. Bir terslik olabileceği düşüncesinden bile o kadar uzaktı ki otel sahibinin o gün öğleden sonra tuhaf görünümlü bir adamın bıraktığını söylediği notu açmayı bile unutmuştu.

Bu son derece kirli, pis bir nottu. Dalgın dalgın zarfı yırttı. Ancak daha ilk satırları okuduğu anda beti benzi attı ve ayakta kalabil-

mek için hemen yanındaki masaya tutundu. Mektuptaki yazı karakteri yabancıydı ama mektup İngilizce yazılmıştı. Şöyle yazıyordu:

Sayın Bayan,

Size bildirmek isteriz ki oğlunuz tarafımızdan güvenli bir yerde alıkonulmakta. Eğer söylediklerimize harfiyen uyarsanız saygıdeğer genç delikanlıya hiçbir zarar gelmeyecektir. Onun serbest bırakılması karşılığında sizden on bin sterlin istiyoruz. Eğer otel sahibine, polise ya da herhangi birine bu durumdan söz edecek olursanız oğlunuz öldürülecektir. Bu bir uyarıdır. Yarın parayı nerede ve nasıl teslim edeceğinize ilişkin talimat alacaksınız. Eğer söz dinlemezseniz genç saygıdeğer delikanlının önce kulağı kesilerek size gönderilecektir. Ve ertesi gün de yine dediklerimizi yapmazsanız oğlunuz öldürülecek. Tekrar uyarıyoruz, bu boş bir tehdit değildir. İyi düşünün –ve en önemlisi– sessiz olun.

Siyah Kaşlı Demetrius

Zavallı kadının o anda hissettikleri anlatılır gibi değildi. Her ne kadar mantıksız ve çocukça yazılmış bir tehdit mektubu gibi görünse de Bayan Peters'a çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu ve çaresizliğini anlatmaya yetmişti. Willard, oğlu, sevgilisi, canı, değerli, tatlı, ağırbaşlı oğlu, Willard tehlikedeydi!

Hemen polise gidebilir, ortalığı ayağa kaldırabilirdi. Ama ya bunu yaptığı takdirde... Ürperdi.

Sonra kendini toplayıp, otelde İngilizce konuşabilen tek kişi olan otel sahibini bulmak için odasından çıktı.

"Çok geç oldu," dedi. "Oğlum hâlâ dönmedi."

Sevimli, cana yakın bir insan olan otel sahibi Bayan Peters'a bakarak neşeyle, "Doğru," dedi. "Mösyö katırlara binmek istemedi. Yürüyerek dönmek istediğini söyledi. Aslında burada olması gerekirdi ama hiç kuşkusuz yolda bir yerlerde oyalanmış olmalı."

Bayan Peters birdenbire, "Söyleyin bana, bu çevrede kötü adamlar var mı?" diye sordu.

Kötü adamlar sözcüğü ufak tefek bir adam olan otel sahibinin İngilizce bilgisinin kapsamında olmayan bir kavramdı. Bayan Peters anlamı biraz daha açtı. Aldığı yanıtsa Delphi çevresinde yalnızca çok iyi ve sakin, kendi halinde insanların yaşadığı ve hepsinin yabancılara karşı çok konuksever oldukları oldu.

Bayan Peters dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri söylememek için kendini tuttu. O uğursuz tehdit mektubu onu bundan alıkoyuyordu. Tabii ki bu tamamen bir blöf de olabilirdi. Ama ya değilse? Amerika'daki bir arkadaşının da çocuğu kaçırılmış, polise haber verdikleri için de öldürülmüştü. Böyle şeyler olabiliyordu.

Çıldırmak üzereydi. Ne yapacaktı? On bin sterlin bu yaklaşık olarak kırk elli bin dolar demekti. Aslında Willard'ın yaşamı karşısında neydi ki bu meblağ? İyi de bu parayı nereden bulacaktı? Burada bu ülkede bu denli büyük bir meblağı bankadan nakit olarak çekmesi olanaksızdı. Yanında ise yalnızca birkaç yüz sterlinlik banka çeki vardı.

Acaba haydutlar bu durumu anlar mıydı? Mantıklı davranırlar mıydı? *Beklerler* miydi?

Hizmetçi kız odaya yardıma geldiğinde onu büyük bir öfkeyle kovdu. Yemek çanı çaldığında zavallı kadın aynen bir robot gibi yemek salonuna indi. Yemeğini de aynı şekilde farkında bile olmadan yedi. Gözü kimseyi görmüyordu. O kadar kaygılıydı ki yemek salonundakileri bile fark etmedi.

Meyve servisiyle birlikte önüne bir de not bırakıldı. Birden irkildi ama notun üstündeki yazı görmekten korktuğundan çok farklıydı; küçük, eğik, tipik bir el yazısıydı bu. Notu kayıtsızca açtı ama notta yazanlar ona çok ilginç geldi:

Delphi'de artık kâhine danışmak olanaksız ama Bay Parker Pyne'a danışabilirsiniz.

Notun hemen altına da bir gazeteden kesilmiş küçük bir ilan ve kâğıdın üzerine de bir vesikalık fotoğraf iliştirilmişti. Bu o sabah konuştuğu kel adamın fotoğrafıydı.

Bayan Peters gazete kupürünü iki kez okudu.

Mutlu musunuz? Değilseniz Bay Parker Pyne'a danışın.

Mutlu mu? Mutlu mu? Acaba bir insan hiç onun kadar mutsuz olabilir miydi? Bu sanki dualarının yanıtıydı.

Hemen çantasından bir kâğıt çıkarıp üzerine hızla bir şeyler karaladı.

Lütfen bana yardım edin. On dakika sonra otelin dışında buluşabilir miyiz?

Notu bir zarfın içine koyup, zarfı yapıştırdı ve garsonu yanına çağırıp pencerenin yanındaki masada oturan beyefendiye götürmesini söyledi.

On dakika sonra gecenin serinliğinde kürk ceketini giymiş olan Bayan Peters otelden çıktı ve ağır ağır harabelere giden yolda ilerlemeye başladı. Bay Parker Pyne orada onu bekliyordu.

"Sizin burada olmanız Tanrı'nın bir lütfu Bay Parker Pyne," dedi Bayan Peters soluk soluğa. "Peki ama benim çok çaresiz bir durumda olduğumu nasıl anladınız? Bunu bilmek isterdim."

"İnsanların yüz ifadesi, sevgili bayan, her şeyi anlatır," dedi Parker Pyne kibarca. "*Bir şey* olduğunu anlıyorum ama bunun ne olduğunu siz anlatınca öğreneceğimi umuyorum.

Bayan Peters bir çırpıda olanları anlattı. Sonra da mektubu uzattı. Parker Pyne mektubu cep lambasının ışığında dikkatle okudu.

"Hımm," dedi. İlginç bir belge. Çok ilginç bir belge. Özellikle bazı noktalar..."

Ancak Bayan Peters mektubun ayrıntılarına ilişkin yorumları dinleyebilecek durumda değildi. Willard'ı için ne yapılabilirdi? Sevgili, tatlı Willard'ı için?

Bay Parker Pyne karşısındaki rahatlatan bir insandı. Yunanlı haydutlara ilişkin oldukça ilginç ve renkli bir portre çizdi. Tutsakları konusunda çok özenli olacaklarını, çünkü onun onlar için altın madeninden farksız olduğunu söyledi. Sonunda Bayan Peters da biraz sakinleşti.

Ama yine de, "Ben ne yapmalıyım?" diye inledi.

"Yarını bekleyin," dedi Parker Pyne. "Tabii hemen polise gitmek istemiyorsanız..."

Bayan Peters dehşet içinde Parker Pyne'ın sözünü kesti. Nasıl böyle bir şeyi düşünebilirdi? Böyle bir durumda sevgili oğlunu, Willard'ı hemen öldürürlerdi.

"Sizce Willard'ı sağ salim geri alabilecek miyim?"

"Bunda hiç kuşkum yok," dedi Parker Pyne huzur veren bir sesle. "Tek sorun onu on bin sterlin ödemeden geri alıp alamayacağınız?"

"Tek isteğim oğlum."

Parker Pyne teskin edici bir ses tonuyla, "Evet, evet," dedi. "Bu mektubu kim getirdi?"

"Otel sahibi tanımadığını söyledi. Bir yabancı."

"Ah! Tabii bu bir fırsat olabilir. Örneğin yarın size mektup getirecek olan kişi izlenebilir. Bu arada, oteldekilere oğlunuzun dönmemesiyle ilgili olarak ne diyeceksiniz?"

"Hiç düşünmedim."

"Acaba..." Parker Pyne düşünüyordu. "Bence yaygara koparmalı, onun dönmediğini açıkça belirtmeli ve bundan dolayı telaşlandığınızı belirtmelisiniz. Hatta bir arama grubu bile oluşturulabilir."

"Bunu yaparsam bu haydutlar..." Bayan Peters yutkundu.

"Hayır, hayır. Adam kaçırma ya da fidyeden söz edilmediği sürece kötü bir şey yapacaklarını hiç sanmam. Ayrıca oğlunuzun kaybolmasını da ortalığı velveleye vermeden sakin karşılamanız beklenemez, değil mi?"

"Bu konuda size güvenebilir miyim?"

Parker Pyne, "Bu benim işim," dedi.

Otele doğru yürümeye başladılar. Bu arada neredeyse iriyarı biriyle kafa kafaya çarpışacaklardı.

"Bu da kimdi?" diye sordu Parker Pyne sinirle.

"Sanırım Bay Thompson'dı."

"Ya!" diyen Parker Pyne düşünceliydi. "Demek Thompson'dı. Thompson! Hımm."

II

Bayan Peters yatağına uzandı. Bay Parker Pyne'ın mektup getiren yabancı konusundaki fikrinin çok iyi olduğunu düşünüyordu.

Mektubu getirecek olan kişinin hiç kuşkusuz haydutlarla bağlantısı olacaktı. Onları oğluna götürebilirdi. Bununla avundu ve tahmin ettiğinden de çabuk uyuyakaldı.

Ertesi sabah giyinirken birden pencerenin yanında zeminde bir zarf olduğunu fark etti. Zarfı aldı, kalbi duracakmışçasına çarpıyordu. Aynı, pis ucuz zarf; aynı iğrenç yazı karakteri. Mektubu yırtarak açtı.

Günaydın Bayan,

Düşündünüz mü? Oğlunuz iyi ve sağlıklı, tabii şimdilik. Ama bizim bu parayı almamız gerekiyor. Sizin için burada bu meblağı bulmanın çok zor olabileceğini anlıyoruz ama bize yanınızda elmas bir gerdanlık olduğu söylendi. Çok değerli taşlardan oluşan bir gerdanlık. Para yerine bu gerdanlığı da alabiliriz. Bakın, yapmanız gereken şu: Siz ya da sizin göndereceğiniz biri bu gerdanlığı alıp stadyuma gelecek. Buradan da doğruca büyük kayanın başındaki ağaca doğru gidecek. Kendisi bizim tarafımızdan izleniyor olacak ve yalnız gelip gelmediği saptanacak. Orada oğlunuzla gerdanlık takas edilecek. Bu yarın sabah saat altıda, güneş doğduktan hemen sonra yapılacak. Eğer sonrasında polisi peşimize takacak olursanız, oğlunuz daha arabanız istasyona ulaşmadan vurulacak.

Bu son sözümüz bayan. Yarın sabah gerdanlık gelmediği takdirde size oğlunuzun kulağı gönderilecek. Ertesi gün de ölüsü.

Saygılar, bayan,
Demetrius

Bayan Peters hemen Bay Parker Pyne'ı bulmak için yerinden fırladı. Parker Pyne mektubu dikkatle okudu.

"Bu elmas gerdanlık konusu doğru mu?" diye sordu mektubu okumayı bitirince.

"Kesinlikle. Kocam o gerdanlığa yüz bin dolar nakit ödemişti."

Parker Pyne, "Hırsızlar çok iyi bilgilendirilmiş," diye mırıldandı.

"Ne dediniz?"

"Hiç, yalnızca olayın bazı ayrıntılarını düşünüyordum."

"Bakın Bay Pyne, ayrıntıları düşünmek için zamanımız yok. Oğlumu geri almalıyım."

"Siz aklı başında bir kadınsınız Bayan Peters. Yoksa zorbalar tarafından tehdit edilmek, sizden on bin sterlin fidye istenmesi hoşunuza mı gidiyor? Yani bu yontulmamış haydutlara gerdanlığınızı hiçbir şey yapmadan vermeye hazır mısınız?"

"Şey tabii, bunu böyle ifade edince..." Bayan Peters'ın annelik duygusuyla sağduyusu mücadele içindeydiler. "Bunu o alçak canavarların, eşkıyaların yanına bırakmayacağım elbette. Oğlumu geri aldığım anda Bay Parker Pyne, doğruca bölgedeki polis merkezine gidecek ve şikâyette bulanacağım. Ve eğer gerekirse istasyona gitmek için de oğlum ve kendim için zırhlı bir araç tutacağım." Bayan Peters kıpkırmızı kesilmişti ve öç alma duygusuyla titriyordu.

"Evet de..." dedi Parker Pyne. "Bakın, saygıdeğer madam, korkarım onlar bu konuda hazırlıklı olacaklardır. Oğlunuzu geri aldığınız takdirde hiçbir şeyin sizi bölge polisini ayağa kaldırmaktan alıkoyamayacağını çok iyi bildiklerinden eminim. Bu da tabii beni onların buna karşı da hazırlıklı olacaklarını düşünmeye yöneltiyor."

"Peki, ne yapmamı öneriyorsunuz?"

Parker Pyne gülümsedi. "Aklımda küçük bir plan var. İzninizle onu uygulamak istiyorum." Yemek salonundaydılar. Etrafına bakındı. Salon boştu ve her iki taraftaki kapılar da kapalıydı. "Bayan

Peters, Atina'da tanıdığım biri var, bir kuyumcu. Kendisi imitasyon mücevher yapımında uzmandır, birinci sınıf iş çıkarır." Parker Pyne'ın sesi fısıltı halini almıştı. "Ona telefon edeceğim. Ona bugün öğleden sonra yanında en seçme taş örnekleriyle buraya gelmesini söyleyeceğim."

"Yani?"

"Gerçek taşları çıkarıp yerine sahtelerini yerleştirmesini isteyeceğiz."

"İnanamıyorum, bu şimdiye kadar duyduğum en akıllıca plan."

Bayan Peters, Parker Pyne'ı hayranlıkla süzdü.

"Şişşt. O kadar yüksek sesle konuşmayın. Benim için bir şey yapabilir miydiniz?" diye sordu Parker Pyne.

"Elbette."

"Telefonla konuştuğum sürece konuşmamı duyabilecek yakınlıkta kimsenin olmamasını sağlar mısınız?"

Bayan Peters başıyla onayladı.

Telefon otel müdürünün odasındaydı. Müdür, Parker Pyne'ın aradığı numarayı çevirmesine yardımcı olduktan sonra ister istemez odadan çıktı. Ve dışarıda Bayan Peters'la karşılaştı.

"Bay Parker Pyne'ı bekliyorum," dedi Bayan Peters. "Yürüyüş yapacaktık da."

"Ah evet, madam."

Bay Thompson da lobideydi. Onlara yaklaştı ve müdürü konuşmaya tuttu.

Delphi'de kiralık villa var mıydı? Yok muydu? Nasıl olurdu, otel çevresinde boş bir villa görmüştü?

"Orası Yunanlı bir zengine ait. Kiralamıyor."

"Peki, başka villa yok mu hiç?"

"Amerikalı bir bayana ait başka bir villa daha var. Köyün öbür tarafında, ama şu sıralar kapatılmış durumda. Sonra İngiliz bir sanatçıya ait başka bir villa daha var, Itéa'ya bakan yamaçta."

Tam o sırada Bayan Peters da söze karıştı. Tanrı ona zaten yüksek bir ses tonu vermişti ama o bilinçli olarak daha da yükseltti.

"Neden?" dedi. "Neden burada bir villa sahibi olmak istemeyesiniz ki? O kadar doğal ve el değmemiş bir yer ki burası. Buraya hayranım, ya siz Bay Thompson? Villa aradığınıza göre siz de hayran olmuş olmalısınız. Burayı ilk ziyaretiniz mi? Söylememiştiniz."

Parker Pyne, müdürün odasından çıkana kadar da bu şekilde yüksek sesle konuşmayı sürdürdü. Parker Pyne onu çok takdir ettiğini belirtir şekilde hafifçe gülümsedi.

Sonrasında Bay Thompson ağır ağır merdivenlerden inip soğuk rüzgârın çıplak kollarını üşüttüğü anlaşılan ukala anne kızın yanına gitti.

Her şey plana uygun şekilde gelişti. Kuyumcu akşamüzeri bir araba dolusu turistle birlikte geldi. Bayan Peters gerdanlığını kuyumcunun odasına götürdü. Adam gerdanlığı görünce başını sallayarak beğenisini belirtti. Sonra da Fransızca olarak,

"*Madame peut étre tranquille. Je réussirai*[1]," dedi.

Ve çantasından aletlerini çıkararak çalışmaya başladı...

Parker Pyne saat on bir sularında Bayan Peters'ın odasının kapısını tıklattı. "Alın, hepsi burada."

Ve küçük güderi bir kese uzattı.

Bayan Peters kesenin içine baktı. "Elmaslarım!"

"Hişşşt. Bu da sahte taşların takıldığı gerdanlığınız. Çok iyi olmuş, değil mi?"

"Olağanüstü."

"Aristopoulous işinde bir tanedir."

"Kuşkulanmayacaklarından emin misiniz?"

---

(1) Madam sakin olabilir. Başaracağım.

"Neden kuşkulansınlar ki? Gerdanlığınızın yanınızda olduğunu biliyorlar. Onlara veriyorsunuz. Bu oyunu nasıl anlasınlar ki?"

"Evet, bence de olağanüstü, muhteşem olmuş!" Bayan Peters bu sözcükleri tekrar tekrar yineledikten sonra gerdanlığı Parker Pyne'a uzattı. "Bunu onlara siz götürür müydünüz? Yoksa bu sizden çok fazla şey beklemek mi olacak?"

"Kesinlikle götürürüm. Yalnızca bana mektubu verin ki talimatlardan tam olarak emin olayım. Teşekkürler. Evet, şimdi size iyi geceler ve *bon courage*.[1] Oğlunuz yarın kahvaltıda yanınızda olacak."

"Ah, bu bir gerçek olsa!"

"Haydi, hiç endişelenmeyin. Her şeyi bana bırakın."

Bayan Peters iyi bir gece geçirmedi. Uyuduğunda da çok kötü düşler, kâbuslar gördü. Zırhlı arabalarıyla dağlarda pijamalarıyla koşan Willard'ı kovalayan silahlı haydutlar onu yakalıyor ve kurşuna diziyorlardı.

Öyle ki uyandığına sevindi. Günün ilk ışıkları görünmeye başlamıştı. Kalktı ve giyindi. Oturdu, beklemeye başladı.

Saat yedide kapısında bir tıkırtı duydu. Boğazı öylesine kurumuştu ki konuşamadı bile. Güçlükle, "Girin," dedi.

Kapı açıldı ve içeri Bay Thompson girdi. Bayan Peters donup kaldı. Konuşamıyor, sözcükler boğazına tıkanıyordu. Felaket içine doğmuştu sanki. O sırada konuşmaya başlayan Bay Thompson'ın sesi son derece doğal ve sakindi. Tok, gür ama ölçülü bir sesti bu.

"Günaydın, Bayan Peters," dedi.

"Buna nasıl cesaret edersiniz. Nasıl cesaret..."

"Sizi sabahın bu kadar erken bir saatinde rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Bayan Peters," dedi Bay Thompson. "Ancak tamamlamam gereken bir iş var."

---

(1) Cesaret.

Bayan Peters suçlayan bakışlarla öne doğru eğildi. "Demek oğlumu kaçıran sizdiniz. Haydutlar değildi."

"Gerçekten de haydutlar değildi. İşin bu tarafının hiç inandırıcılığı olmadığı ortadaydı. En azından sanatsal yönü hiç yoktu."

Bayan Peters'ın kafasında yalnızca bir tek şey vardı. Öfke fışkıran gözlerle, "Oğlum nerede?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız o kapının hemen dışında," dedi Bay Thompson.

"Willard!"

Kapı açıldı. Willard beti benzi sararmış, bitkin ve sakalları uzamış bir halde annesinin kollarına atıldı.

Bay Thompson yan tarafta durmuş, sevgi dolu bakışlarla onları izliyordu.

"Yine de," dedi Bayan Peters birden kendini toplayıp Bay Thompson'a dönerek. "Bundan dolayı sizi mahkemeye vereceğim. Evet, yapacağım bunu."

"Yanlış yapıyorsun, anne. Beni kurtaran bu bey oldu."

"Neredeydin?"

"Yamaçta bir evde. Buradan yaklaşık bir 1-2 kilometre ötede."

"İzninizle Bayan Peters," dedi Bay Thompson, "Size servetinizin bu parçasını iade edeyim."

Ve gevşek bir şekilde kâğıda sarılmış küçük bir paketi Bayan Peters'a uzattı. Kâğıt kendiliğinden açıldı ve gerdanlık ortaya çıktı.

Bay Thompson gülümseyerek, "İçinde taşlar bulunan o küçük keseyi saklamanıza gerek yok Bayan Peters," dedi. "Gerçek taşlar gerdanlığınızda. Güderi kesedeki taşlar çok seçkin kopyalar. Arkadaşınızın da söylediği gibi Aristopoulous gerçek bir dâhi."

Bayan Peters şaşkınlık içinde, "Söylediklerinizin tek bir kelimesini bile anlamıyorum," dedi.

"Olaya bir de benim bakış açımdan bakın Bayan Peters," dedi Bay Thompson. "Durumu şöyle açıklayayım. Geçen gün bir ismin kullanılması özellikle dikkatimi çekti. Sizi ve şişman arkadaşınızı dışarıya kadar izledim –konuşmalarınıza kulak misafiri olmaya hakkım olduğunu düşündüm– ve itiraf etmeliyim ki özellikle dışarıda yaptığınız konuşma benim açımdan çok ilginçti. Bu bana bir fikir verdi hemen otel müdürüyle görüşüp güvenini sağladım ve desteğini aldım. Arkadaşınızın aradığı numarayı benim için not etti ve garsonlardan birini bu sabah kahvaltı salonunda yaptığınız konuşmayı dinlemekle görevlendirdi.

"Aslında tıkır tıkır işleyen bir planla karşı karşıyaydık. Her şey apaçık ortadaydı. Bir grup mücevher hırsızının hedefi ve kurbanı olmuştunuz. Elmas gerdanlığınız konusunda bilgi sahibiydiler; sizi buraya kadar izlediler, oğlunuzu kaçırdılar, oldukça komik sayılacak bir 'tehdit' mektubu yazdılar ve sizin çetenin beyni olan liderlerine güvenmenizi sağladılar.

"Sonrasında her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay gelişti. İyi adam –yani dostunuz– size imitasyon taşların bulunduğu keseyi verdi ve arkadaşıyla beraber yok oldu. Bu sabah oğlunuz gelmeyince deliye dönecek ve haydutların iyi niyetli dostunuzu da kaçırmış olduklarını düşünecektiniz. Sanırım yarın birinin villaya gitmesini ayarlayacaklardı. Bu kişi oğlunuzu bulacaktı. Sonrasında siz ve oğlunuz baş başa verip kurtulduğunuz için sevinirken bu komployla ilişkin bir ipucu bulmaya çalışacaktınız. Tabii bu arada kötü adamlar da amaçlarına ulaşmış olarak yaşamlarında yeni bir başlangıç yapabileceklerdi."

"Peki ya şimdi?"

"Oh, güvenli bir şekilde kilit altına alındılar. Neyse ki bunu sağlayabildim."

"Sahtekâr," diye mırıldandı Bayan Peters karşısına çıkan o adama ne kadar güvenmiş olduğunu anımsamanın öfkesiyle. "Aşağılık, hain dolandırıcı."

Bay Thompson başını sallayarak onayladı. "İyi bir insan olmadığı kesin."

"Bunu nasıl anlamış olduğunuzu merak ediyorum," dedi Willard hayranlıkla. "Çok zeki olmalısınız."

Bay Thompson alçakgönüllülükle başını salladı. "Hayır, hayır. Eğer kimliğinizi gizleyerek seyahat ediyorsanız ve tesadüfen hiç olmayacak bir şekilde kendi adınızın kullanıldığını duyarsanız..."

Bayan Peters şaşkınlıkla adama baktı ve birden sordu. "Siz kimsiniz ki?"

"*Adım Parker Pyne*," dedi adam gülümseyerek.

SON

